

ПЕТЪР ДЪНОВ
УЧИТЕЛЯ

ЗАВЕТЪТ
НА
ЛЮБОВТА

Беседи държани в София-Изгрев

ТОМ ВТОРИ

СОНИТА
София, 1995

© Петър Дънов, София, 1944
© Издателство СОНИТА, 1995
© ОК Дизайн, оформление на корицата, 1995
ИК "ОРФИЯ", предпечатна подготовка, 1995
ISBN 954-8646-08-0 (т. 2)

МИЛИЯТ ПОГЛЕД

Сега ще изнеса ония подбуди, с които се занимават хората. Човек все трябва да се занимава с нещо. Държавникът се интересува от това, какво ще стане с държавата. Войникът на бойното поле се интересува, какъв ще бъде краят на войната. Търговецът се интересува от печалбите, които идат. При жилищната криза човек се интересува от стаите, от къщите, от апартаментите. Нещата се изменят. Някои хора търсят новото в света, но по стар начин. Ако накараш стария човек да играе, като стар ще играе — краката му не държат. Ако накараш младия да играе, като млад ще играе.

Библията е една книга на миналото. В Евангелието е писано, какво е говорил Христос на хората. Но и днес Той не е престанал да говори. Той е говорил две хиляди години и сега говори, и в бъдеще ще говори. Някои признават Стария завет, други признават Новия завет и казват: Ново няма вече. Слънцето веднъж ли изгрява? — Много пъти изгрява. Дърветата само веднъж не цъфтят? — Много пъти цъфтят. Реките само един път не текат — постоянно текат. Трябва да имате ясна представа за живота — той е важен. Трябва да разрешите вътрешния живот. Щом разрешите вътрешния живот и външния ще разрешите.

Младият извира, възрастният тече, старият се влива.

Младият се ражда, възрастният расте, старият умира.

Думата „умира“ има две значения; у-ми-ра, значи, отива в друг свят, по високо се качва, не се занимава вече с обикновени работи — счита ги детински. Умрял човек е оня, който гледа отгоре. Под „умрял“ не разбирам заровен в земята. Заровеният не е умрял човек.

Младият пее, възрастният работи, старият пари събира.

Младият цъфти и връзва, възрастният зрее, старият плодове продава.

Младият на майка си пее, възрастният я утешава, старият я прославя.

Младият е любов, възрастният — истина, старият — мъдрост.

Любовта дава, истината разпределя, мъдростта огражда.

Знаете ли, колко време ще вземе на човека, докато разбере тия изречения? Знаете ли, колко време е нужно на човека, за да нарисува едно лице и да тури съществените черти? Художници има много, но малцина от тях рисуват добре. Не че не желаят, но не могат. Не е лесна работа да рисуваш. Ако рисуваш сутрин, нещата имат един изглед; ако рисуваш по обяд, нещата имат друг изглед, а вечер — съвсем друг. Художник, който иска да нарисува нещо хубаво, трябва да избира времето.

Някой се интересува, има ли друг живот. Чудна работа! Има ли друг живот? Няма друг живот. Един живот има — тоя, който знаем. Друг живот не знаем. Веднъж един ми казва: Утре ще умреш. Казвам: Това е философски въпрос. Аз не съм умирал.

Че живея, зная, но какво нещо е смъртта, не зная. Безпредметно е сега да се занимавам с нея. Като умра, ще зная, какво нещо е смъртта. Смърт може да има някъде — умират хората — това е друг въпрос. Важно е, че ние живеем.

Съвременната философия е отрязала главата на човека и я турила отделно; извадила е дробовете му и ги турила отделно; извадила е стомаха и него е турила отделно. Всичко е разпръснато. Какво е главата без тяло, без дробове, без стомах? Какво са дробовете без глава, без стомах? Какво е стомахът без дробове и без глава?

„ Да се не смуцава сърцето ви „ Коя е причината на смущението? Някои се смуцават от любовта. Единственото нещо, което не смуцава, е любовта. А хора-

та се смушават най-много от любовта. Защо? Защото, това, което наричат любов, не е любов. Цигуларят не се смушава от пиесата, която ще свири; той се смушава от това, как ще я изпълни. Сърцето му трепери не от любов, но от страх, как ще изрази написаното. Всички говорят за любовта, но за любовта трябва изпълнение. Хора са нужни сега в света! Когато хората се научат да изпълняват това, което любовта говори, светът ще бъде друг. Пак същият ще бъде, но музика ще има в него.

Цялата природа представя сбор от хиляди и милиони форми и системи, с които тя е правила своите опити. Цяла книга е написана по това. Като гледам природата, виждам, какво е правила в миналото, какво прави сега и какво ще прави в бъдеще. Нашият живот зависи от разбирането на нейните опити. Ако ние искаме да правим нови опити, това е изгубена работа. Никой не може да внесе в човека някаква нова дарба, след като той се е родил вече. Роденият човек носи в себе си само онова, с което се е родил — него трябва да развива. Какво ново може да придобие? Нищо ново не може да придобие. Ако искаш нещо ново да придобиеш, има само един начин: да се научиш да обичаш ближния си. Новото е в Любовта. Ние сме се научили да обичаме себе си — малкият свят. Всичкото противоречие в живота произтича от това, че ние обичаме себе си повече, отколкото трябва и се измъчваме. Ние искаме да предадем известна красота в живота. Хората носят хубави дрехи. Дрехите нищо не придават на човека. Те са само предпазителни мерки. Трябва да знаем, кога с какви дрехи да се обличаме: кога с памучни, кога с копринени, кога с вълнени. Копринените дрехи са за богатите, вълнените са за сиромасите, а памучните за ония, които са работили и си почиват. Памучните дрехи разхлаждат. Когато човек изхарчи парите си, осиромашава — памук носи; когато забогатее, вълна носи — вълната събира топлината. Богатите хора имат повече топли-

на. Те вярват в това, което са придобили. Те обичат да носят повече вълнени дрехи. Богатият гледа на овцата като на глупаво животно, а се кичи с вълната ѝ. Овцата, именно, им дава сила да събират пари. Тя владее изкуството на забогатяване. Богата е овцата. Знаете ли, колко време е употребила, докато се научи да прави своята вълна? Колко струва едно руно днес? Има руна по два килограма — три хиляди лева струва. Едно време струваше по-малко. Ще кажете, че вълната е много скъпа. Не е скъпа вълната, но парите са обезценени.

Казват, че сегашният ред на нещата се е изменил. В какво се е изменил? Ние ядем по същия начин, както са яли хората преди хиляди години. Разликата е във вилниците, в лъжиците, в покривките, в готвенето. Храната, обаче, отива на същото място. В известно отношение, сегашният начин на хранене е по-нехигиеничен от някогашния. Сега аз ви говоря за тия работи, понеже ги свързвам с човешките възгледи. Някой казва: „Аз имам известни възгледи за живота“. Според мене, човек има възгледи, когато носи права мисъл, когато носи право чувство, когато постъпката му е права. Тия три процеса не могат да се отделят един от друг. Вие не можете да отделите вашите мисли от чувствата, нито чувствата от мислите, нито постъпките от мислите и чувствата. Следователно, животът на човека зависи от мислите, от чувствата и от постъпките му. От това, как постъпвате, зависи и вашият бъдещ живот. Сегашният ви живот определя бъдещия ви живот.

Често казвате: „Да ни дари Господ“. Ние трябва да се молим не да ни дари Господ, но да ни научи, как да използваме условията, които ни е дал. Иде нов порядък. От две хиляди години повтарят едно и също нещо, че Христос умрял, че Го разпънали на кръст. Две хиляди години да се повтаря едно и също нещо е достатъчно. Един американски мисионер проповядвал веднъж за пророк Йона и цял час доказвал, как

китът го погълнал. Един от слушателите казал: „Зор видя Йона, докато влезе в кита“. Какво ще се доказва? Глътнал го. Гърлото на кита е толкова голямо, че човек свободно може да мине през него. За това не се иска голямо доказателство.

Пред нас стои едно опитно училище — великата Природа и животът. Всички камъни, растения, извори, планини, изгряването на Слънцето, звездите и хиляди работи, които са останали от поколенията — всичко това трябва да се изучава. В Евангелието четете, какво е учил Христос. Там не е писано всичко, което Той е говорил. Проповядват ни, че, като отидем на оня свят, веднага ще влезем в рай. Райт е една земя без нечистотии — земя, украсена с най-хубавите цветя — пълна с ухания; земя с разнообразни растения, с най-чисти извори, които съществуват в Божествения свят; земя с най-хубава музика, с най-хубави училища, с най-хубави домове, с най-хубави яденета. В рай няма нечисти места. Казва се, че сегашните хора са културни. Култура без нечистота е култура, наистина, но има ли нечистота, тя е култура на опити. Не е лошо и това. Животното, дето седне, там оставя нечистотиите си. Човекът е културен, но и той оставя излишъците си. Ще кажете, че това е физическата страна. Знаете ли, колко нечисти мисли, колко нечисти желаниа и постъпки, които не се виждат, оставяте в пространството? Вървите по една улица и изведнъж настроението ви се изменя. Имали сте приятно настроение, изведнъж ви става тъжно. Защо? Някой скръбен човек е минал преди вас. Вървите по друга улица — ставате весели. Някой весел човек е минал преди вас.

Светът и хората се представят пред нас такива, каквито ние си ги мислим. В същност, ние още не знаем, кое е Божествено. Хората трябва да мислят. Не е само да бъдат психолози и да казват, че човек има душа. Хубаво е това верую. Но ако ти вярваш в

Слънцето и седиш в някой зимник, какво те ползува твоята вяра? Вярата е на мястото си, когато чрез нея опитваш реалността. Това, в което вярваш, трябва да го опиташ. Само така придобиваш знание. Без любов ти не можеш да излезеш от твоя зимник. Любовта е Божествен подтик на човешкия ум, Божествен подтик на човешкото сърце, Божествен подтик на човешката душа, Божествен подтик на човешкия дух — тя е най-малкият подтик. Любовта не е нещо голямо — малък подтик е тя. Трябва да обръщаш внимание на тоя подтик.

Минаваш покрай някой човек, който те погледне любовно, с мил поглед — целия ден всичките ти работи вървят добре. Друг някой те погледне лошо — не ти върви напред. Ако още при раждането на детето, майката го погледне със свити вежди, целият му живот не отива добре; ако го погледне мило, всичко ще му върви добре. Погледнеш ли някого, както не трябва, ти създаваш злото в света. Срецам навъсени, недоволни хора, които разискват върху Божията правда. Ти имаш тридесет милиарда поданици в себе си, искаш правда, но постъпваш ли с тях, както трябва? Дал ли си им свобода? Дал ли си свобода на клетките в стомаха си, които работят като волове по дванадесет часа на ден? Дал ли си свобода на клетките на своите дробове? Ако не можеш да дишаш правилно, не даваш храна на клетките си, както трябва и колкото трябва. Дал ли си свобода на своите мисли? Четеш книги, а не даваш свобода на своите мисли. Какъв човек ще станеш? Това са вършили нашите предци. Цялата история е ознаменувана с войни — от победи към победи. Велики държави — велики работи са вършили, но хората са изчезнали. Тогава, в какво се заключава животът? Вие се заблуждавате, никой не е изчезнал. Хората не са в оня свят, но в тоя. Князете, царете на миналото са станали работници, прости хора. Царят е съблякъл царската си мантия и облякъл проста, работническа дреха. Той се срамува от тая

дреха, не иска да го познаят. С какво ще се похвали той, с постъпките си ли? Той беше изпратен на земята не да съди хората, но да бъде техен възпитател. Затворите трябваше да бъдат възпитателни средства.

Ако искат българите, мога да им дам една идея, какви трябва да са бъдещите затвори. Осъждат някого на петгодишен затвор. Осъденият е млад момък. Вместо да го затворят, да го хранят наготово без да работи, без да чете, нека го изпратят на работа при един добър селянин — земеделец, да му работи пет години по пет часа на ден — да копае, да оре. В свободното си време да чете, да свири на някакъв инструмент — на гъдулка, на гайда. Остане ли в затвора, той ще гледа час по-скоро да излезе оттам. Казват: „Кой ще го пази при селянина, да не избяга?“ Нека направят опит, да видят, ще избяга ли. Ще му кажат, че наказанието му се сменя: вместо затвор, ще работи при някой селянин даром. Ако му харесва това наказание, нека направи още една погрешка — още пет години. Сега осъждат някого на доживотен затвор или на обесване и с това доказват, че е направил някакво престъпление.

В Божията книга е писано никого да не бесят, никого да не убиват. Духовете, които са грешили, Бог ги е изпратил в ада, там да се учат — да горят, без да изгарят. Казано е в Писанието: „Бог не съизволява в смъртта на грешника“. Ние умъртвяваме тия хора и затова страдаме, носим последствията на своите дела. Вие изпъдите една лоша мисъл от главата си и казвате: „Да се махне тя!“ Не разсъждавате правилно. Ако знаете закона, ще видите, че след време лошата мисъл ще се превърне в благородна. След време едно ваше лошо чувство ще се превърне в благородно. Не казвайте да се махнат, не ги осъждайте на смърт. И лошата постъпка след време ще се изправи, ще се превърне в благородна.

Аз не искам да доказвам тия работи. Не е лошо да се доказват, но време няма. Кой допринася повече

добро в света: красивият или грозният? — Грозният. При сегашните условия той поне не прави пакости. Красивият прави много пакости. Богатият ще се облече хубаво, ще се представи такъв, какъвто не е. Друг някой ще събере чужди книги, ще прочете нещо по музиката, ще покаже, че много разбира. Ще скърпи нещо оттук — оттам и ще каже: „Композиция е това“. Някой чел Исая, заучил нещо, проточи лицето си, минава за набожен и казва: „Светия станах“. Само с четене на книги не ставаш светия. Светията трябва да работи, да учи.

Сега се питате, какво ще ви кажа. Всички сте били затворници, а сега сте изпратени на земята за изправяне. Това е било в миналото, а сега сте дошли да изправите живота си за пет години. Ако ви се хареса тоя затвор, ще останете още пет години. Вие обичате затвора — в това отношение ви харесвам. Малко ви са тридесет, четиридесет, петдесет години, искате повече. След 120 години най-много ще ви повикат, да видят, какво сте направили. Каква е вашата погрешка, за която са ви осъдили? Вие сте осъдени за една малка погрешка, че не сте погледнали някого любовно, с мил поглед. Един наш приятел сънувал една нощ, че го осъждат на смърт. Той попитал: „Кажете ми поне, защо ме осъждате?“ — За тая бяла книга те осъждаме. Осъждат го, не да го обесят, но да го заровят жив. Той попитал: „Човещина нямате ли?“ Като започнали да го заравят, той се изпотил от мъка, събудил се и казал: „Господи, добре, че беше сън. Страшна работа!“

Ако ние, съвременните хора, не възлюбим страданията и не помагаме на хората, какви сме тогава? Като повдигаш някого, ти повдигаш себе си, повдигаш и цялото човечество. Отклоняваш ли някого от пътя му, спъваш ли го в развитието му, ти препятствуваш на цялото човечество.

Сега вие искате някакъв морал. Два морала съществуват: Мъжът никога не може да направи зло на

жената и жената не може да направи зло на мъжа. Това са мои твърдения. Жена на жена пакост прави и мъж на мъж пакост прави, но жена на мъж и мъж на жена — никога. Ако си женен, ще дойде един мъж, ще се заинтересува от жена ти и ще я привлече. Ако ти си на негово място, какво ще направиш? Какво може да направи жената, като влезе в един дом? Тя ще критикува другата жена. Не, тя трябва да говори добре за жената и мъжът да говори добре за мъжа. Кога ще се оправи светът? Когато останат само един мъж и една жена. Ако има две жени и двама мъже, светът се разваля. Затова любовта е единна. Не можеш да обичаш едновременно двама души. Един само ще обичаш. Когато говорим за любовта, разбираме Единния в света.

Кое е отличителното качество на яденето? — Хранителността му. Ако маслото е развалено, червеният пипер мухлясал, брашното вгорчено, яденето не е добро. Кой готви най-добре? — Природата. Можеш да изядеш една хубава ябълка, стотвена от природата и да бъдеш доволен. Простият живот и чистата мисъл са подобни на ябълката. Не яжте мисли, готвени от хората.

Сега вие се безпокоите, какво ще ви каже Христос. Като отидеш на оня свят, Христос ще ти даде задача, да слезеш на земята при някой болен, да му изсвириш нещо. Като чуе как свириш, Той ще ти каже: „Още много време ще останеш на земята“. — „Защо?“ — Защото болният, не само, че не е оздравял, но повече се е разболял. Един мъж дал съвет на една жена: „Мъжът ти е богат, не го напушай. Дръж и младия, в когото си се влюбила, макар, че е беден“. Това е сегашният морал. Трябва да бъдем вътрешно чисти, да се явим свободно пред очите на целия свят, на всички напреднали същества. Те четат нашите мисли и желания. Няма скрито-покрито в света. Не се самоизлъгвайте. За вас и за обикновените хора може да има скрито, но за напредналите

хора на земята няма скрито-покрито. Само като погледнат човека, те казват: „Не ни харесва тоя човек“. Ние трябва да носим препоръката на нашето лице, на нашите очи, на нашите уши; да носим препоръката на нашия нос, на нашата уста, на нашите ръце, на нашите крака; да носим препоръката на всичко, което излиза от нас.

Сега дойде новият ред на нещата. Всички, които бяха със стария ред, се подмладиха, туриха червения цвят на първо място. Безверниците станаха вярващи. Като дойде комунистическото влияние, старите възгледи се измениха. По-рано комунизмът беше външно грозен, с маска. Като се освободи, махна маската и видяха, че е млада, красива мома. Съвременните християни не са дали толкова жертви, колкото комунистите. Ще кажете, че всичко е било глупаво. Не е така. Всеки човек, който се жертвува, е повече на прав път, даже и със заблуденията си, отколкото оня, който не се жертвува. Комунистите казват: „Ние не търсим Господа в небето, но търсим Господа вътре в нас, в сърцето. Оня е далеч, не сме Го виждали, затова проповядваме за тоя Господ, Който живее в нас“. Прави са, те са безверници, защото Слънцето е залязло. Залязва Слънцето — няма Господ. Изгрява Слънцето — има Господ. Като изгрее Слънцето, безверниците ще станат вярващи. Схващайте живота правилно. Любиш — това е изгрев. Зенитът в живота е Мъдростта. Крайният предел, дето Слънцето не залязва, е Истината. Ако отидете на Северния полюс, там Слънцето не залязва шест месеца. Сега и на вас казвам: „Ако не можеш да бъдеш човек, какво си тогава? Докато живееш, трябва да обичаш само един човек. Тая обич ще бъде радиопредавател. Всичките хора ще се съобщават чрез вашето радио. Всеки, който има радио, се съобщава с Лондон, с Москва, с Ню-Йорк. И ще възприемате мислите на хората чрез вашето радио.

Питам: Защо да не очистим нашето радио, да възприемаме хубавите мисли, които идат от света? На земята ние сме на един малък остров. Ние мислим, че сме най-важните в Слънчевата система. Трябва да изучаваме астрологически планетите. Меркурий е детска планета. В нея хората се учат да ходят. Ходенето е синоним на търговията. Взимане — даване, това е Меркурий. Когато детето отива при майка си, тя го храни, прегръща го — това е Венера. Когато е под влияние на земята, то ходи на чешмата да носи вода — услужва. Марс изкарва говедата на паша. Юпитер ги връща отново в дома и ги издоява. Тоя човек е набожен. Всеки, който знае да издоява, е набожен. Всеки, който може да те издои, също е набожен. Благо е да те издоят. Знаеш ли, колко е лошо, колко е страшно да останеш не издоен? Казваш, че са те обрала. Благодарни, че са те обрала. Защо да не се радваме, когато ни дават и когато ни обират? Да се радваме, когато Слънцето изгрява и когато Слънцето залязва. Когато залязва, отиваме на почивка. Тогава изчезва в нас користолюбие. Условието на земята, в които се намираме са такива, че Слънцето трябва да огрее и другите страни. — Що е страданието? — Залезът на нашето Слънце. — Що е радостта? — Изгревът. Дойде ли залезът за нас, т.е. страданието, Слънцето отива да огрява страдащите. Това значат думите: „И скръбта ви ще се превърне на радост“. Да се радваме, когато страдаме. Не е лесно това, да страдаш и да се радваш на страданието.

Кое е новото в света? Казвате: „Отечествен фронт“. Един отечествен фронт има в света. Ние сме Отечествен фронт. Цялата природа е Отечествен фронт. Целият свят е Отечествен фронт. Той е съществувал и по-рано. Аз се радвам, че е дошъл и в България. Всички българи, които живеят по цялата земя, да служат на Отечествения фронт! Само с любовта може да се служи на Отечествения фронт.

Човек има четири системи: мозъчна, или мислеща; дихателна, която служи за пречистване на кръвта; стомашна система и двигателна, в която влизат костите и всички мускули. Сега българите се управляват от четири партии — четири темперамента: партия на главата, партия на дробовете, партия на стомаха и партия на ръцете и краката. Аз ги похвалвам, че са едно цяло, не са отделни партии, но служат заедно — една партия. Да служим на Отечествения фронт с главата, с дробовете, със стомаха, с ръцете и краката. Като части на едно цяло всички имат еднакви права. Главата има право, дробовете имат право, стомахът има право, ръцете и краката също имат право. Всички хора са на правата страна, само че, като децата и те правят погрешки. Няма грешници, но има хора, които правят погрешки. Ние казваме: „Тоя човек е голям грешник“. Ние сме го нарекли грешник. Големи грешници в света няма. Де са големите грешници? Не може да направи човек едно престъпление, ако не му е позволено. Бог го пита три пъти: „Ти обмислил ли си тая работа добре? Аз ти позволявам да я направиш, но после да не се разкайваш.“ Веднъж направена погрешка, трябва да се изправи. Ще се извинява някой, че не турил някъде запетайка. Няма какво да се извиняваш — тури я. Някой не е писал „ѣ“ дето трябва — няма какво да се извиняваш — изправи погрешката си.

Аз не искам да поправам човешките погрешки, но и вие не ги поправайте. Като видите, че някой е написал нещо, казвате: „Погрешно си го написал“. Как искате да го напише? В българския език има „е“ и „ѣ“. Буквата „е“ е гласна; тя показва разширяване и повишение. Нещата се разширяват и повишават. В „ѣ“ има разширяване, но има и една права линия, една мярка, с която се мери стойността на нещата. Не можеш да пишеш „ѣ“, ако не знаеш, как да носиш страданията. Който се е научил да носи страданията,

само той може да пише „Ѣ“, само той може да тури правата линия в буквата. Философите знаят защо еврейският народ има само съгласни букви, гласните се подразбират. — Какво показва това? — Че еврейският народ ще мине през големи изпитания. Ние, българите, повикахме гласните букви на помощ. Ако не си юнак да носиш едно голямо страдание, не можеш да пишеш буквата „а“. Когато жената е бременна, тя се учи да пише „а“. И мъжът, като тури раница на гърба си, учи се да пише „а“. Когато вдигнеш един тежък товар, да ти е приятно да го носиш. Ако можеш да го носиш, той олеква. Можеш да вдигнеш цял тон само с един пръст, но ако знаеш как. Ще разединиш хилядите нишки, с които един предмет се стреми към земята; ще ги направиш успоредни, да не се стремят към едно и също място, както много извори, които се събират на едно място. Ще ги разединяваш. Тогава предметът олеква. Вие сами се товарите. Щом осъждате един човек повече, отколкото трябва, половината от наказанията ще ги турят на вашия гръб. Не говорете неверни работи, понеже ще спънете себе си. Ако мислите неверни работи, ще се спънете и в мисълта си.

Във всяка фаза на Отечествения фронт се изискват три неща, на които можете да разчитате: чиста, отлична мисъл, отлично чувство без никакво колебание и отлична постъпка. Вашата мисъл трябва да е свързана с любовта, вашите чувства трябва да са свързани с Мъдростта и вашите постъпки — с Истината. Истината е свързана с материалния свят, Мъдростта е свързана с духовния свят, с дробовете, а Любовта е свързана с човешката мисъл. Съвременните хора изучават любовта от умствено гледище. Какво нещо е любовта? Казвате: „Не ме погледна хубаво“. Красивата мома знае, че не си я погледнал хубаво. Щом я погледнеш мило, тя казва: „Много хубаво ме погледна“. Тя намира, че си я преценил правилно. Добре, майсторски си образувал ъгъла на зрението — учен

човек си. Нека се научим да говорим. Казвате: „Ще ме извините, боли ме гърлото“. Всеки трябва да има глас: ясен, мек, да говори без извъртаня.

За изяснение: представи си, че при тебе дойде един българин. Какво ще му свириш? Изsvири му едно българско хоро по всички правила. По-добре хоро, отколкото да му свириш нещо от Бетховен. Тази музика е за друго общество, не е за тоя човек. В Бетховен са съчетани много музикални мотиви. В едно българско хоро има един жив мотив, който раздвижва кръвта. Свирете песни, които радват човешкия ум. Свирете песни, които радват човешкото сърце. Свирете песни, които дават подтик към хубави постъпки. Станеш сутрин, меланхоличен си — запей една песен. Не пей: „Заплакала е гората“. Кажй: „Зарадвала се е гората, като видяла Стояна“. Ние сме светии и ангели, като ни види гората, радва се. Като видиш едно дърво, не казвай: „Невежа е това дърво“. Виж, какви хубави листа има, как хубаво цъфти. Погледни го мило, любовно, да му трепне сърцето. Иначе, то ще каже: „Мина един човек и не ме погледна“. Като видиш един бръмбар, зарадвай се. Мъчи се той — погледни го, поздрави го. Добра работа върши той. Ти питаш: „Защо Господ е направил тоя бръмбар?“ Бръмбарът е брамин. Трябва да знаеш, какво величие е той. Изпратен е на земята да учиш, какво нещо е бръмбарът. Тоя брамин, като се върне, ще каже на Господа, какво е научил от хората.

Посещаваш едно цвете и казваш: „Цветето!“ В цветето е скрито богатство. Ти не виждаш това, но то праща своето богатство надалеч, вика мушиците да вземат сладките сокове и да ги занесат у дома си. Умно е това цвете. То чака с нетърпение да дойде една мушица при него. Цветето се радва, че го посетило едно ангелче и взело от неговото богатство. Ти скърбиш, а то по радиото вика тия мушици, Божиите бръмбарчета да дойдат. Радвай се на твоята скръб. Там, дето е Господ, страдание няма. Там, дето не е

Господ, страдание има. Когато се отдалечаваме от любовта, страданията идат. Някой път казвате: „Не ме обича никой“ — става ви мъчно. Друг път казвате: „Обичат ме“ — става ви радостно. Единственото нещо, което не се мени, е Любовта. Единственото нещо, което не се мени, е Мъдростта. Единственото нещо, което не се мени, е Истината.

Дръжте основната мисъл: „Има Един, Който ви обича“. Радвайте се на това. Щом Той ви обича, всички ще ви обичат. Щом Той не ви обича, вие сте изчезнали от света. Ако не ви обича, ще изчезнете от света и нищо няма да остане от вас. Веднъж живеете, не се заблуждавайте да казвате, че не ви обичат. Щом живеете, всички братя, които живеят на земята, ви обичат. Има братя, които пътуват невидимо. Те не са материални, те са духове. Те не образуват сенки, затова не ги виждате. Такъв брат минава и ти казва: „Ще се оправи твоята работа“. Ти ставаш весел. Отде дойде тая мисъл? Тоя брат минава, погледне те. Ти го виждаш само като слънчев лъч. Във всеки слънчев лъч ще видите един ангел с красиво лице. Той казва: „Ще се уреди работата, не бой се“. Ако постъпваш добре, всичките ти работи ще се наредят добре. Господ ще бъде доволен от тебе и ти ще изправиш малката си погрешка. Но трябва да гледаш любовно. Погледни човека любовно, не му казвай, какво мислиш за него.

Казвам: „Ако искате да прогресирате, бъдете доволни от онова, което вие съзнавате“. Целият свят е благо за цялото човечество, също и за вас. Дали го съзнавате или не, така е. Христос казва: „Не ви наричам раби, защото рабът не знае, какво прави господарят, но вас ви нарекох приятели“.

Мнозина носите стари възгледи за нещата. — Защо? — На разни възрасти сте. Питам: „Младите какво са научили? Възрастните какво са научили? Старите какво са научили?“ Ако ние не може да погледнем мило към всички живи същества, какво мо-

жем да направим? Като станете сутрин, хвърлете един мил поглед. Ако туй не може да направите, какво друго ще направите? Сутрин, като станете, да знаете, че светът е отворен за вас. Има какво да учите. Няма по-хубаво нещо от ученето. Хранете най-хубавите мисли, чувства и постъпки за когото и да е. Не се увличайте от ежедневните работи. Съдбата на света има за цел оправянето на хората. Те се съдят, за да намерят пътя на любовта.

Божията Любов носи изобилния и пълен живот!

11. Беседа от Учителя, държана на 22 октомври, неделя, 10 часа сутринта 1944 г.

София — Изгрев.

СЛУЖИТЕЛИ

Какъв предмет имате за днес? Какви са уроците ви? Защо Господ създаде светлината и защо — топлината? Казвате: „Лесно се отговаря на тия въпроси“. Всички хора желаят лесните работи.

В нашия салон има доста картини — все художници са ги рисували. Защо някое лице е дълго — не знаете; защо носът е дълъг — не знаете; защо някои вежди са дебели, а други тънки — пак не знаете. Това са елементарни неща, но не ги знаете. Решавате трудни въпроси. Трудните въпроси произтичат все от елементарни неща.

Имате числата: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 — прости числа. Като ги съчетаете, образуват се големи числа. Какво е значението на числата, не знаете. Знанието не трябва да бъде товар. Всеки предмет трябва да се изучава добре. Човек, който няма знание, е лишен от светлина. Знанието е събиране на светлина, то е събрано богатство и трябва да се използва.

Сега вие, може би, се занимавате с други работи, но искате да се научите да живеете добре. Това е най-трудната работа. Казвате: „Да живеем според Божия закон“. Как ще живеете по тоя закон? — Ще учим. — Значи, не е въпрос да живеете по Божия закон, но да учите онова, което Бог е създал. В какво се заключава ученето? Първо ти опитваш нещо, например, опитваш сярната киселина. С езика си ли ще я опиташ? Ако близнеш с езика си и се изгориш, ще се дръпнеш назад. Умният ще вземе книжка или дръвче, ще го потопи в киселината и ще види свойствата ѝ. Някои ваши мисли са като сярната киселина — изгарят. Кажете една обидна дума на някого и той с години не може да я забрави, образува рана в него. Казваш: „Празна работа са думите!“ Празна работа, но създават всичките спорове и неприятности в света. Преди всичко, човешкият език трябва да се смекчи, или да се възпита. Като музикант, ти трябва да възпиташ

езика си. Езикът може да ти създаде и най-голямото благо, и най-голямото нещастие.

Ако имате портрет на човек с обикновен, малък нос и силно издадена горна устна, ще се усмихнете. Кое ви кара да се усмихвате? Такава е устната му. Тоя човек е в гъстата материя. Той има доста добър ум, но не е работил върху устата и върху носа си. Върху неговия нос са работили дедите и прадедите му. Той не е работил, спи още. Той носи своя нос като обява за работата на своите деди. Те са били умни. Но човекът, който има такъв нос, не е учен, защото сам не е работил, не се е учил. Казват за някого: „Вдъхновил се е от Духа“. Кой от вас се е вдъхновявал от Духа? Що е вдъхновяване? Приемане на въздух. Някой вдъхнал, някой издишал въздух. Човек първо вдишва въздух, а после издишва.

Ако имате портрет на човек с хубав, голям нос, какво ще кажете за него? Гледате тоя портрет — липсва нещо на човека. Интелигентен е, но око няма. Защо няма око? В мрачина живее. Половината е в светлина, половината е в мрак — едно око му липсва. Де трябва да бъде поставено окото? Не е достатъчно човек само да рисува, но той трябва да се възпитава — изкуство е това. За да се възпита, нужно е знание. Трябва да знае, какво, именно, да рисува. Художникът поставя много сенки, но трябва да знае де и как да ги постави. Като наблюдаваш едно лице, виждаш известни черти, които са динамични. Трябва да знаеш, как да пипаш нещата, да не предизвикаш тия черти. Ако хванеш носа си грубо и го дърпаш, работата ти през целия ден ще бъде объркана. Ако търкаш грубо очите си, пак ще развалиш работата си. После ще се чудиш, защо не ти върви. Туряш на пътя си едно шише. Минаваш и счупваш шишето. Не туряй на пътя си шише, да не го счупиш. Тури го настрана.

Наблюдавам понякога, как седите. Плашете се, свивате се, боите се да не ви оберат. Който е богат, ще го оберат; който е беден, не могат да го оберат. Лека-

рят какво ще прави? — При болни ще ходи. При богатия ще дойдат, ще хлопат и ще му кажат: „Пари дай!“ Който има жито, трябва да дава. Който има мотика, трябва да копае. болният копае ли? — Не, той е аристократ. Легне на леглото, обръща се на една или на друга страна и охка. Дойде лекарят, пипне го по врата, хване пулса му и му предписва лекарства: три грама лайка, сварена в 50 грама вода, по една лъжичка всяка сутрин. Това е най-простият начин на лекуване. Ако сте лекар, какво щяхте да правите? Казвате: „Проста работа!“ Ако те хване задух, какво ще правиш? Какво лекарство знаете против задуха? Някога имате разстройство на стомаха. Какво лекарство ще вземете? Разстройството на стомаха произтича от несъвместими храни — храната не се смила. Какво тоническо лекарство ще вземете за това? Българинът употребява ряпа, ситно настъргана или очистително. Трябва да се пречистят човешкият мозък и човешкото сърце. Някой път чувствуващ, че желанията ти не са естествени — и за тях трябва пречистване. Някога си неразположен, ражда се съмнение, подозрение в тебе. Предполагаш, че си ял някаква отровна храна. Никога не яжте храни, които не сте опитали, на които не познавате действието.

Не ставайте носители на неверни неща. Всички хора не могат да бъдат лекари, не са създадени за това. Определено е количеството на лекарите в света. Всички хора не могат да бъдат хлебари. Определено е количеството и на хлебарите. Всички хора не могат да бъдат земеделци. Всички хора не могат да бъдат зарзаватчии. Всички не могат да бъдат жени; всички не могат да бъдат мъже; всички не могат да бъдат деца; всички не могат да бъдат момчета; всички не могат да бъдат момичета. Има статистика в света, според която е определено количеството на всички служби.

Мнозина идат при мене да ме питат, в коя партия да влезат, понеже има четири партии сега. Всеки ще влезе в партията, за която е роден. Ако си хляб, влез в

стомаха; ако си въздух, влез в дробовете; ако си топлина, влез в сърцето; ако си светлина, влез в мозъка. Да допуснем, че се присъединиш към една партия. Какво ще разрешиш с това? Ако си комунист, цял ден ще работиш с мотиката; ако си земеделец, ще ореш земята, ще садиш — за земята ще се държиш; ако си широк социалист, ще се държиш за белите дробове; ако си звенар, ще се държиш за мозъка. Звенарите са хора на науката, просветени са те. Казват за някого, че е духовен човек. Някои мислят, че духовният е учен човек. Ни най-малко не е учен. Духовният човек има особено мнение за себе си; той мисли, че е от високо произхождение, аристократ, тежко стъпва. — Защо стъпва тежко? — Защото краката му са слаби. Някой е слаб, иска да придобие по-голяма тежест. И едното, и другото не е лошо.

Сега вие искате да служите на Бога. Как трябва да се служи на Бога? За да служиш на Бога, като станеш сутрин, трябва да знаеш как да погледнеш Слънцето. Ти гледаш Слънцето, вираш се, мигаш, но така не се гледа. Ще гледате нещата отблизо, на фокус. Всеки предмет, който не е поставен на фокус, като го гледате, ще добиете криво понятие за него. Идеята няма да бъде ярна.

Съществуват много заблуждения в живота. Всички хора се заблуждават в едно и също нещо. Срещате някого, нямате добро разположение към него. Това се дължи на вас, първо вие сте хвърлили едно отражение; отразявате се в него, като в огледало — виждате себе си. Тоя, когото не харесвате и към когото сте неразположени, това сте вие. Казваш на някого: „Ти си лош човек“. Той е огледало, в което се оглеждаш. Дойде една сестра при мене и ми разказва нещо лошо за друга някоя. Като говори за другата, в същност тя говори за себе си. Когато критикуваш някого, първо себе си критикуваш. Понякога критикувате и мене, че не съм погледнал някого хубаво. Как да го погледна? Ако го погледна, ще го уплаша, затова не го гледам.

Не искам да го гледам, понеже не е красив. Говориш за обхода, изискваш от другите, а ти сам я нямаш. Наблюдавам ви, срещате някого, изпъчите се или пък се свиете. Това не е правилна обхода. Като срещнеш някого не знаеш, какво положение да вземеш. Обхода трябва да имате! Какво означава кръсгосването на ръцете пред гърдите? За да погледнеш един човек, както трябва, намери в него една отличителна Божествена черта, която никога не се мени. Всеки човек има поне една Божествена черта. Като намериш тая черта, той ще ти стане приятел. Ако не можеш да я намериш, той никога няма да ти стане приятел. Ако и той не намери тая черта в тебе, не може да ти бъде приятел. Казвате: „Той е човек с достойнство“. Де се намира центърът на достойнството в човека? — В горната част на главата. Когато мозъкът отпред е тежък, човек прави усилие да издигне главата си нагоре, да я държи перпендикулярно към земята. Човек с вирната нагоре глава има достойнство. Ако държи главата си малко наведена, той няма достойнство.

Думата достойнство е съставена от до-стои, прав стои човек. Така разбира българинът достойния човек — изправен стои. Достойнството е човешко качество, честността е също човешко качество. Това не са Божествени качества. Честният човек е честен само при известни условия; при други условия, той гледа интересите си. Като даде дума, държи я; каквото обещае, свършва го. Честният устоява на думата си, но честността не показва устойчиви чувства. Казваме за някого, че е честен и справедлив. Трябва да бъдеш справедлив. Справедливостта е Божествено чувство — мярка, с която се мерят нещата. Честността има две прояви. Ако кажеш, че ще набиеш някого, ще го набиеш; ако кажеш, че няма да го биеш, няма да го биеш. Честният устоява и в положителното, и в отрицателното; каквото каже, изпълнява. От голяма честност някой набива човека. Често бащата биے сина си — пак от честност. Младо, 15 — 16 годишно момче

закачило съседката си, младо момиче. Бащата е сприхав, хваща сина си и го пита: „Ти защо закачи момичето?“ Честен е бащата, не търпи проявите на сина си. Удря му една — две плесници — така се разправя с него. Казвате: „Ние не сме като бащата“. Знаете ли колко плесници удряте умствено? Големи побойници сте. Умствено пляскате, удряте плесници. Не давайте мнението си необмислено. Бъдете ученици, повдигнете се, не се занимавайте с хората. Добри са хората, нека само вършат работата си. Някой не копал хубаво. Дай му пример. Защо ще му кажеш, че не копае хубаво? Покажи му как се копае и той ще те последва.

Дръжте в ума си мисълта, че сте граждани на Царството Божие и се готвите за там. Оставете заблужденията настрана. Живот е нужен на оня, който е кандидат за Царството Божие. Това царство може да се уподоби на музикантите в един оркестър, които свирят хубаво. Те знаят да свирят, владеят изкуството. Който не знае да свири, не може да влезе в Царството Божие. Казваш: „Аз обичам нещо“. Обичаш нещо, а не го правиш. Това, което не можеш да направиш, не го обичаш. Ако не можеш да свириш, не обичаш музиката. Казваш: „Обичам да слушам“.

— Всеки обича да слуша. Ако в човешката мисъл не взимат участие петте сетива, мисълта не е права. Ако не пипнеш един предмет с ръката си, ако не го близнеш с езика си, не го помиришеш с носа си, не го чуеш с ухото си, не го видиш с окото си, ти си далеч от истинското понятие за тоя предмет. Но, ако го пипнеш, близнеш, помиришеш, чуеш и видиш, ти имаш ясна представа за предмета. Ти само зърнеш един човек и казваш: „Видях го, познавам го“. Не, петте сетива трябва да взимат участие в познаването. Те ще дадат пет качества за предмета.

Говори се за вярност на хората. Един човек е верен, когато е истинолюбив, разумен, любещ, справедлив и добър. Това са качества, които трябва да има всеки кандидат за Царството Божие. Правдата,

това е музика. Аз не искам, като говоря, да плаша хората. Някои свещеници плашат хората, че ще идат в ада. Това са празни работи. Справедливият език е мек и хубав. Какъв ще бъде резултатът, ако кажеш на някого меко и тихо, че това, което прави, не е хубаво, не е достойно, не е справедливо? Какъв ще бъде резултатът, ако викаш, крещиш на някого, че не го обичаш? Няма защо да викаш. Чудни са съвременните хора. Господ още не ги е накарал да пеят. Той само ги кара да носят нотите на ония, които свирят, а те считат това за достойнство. Ти само ще занесеш нотите на музиканта, това е твоята работа, но и нея не си свършил, както трябва. Като носиш нотите, смачкал си ги, не можеш да ги пазиш. Тури нотите на музикалното столче, внимателно ги нареди и се отдалечи. Стой настрана и слушай, как свирят музикантите. Казваш: „Не ме интересува музиката“. Една мома, като гледа момъка, от какво се интересува? Той е музикант, композира нещо. Тя иска да му тури въже, да го води като вол, да му заповядва. Той става редник, тя полковник и казва: „Хайде на разходка“. Загазва младият момък. Тя казва: „Много те обичам, готова съм да умра за тебе“. Днес умира, утре умира, в същност той умря, а тя пак си живее.

Сега и вие, на Изгрева, все умираете. Другите хора умират по бойните полета, а вие още живеете. Аз не поддържам идеята да умират хората. Ние трябва да се научим да живеем, сега е време да се живее. Аз не съм за смъртта. Хората са умирали, умирали, светът е пълен с гробища. Хиляди и милиони паметници има на мъртви хора, на велики хора, но няма още паметници на живите хора. Колко хора има досега, които са се възнесли живи? Аз зная само един — Енох и втория — Илия. Енох има паметник, но Илия го върнаха от горѐ. Той се яви като Йоан Кръстител, на когото отнеха главата. Не мислете, че, ако сте като Илия, ще отидете направо в невидимия свят. Ще отидете, но ще ви върнат назад. Човек, който убива 400 души проро-

ци, връщат го пак на земята. Някой свири цели 20 години и още не е влязъл в оркестъра на големите музиканти. Едва надзъртва през прозореца. Надзърне малко през прозореца и казва: „Още не е за мене. Тук е място за майстори“. Като погледна, виждам, свирят хората. Като се сравняваш с другите, ще видиш, че тия хора разбират, знания имат, проникват навсякъде. Те виждат и зад гърба си, какво става.

Казвам: Вие сега тъкмо сте хора да учите. Някои от вас сте на 40 — 45 години и казвате: „Остаряхме“. Аз не се лъжа, на стари хора не вярвам, те се преструват. Когато не искат да плащат дълговете си, минават за стари, краката им не държат, това не могат да направят, онова не могат да направят. Не може така. Стар човек е оня, който е на възраст пет — шест милиона години, като Витоша. Тя е на пет милиона години и е млада мома, готви се за женитба. Млада е още, не е женена. Някои от вас сега са на 45 години, а още на 20-та година се ожениха. Витоша още не е женена, минава за млада, красива мома, а вие на 20 години се оженихте. Казвате: „Хайде да свършим и тая работа“. Да се ожени човек, това е най-важната служба, която може да приеме.

Като дойде при мене някой женен, аз не смея да го погледна, усмихвам се само. Той казва: „Аз не можах да живея добре с моята възлюбена, разведохме се“. Що е развод? Уволняване от служба. Той не знае още, какво нещо е женитбата. Видял една мома и без да я познава оженил се. Той взел чуждото ребро и след това се мъчи да го тури там, отдето Господ го е извадил. И като не може да го намести, развежда се. Той не трябваше да я взима. Мъжът има 12 ребра, а Ева е 13-то ребро — нещастно число. В същност, числото 13 не е нещастно, но Адам не беше готов за него. Мъжът трябва да знае, дали жената е от неговите ребра или не. Момъкът трябва да гледа, дали момата е от неговите ребра. Но и момата трябва да гледа може ли да се намести в неговите ребра. Под

„ребро“ разбирам добър и умен човек. Значи, човек е създаден от добър материал, от две ребра, с две качества: едното ребро е добро, а другото е умно. Мъжът е създаден от земя, от пръст, а жената е създадена от доброто и разумността. Другояче казано: Човек е създаден от живота. Най-хубавият материал е изваден от живота и от него Бог е създал човека — мъжа. В тоя човек Бог вдъхна дихание и той стана жива душа. Жената — дева е проекция на външния живот. Адам беше почвата, от която израсна Ева. Тя после цъфна и даде плод. Господ каза на Адама: „От това дърво няма да късаш плодове, те са зелени още; когато узреят, само тогава може да късаш“. Но Ева яде от зелените плодове. Преждевременно яде тя, не ги дочака да узреят. Сега и вие опитвате един плод, хвърляте го — не е узрял. Трябва да чакате да узрее.

Търпете, чакайте да узреят плодовете на вашите мисли, на вашите желания, на вашите постъпки. Тогава Бог ще ви позволи да ядете. На малките деца давате ли твърда храна? Малките деца се хранят с мляко — с майчиното мляко започват те. Ако някоя майка се опита да даде твърда храна на детето си, тя ще го умори. Аз не искам сега да разглеждам женитбата, майчинството, бащинството. Някога ще разгледам тия въпроси, ще ви говоря, какво нещо е майка, баща; сега не е време за това. Достатъчно са тия идеи, които сега имате. Един ден ще ви говоря, какво нещо е девата, какво нещо е младият момък, какво е възрастният, какво е старият.

Казвате за някоя жена: „Тя е светица. Досега аз не съм срещал по-възвишена, по-света жена от Кортеза“. Но и тя имаше един недостатък — сприхава беше. Ноктите на ръцете ѝ бяха къси, недоразвити. Казах ѝ: „Ти си сприхава“ — „Това е моят недостатък, признавам си, трябва да се моля за това“. Като ходеше между хората, тя съзнаваше, че е нетърпелива, сприхава. Кортеза беше сприхава, а на вас какво ви липсва? Често прибързвате в заключенията си. Аз

искам, каквото говорите, каквото пишете във вашите всекидневници, да бъде вярно. Всички факти да са проверени. Не разпространявайте неверни слухове. Вие сте създадени да бъдете служители на Бога. Представете си, че един човек, докато е живял на земята, бил свободен, постъпвал, както намирал за добре. Като отиде в другия свят, какво ще види там? Ще срещне човек с гръб, обърнат към него. Това е човекът, когото той обидил някога, докато бил още на земята. Той обърнал гръб към него, оня обърнал гръб към него и казват: „Ти си чужд човек за нас“. Среща друг, навъсил се. И той му е сърдит нещо.

Човек сам си създава тия противоречия. На всяка крачка срещаш лица, които не те гледат весело. Все навъсени, все сърдити, нищо не говорят — всички мълчат. Така ще видиш изкуството си, ще видиш, какво си създал. Ще ти кажат: „Това изкуство е твое. Той с обърнатия гръб, това си ти; той с навъсеното лице, това си ти; той със счупения крак, това си ти“. Навсякъде си ти. Гледаш, някой пронизан с нож, някое говедо заклано, кокошка заклана и изядена. Ти ги гледаш, но и те те гледат. Навсякъде те следват. Вървиш като виден човек, дошъл от земята и отиваш при Господа. Като те види с тая свита, Господ казва: „Върнете го с всичката му свита, отдето е дошъл!“ Като влезеш в оня свят, много неща, които тук са били скрити, ще изпъкнат. Никой няма да ти каже дума, но делата ти ще вървят след тебе. Ти ще напуснеш оня свят и отново ще дойдеш на земята. Казват: „Това не се отнася до нас, ние сме окултисти“. Вас, именно, ще хванат първи. Съдбата от вас ще започне. Ще ви съдят за малките погрешки. Първата инстанция е в мировото съдилище, втората инстанция — в областния съд, третата инстанция — в апелативния съд и четвъртата — в касационния съд. Не искам да ви говоря върху това, защото няма да ме разберете. Често наблюдавам, някои от вас разбират буквално това, което говоря.

Аз виждам нещата по особен начин, не както ясновидците — особено виждам всички работи. Виждам няколко млади моми седят при един млад момък и говорят нещо на ухото му. От другата страна, на другото ухо няколко млади момци също му говорят нещо. Той не вижда, но се вслушва в думите им, обръща внимание на едните и на другите. Какво му говорят? Момите от едната страна му казват: „Запознай ни с тия момци“. Момците казват: „Запознай ни с тия моми“. Той стои като посредник между тях. Те му плащат, а той прави връзките. Той се уговаря с тях, какво ще му платят. Казва им: „Хиляда лева струва това“. Те не дават толкова. Най-после пазарлъкът става. Той взима и от момите, и от момците по нещо. Някога разговорът е много интересен. Като погледна ясновидките, те са облечени в светли дрехи, като патриарси. Приказват важно. Дойде някой момък при една от тях и казва: „Ти си единствената светица, при тебе дойдох. Мога ли да бъда назначен на служба в еди-коя си епархия?“ Светицата не се задоволява с 50 и със 100 хиляди, и с 200 хиляди не се задоволява. Като ѝ даде 500 хиляди, съгласява се — приема го в своята епархия. Това са бюра за женитби.

Сега и вие сте такива бюра. Искате да бъдете щастливи. Трябва да дойдат млади моми и момци да ви нашепват, те да наредят работата. Някоя майка иска други да се молят за нея, да си роди детенце. От една страна майката плаща, от другата страна бащата плаща, дано дойде това дете. Оставете тия работи настрана. Като дойде някой при вас, бъдете честни. Това се иска от всеки. Какво нещо е честността? Оставям настрана бюрото, ще ви свържа с невидимия свят, с него да разговаряте, оттам да нареждате работите си. Аз не взимам участие в работите на бюрото, това не е мое дело. И аз имам бюро. Като дойдете при мене, можете да се допитвате до невидимия свят за онова, което ви интересува. Всеки сам може да направи много работи, но не се опитвайте сами. Тая работа

не е за вас. Това е Божия работа. Като дойде едно дете, де ще го пратите? Знание се иска от всички. Ако това дете е недоволено от майка си, защо е дошло тогава? Ако пратим едно дете някъде или ако свържем двама души, трябва да са доволни. И детето, което ще се роди чрез тях, също трябва да е доволно. Така се повдигат и родителите и детето. Така те си помагат. Много неща има, в които можем да си помогнем.

Казвам: Очистете първо очите си от влагата, да виждате ясно. Очистете ушите си, да чувате музикално. Очистете носа си, очистете устата си, очистете ръцете си. Като се очистите, мога да ви обясня причините на страданията, които преживявате. Несретите се дължат на лъжливите образи, които съществуват в астралния свят. Вие сте оплетени в тия образи и трябва да се освободите от тях. Усмихвате се на някого, с желание той да има добро мнение за вас. Първо Бог трябва да има добро мнение за вас. Другояче казано: Любовта, която минава през тебе, първо тя да е доволна от тебе, че си добър проводник. Вие разрешавате въпроса, кого да обичате. Оставете тоя въпрос настрана. Оставете Бог да обича, когото иска, а вие обърнете внимание на Божията любов. Всички плодове не са дадени за вас. Взимате един плод, изяждате го, използвате, каквото ви трябва. Взимайте от любовта, каквото ви трябва. Каквото остане и то е на мястото си. Знаете ли, какъв щеше да бъде светът, ако бяхте чисти? Има нещо нечисто в човека. И аз виждам тая нечистота. Там е моята погрешка, че виждам вашите недъзи. Защо ги виждам? — Търся начин да ги изправа. Виждам погрешките на даден човек, но трудна работа е да се изправи. Като видя погрешката му, аз ставам с него заедно съдружник, за да го изправа. Това, което съм видял в него, се отразява и върху мене, затова трябва да го изправа и в него, и в мене. Той мисли, че аз съм станал причина да прави погрешки.

Разчитайте на ония дарби, които Бог ви е дал и не се занимавайте с дарбите на хората. Оставете те да се занимават със своите дарби. Бог ви е дал всичко преизобилно. Занимавайте се със своето изобилие. Когато свършите своята работа, можете да се занимавате и с работата на другите. Мъчно е да се занимаваш с дарбите и с погрешките на другите хора. Закон е: Тоя, когото в даден момент осъждаш, това си ти. Не разбираш нещо — неразбирането е твое, това си ти; ако разбираш, пак си ти. Трябва да разбираш нещата добре, да придобиеш равновесие. Казваш: „Това е противоречие! Как е възможно това?“

Плодовете първо са горчиви; горчивите плодове се обръщат на стипчави; стипчавите се обръщат на кисели и най-после киселите стават сладки. Това е Божествен процес. Ако виждате тоя процес, след време Божествената любов ще превърне горчивите работи на сладки. Търпение е нужно да дочакаме тоя процес. Наистина, сприхавият може да стане добър; добрият, като се движи между лоши хора, лош става. Лошият, като се движи между добри хора, добър става, присажда се. Казано е: „Ако лошият човек гледа дълго време на доброто, добър става; ако добрият гледа дълго време на лошото и той се присажда — лош става. Така се присаждат хората. Като спирате дълго време вниманието си върху лошите работи, ще се присадите с лошото. След това трябва да дойде някой учен човек, да бутне присадката и да се освободите. Присаждайте се с добри присадки, а не с лоши.

Разчитайте на онова, което Бог е вложил първоначално във вас. Погрешките, които правите, се дължат на странични причини. Те са вметнати неща във вашия живот. От тях трябва да се освобождавате постепенно. Казали сте една лоша дума на някого. Как ще се поправите? Ще ви оставя да помислите и другия път да отговорите. Ако искаш веднага да превърнеш лошата дума на добра, кажи на брата си: „Слушай, братко, аз видях в тебе нещо лошо. В същност, себе си

видях. Аз съм лош човек, ти си добър“. Само така се изправят лошите работи.

Що е разкаяние? Да видя своите погрешки, това значи, да се разкая. Аз не искам другите хора да се разкайват. Бог изисква от човека сам да се разкае. Хората се разкайват, а същевременно виждат погрешките на близките си. Не, човек трябва да се разкае, да види своите погрешки и да ги изправи. Щом ги изправи, той става радостен. Погрешките са богатство за човека. Никой не трябва да съжaliaва, че е направил погрешка. Който прави погрешки, печели веднъж; който ги изправя, печели два пъти. Който прави погрешки, губи веднъж; който не ги изправя, губи два пъти. Изправяйте погрешките си. Бог не ви е пратил в света да съдите. Той ви е изпратил да изправяте малките погрешки: езикът ви да стане мек, обонянieto ви да стане силно, да усещате най-нежното ухание; слухът ви да стане чувствителен, да схваща и най-фините трептения, най-чистите тонове на справедливостта. Думата „справедливост“ трябва да има само едно значение. Кажеш ли „справедлив“, „справедливост“, да разбираш само едно нещо. Разбираш ли две неща, това не е справедливост.

И тъй, не съжaliaвайте, ако не сте в някоя партия. Всички сте комунисти, понеже ходите по земята и работите; всички сте земеделци, понеже орете земята; всички сте широки социалисти, понеже дишате; всички сте звенари, понеже четете. Щом живеете в България, всичко имате — и Отечествен фронт имате. Кажи си: „Аз нося в себе си всичко, затова съм и комунист, и земеделец, и широк социалист, и звенар. И Отечественият фронт е в мене. С всички съм в братство и равенство „.

От всичко това, което ви говорих, запомнете най-важното. Има неща, които не искам да забравите. Всичко друго може да забравите, но помнете три-четири неща: Да носите комуниста в себе си, да носите земеделеца в себе си, да носите широкия социалист

в себе си, да носите и звенара в себе си. Звено трябва! И Отечественият фронт трябва! Най-после ще влезете в Любовта. Комунистът, земеделецът, широкият социалист и звенарят са служители, които носят багажа до прага на Любовта: ще донесат багажа до Любовта и там ще го оставят. Вие ще ги целунете, ще им благодарите и ще влезете в училището на Любовта да се учите.

Изпейте песните „Светъл лъч отгоре слиза“ и „Блага дума на устата“.

(Учителят изсвири един хубав мотив на цигулката си). Тоя мотив изразява изминатото време, което не се е използвало. Аз правя опит да използвам това време. Намерил съм тоя музикален мотив, за да набавим изгубеното време.

12. Беседа от Учителя, държана на 25 октомври, сряда, 5 часа сутринта 1944 г. София — Изгрев.

ИЗМЕНЕНА ПОСОКА

Каква беше последната лекция от миналата година? Някой път искате да знаете миналото, т.е. вашето минало прераждане. Човек лесно забравя. Коя е причината, че сте забравили? Аз се интересувам не за самия процес на забравянето, но защо вие сте забравили. Забравянето има отношение към нежеланието, не желаш да направиш нещо. Защо някога човек не иска да прави добро, а някой път иска да прави добро? Защо някой път човек е разположен да прави лошото, а някой път не е разположен? Мислите ли, че цигуларят, като свири по салоните, от любов свири на хората? Понякога свири от зор, за прехраната си. Българските гайдарджии и гъдулари свирят повече по сметка, те нямат идея. Те казват: „Беднотия, трябва да се свири!“ Докато земеделецът употребява цяла година да изкара житото, цигуларят в половин или един час посее и жъне плодовете. Той скоро свършва работата си. Музикално всички работи се свършват лесно. Та и вие сте забравили лекцията, защото не сте музикални. Може след година да си спомните. Какъв беше последният петък, помните ли? Колко души бяха в класа? Колко песни се пяха? Коя молитва се чете?

Представете си, че двама души гледат един предмет. Те са попаднали на фокус и двамата имат известни впечатления. Когато предметът се отдалечава от тях, става по-малък, т.е. смалява се. Смаляването става по причина на това, че ъгълът на зрението се намалява. Също така се намалява и пространството. И Слънцето, което има диаметър около 1429500 километра, се вижда малко, защото е много далеч от нас. Когато предметът се приближава, той се увеличава, ъгълът на зрението се увеличава. Същевременно и пространството може да се увеличи.

Кога предметите се виждат ясно и кога смътно? Някои неща са смътни в нашите умове. Значи,

не са на фокус. Ако предметът се постави точно на фокус, имаме ясна представа за него. Всички неща, които във вашия ум или във вашите чувства са на фокус, вие ги обичате, защото образите им са ясни. Казвате: „Имам ясна представа“. Ясната представа е зрял плод; неясната, смътната представа е неузрял плод. Представата в умствения свят е плод; мисълта в умствения свят е плод. Ония, които живеят в умствения свят и те имат плодове. По подобие на физическия свят, те имат и цветове. Ще кажете, че не ви е ясно, как така в умствения свят има цветове. Като мислите за Любовта и за Мъдростта, нали имате някаква идея във вашия ум? Нали имате ясна представа за тях? Каква е представата във вътрешния ви свят за Любовта? Даже и животното има някаква, макар и животинска представа за Любовта. Неговата представа не е като на човека, но според своята представа и животното има отношение към света. Колкото по-високо стои дадено същество, толкова и представите му са по-ясни и всеобемащи.

Представете си сега, че пред вас стои една къща. Едно същество, което е много повдигнато, вижда къщата от четирите страни, също отгоре и отдолу. Едно неразвито същество вижда само едно малко прозорче на къщата. Коя е причината, че то вижда така ограничено? — Ъгълът на зрението му е малък. Колкото ъгълът на зрението на едно същество е по-малък, толкова предметите и представата за тях са по-неясни. Срещате един човек и казвате, че е добър. Кое ви дава повод за това? Под какъв ъгъл на зрението виждате? Отде знаете, че е добър? Добрият човек има няколко черти, които изпъкват повече или по-малко. Като видите тия черти, познавате, че тоя човек е добър. Добрият човек проявява дейност. Доброто е като белия цвят. Как познавате белия цвят? — По отражението на светлината. Белият цвят отразява напълно светлината. Черният

цветът никак не я отразява. И доброто отразява напълно, затова е добро. Злото няма никакво отражение — черно е то. Доброто има свой цвет, милосърдието има свой цвет, правдата има свой цвет. Какви са цветовете на тия добродетели няма да кажа сега, но те си имат свой цвет. Ако правдата няма цвет, тя остава неразбрана. Цветът я прави достъпна за нас. Чрез цвета ние изучаваме нейните качества. Правдата поставя дисхармоничните неща на мястото им. Без правда, в света щеше да има пълна анархия. Без добро, нещата щяха да бъдат без съдържание.

Днес мнозина изучават физиогномия. Според физиогномистите, колкото очите са по-отдалечени от носа, толкова човек приема повече впечатления; колкото очите са по-близо до носа, толкова по-малко впечатления приема човек. Казвам: „Ви не помните миналата лекция, защото ъгълът на зрението е бил малък. Възприели сте малко впечатления, повече смътни, затова всичко се заличило в паметта ви. Ако увеличим тоя ъгъл, веднага ще си спомните. Ако ви се даде една премия от 250 лири, веднага ще си спомните всичко и лекцията цяла ще се възстанови във вашия ум. Разбира се, това няма да стане изведнъж, но постепенно. При това, парите няма да бъдат книжни, но златни.

Човек, за да учи, все трябва да има някакъв стимул, някаква подбуда. Без подбудителна причина човек не може да мисли. Ти мислиш само за неща, които ти правят впечатление. Всяко впечатление е някаква подбуда. Всеки предмет за нашия ум е дотолкова важен, доколкото произвежда някакво приятно впечатление. Обичаш да слушаш музика, понеже изпитваш нещо приятно чрез ухото. Обичаш да гледаш цветята, понеже възприемаш нещо приятно чрез окото. Обичаш да се движиш около цветята, да възприемаш аромата им, понеже действуват приятно на носа ти. Обичаш някоя храна, понеже е вкусна, внася нещо в организма ти. Тоя

закон е верен. Една мисъл е толкова важна за тебе, колкото е приятна за твоя ум. Едно чувство е полезно за тебе дотолкова, доколкото се отразява приятно върху сърцето ти.

Взимам думата приятност в прост смисъл. Само добрите неща са приятни. Понякога лошите неща са приятни в началото, а накрая горчиви. Има неща, които в началото са горчиви, а накрая — сладки. На земята почти всички плодове, с малки изключения, в началото са горчиви, после стипчави, кисели и най-после стават сладки. Растенията имат знание, могат да превръщат горчивината в сладчина. Те изваждат горчивите елементи от почвата и ги превръщат на сладки. Някои растения не прилагат изкуството си, затова плодовете им остават горчиви. В този смисъл, растенията не са така невежи, както ги мислят. Те имат обширни познания по своята специалност. Казвам: Следвайте и вие пътя на растенията. Имате една горчива опитност, искате да я изхвърлите. Тя е плод на вашия живот, ще я превърнете.

Как превръщате горчивите мисли? Какъв е вашият опит? Например, някоя ваша приятелка или ваш приятел ви огорчи. Как превръщате горчивината в сладчина? Тоя процес става във вас, без да го знаете. Горчивите неща имат дълги вълни, а сладките неща имат къси вълни. Всички плодове, които имат дълги вълни, са горчиви. Плодове, които имат къси вълни, са сладки. Какво ще кажете за червея, който се движи бавно, полека? Умно същество ли е той? Не е умен. Защо? Същества, които се движат полека, имат вътрешни недостатъци; те са свързани със своя вътрешен живот, отвън нищо не ги интересува. Те не се интересуват нито от цветята, нито от небето. Те казват: „Свързани сме със земята, към нея можем само да гледаме. Ако гледаме нагоре, малкото влага, която носим в себе си, ще пресъхне, ще отиде животът ни“. Главата на червея е много малка. Вашата глава е милиарди пъти по-голяма от

тая на червея. Върху много неща могат да мислят съвременните хора, но те малко мислят. Някои мислят само за обувки, за шапки, за дрехи, за ядене; понякога само ще помислят за някоя книга, за някоя звезда, за някое цвете. Казват за някого: „Глава има“.

Главите на съвременните хора не са много културни. Някои обичат да критикуват, намират погрешки в хората. Човек, на когото умът е зает с погрешките на другите, не може да бъде културен. Погрешките са отражение на човешкия живот. Кой какъвто е, това вижда. Добрият човек, като види един лош, вижда доброто в него. Лошият човек, като види един добър, вижда лошото в него. Той мисли, че добрият е намерил някакво изкуство да го замотае някак, да прикрие нещата. Той не вярва на добрия. Той трябва да живее най-малко десет години при един добър човек, за да разбере, че има нещо добро в него. После пак ще си остане на особено мнение. Закон е това. Виждате, че Бог, Който постъпва само добре с хората, все още Го подозират. Те казват: „Кой знае, дали Господ не си играе с нас?“ Някой казва: „Ето, детето ми взе, вола ми взе.“ — Кой му прати детето, кой му даде вола? Значи, да умре детето ти, Бог е причината. Да умре волът ти, пак Той е причина. За всичко, което става в света, все Бог е причината. Някой не се оженил навреме, детето му не е заченато навреме, жената не е здрава, детето му умряло. Кой е крив? — Пак Господ. Онова, което Господ е създал, никога не умира.

Кое е Божествено? Което никога не умира. Кое е Божествено? Което никога не губи своята красота. Кое е Божествено? Което никога не губи своята разумност. Кое е Божествено? Което не губи своята доброта. Всички ония неща, които се изменят, имат друг произход — не са от Бога. Така, именно, ще си съставите ясна представа за Божествените неща. Вие носите отпечатъците на хиляди поколения. Те са ос-

тавили във вас някои свои недостатъци. Трябва да се освободите от тях, за да изпъкнат Божествените качества, вложени във вас от началото още. Божествените неща са дълбоко заровени в човешката душа, покрити с дебел слой. Тоя слой трябва да се премахне. Божествените зародиши трябва да излязат на повърхността на човешката душа, да дадат своите плодове.

Сега във вашия ум стои идеята: Защо Бог създаде света такъв? — Хората го създадоха такъв. В стария турски език, върху някои букви поставяха точки. Всяка точка означаваше нещо. Ако някоя муха кацне върху една книга, може да остави точка там, дето не трябва. Тогава се изменя смисълът, чете се едно вместо друго. Така са постъпили и хората с книгите на Божествения свят. Те натуряли точки, дето не трябва и днес неправилно четат. Обаче, точките, които хората турят, се изтриват, а точките, турени от Бога, остават за винаги. За да опиташ, кое е човешко и кое — Божествено, вземи една гъба напоена с вода и провери, кое се заличава и кое не. Човешкото се изтрива, а Божественото остава — по никой начин не може да се изтрие.

Често вие се обиждате. Това е човешко нещо, човешка точка. Обидил си някого, турил си точка. Изтриваш точката, изчезва обидата. Изпадаш в безверие — човешка точка е. Изтрий с гъба и безверието ще изчезне. Лесно може да накараш, кого и да е, да мисли лошо. Първо имаш добро мнение за един човек. Той взима хиляда или две хиляди лева на заем и не плаща. Ти веднага започваш да мислиш лошо за него. Казваш: „Много добър човек беше, но не плаща“. Това е човешка проява. Но и Божествено не е да изменяш доброто си мнение за човека. Защо тоя човек не плаща? Някаква точка има върху написаното. Вземи гъба, изтрий точката и той веднага ще плати.

И апашът обича да взима пари, без да има право за това. Един религиозен човек отишъл при един

милионер, в името на Бога, да иска пари. Милионерът му казал: „Ти нали вярваш в Бога? Той ти даде ум, сърце, да работиш. Защо просиш? Намери си някаква работа. Човек, който проси, ще намери затвора“. В Англия, ако някой отиде да проси или да иска пари, непременно трябва да свърши някаква работа срещу това, да направи нещо: да изсвири, да изпее някаква песен или да направи един фокус. Само тогава той има право да поднесе чинийката си, за да му дадат нещо. Като не получил нищо, религиозният започнал да изучава характера на милионера. Една вечер той успял да влезе в кантората му, с револвер в ръка и се скрил под масата. В това време богатият извадил торбата със златото си, започнал да го брои и да му се радва. Бедният веднага застанал пред него и му посочил револвера. — Моля ти се, не ме убивай! Вземи, колкото искаш. Като напълнил джобовете си, той запитал милионера: „Знаеш ли, кой съм? Аз съм оня човек, който искаше пари от тебе, в името на Бога. Ти нищо не ми даде и каза да отида да работя. Със силата на това оръжие, което си купих, аз се научих вече да работя. Сега ти плащаш за него, а аз ти давам един урок. Като дойде друг някой при тебе да проси, дай му, колкото ти искаш. Така той ще вземе по-малко. По-напред и на мене можеше да дадеш, колкото искаше, а сега, за изкуството си, взимам толкова, колкото аз намирам за добре.

Така постъпват много от съвременните хора, така постъпваме и ние. Щом дойде револверът — ненужните страдания, веднага сме готови на всички жертви. Не е лошо това, учим се. Тоя пример верен ли е? Идејно е верен, но доколко фактически е верен, не знам. Ще си послужи с още един пример за изяснение на първия. Същият човек отишъл при друг милионер да го убива, с цел да иска пари. Милионерът знаел изкуството да овлажнява барута. Като се насочи револвер, барутът овлажнявал. Алашът влязъл при него, насочил револвера си, но ми-

лионерът казал: „Ти искаш да ме уплашиш, но твоят револвер не хваща. Я цъкни“. Той цъккал, цъккал, но револверът не хванал.

Казвам: Ако искате да не ви обиждат хората, трябва да знаете изкуството да овлажнявате барута. Дойде някой при вас, иска да ви обиди, но обидата не хваща. Докато се обиждате, вие сте слаб човек. Докато вярвате на всичко в света, вие сте слаб човек. И който вярва, и който не вярва, и двамата са прави. За духовните хора благото все от Бога иде. Каквото стане, духовният казва: „Благодаря на Бога за станалото. На никого друго не мога да благодаря“. Като му помогне някой, той казва: „Бог те накара да ми помогнеш, ти нямаш думата“. Безверникът не благодари на Господа, благодари на хората, които му помагат. Де е погрешката? Ще кажете, че духовният човек е прав. И двете страни са прави, но не са абсолютно прави. Защото всеки човек е ваш ближен — и вярващият, и невярващият. Първият закон е Божественият. Вторият закон е човешкият. Когато дойде първият закон, едновременно трябва да дойде и вторият — законът за ближния. Безверниците първо действуват със закона на ближния, а духовните първо действуват със закона на Бога. Те оставят закона на ближния настрана. И двата закона трябва да действуват едновременно.

Представете си, че ви дават задача, как да постъпите, когато някой ви направи една услуга. Например, богат човек ви дава 20 — 30 хиляди лева, вие му благодарите. Тоя добър, умен човек, като ви направи това добро, наблюдава, как ще постъпите вие, ще направите ли на някого добро. Ако не направите на никого добро, при друг случай той ще ви даде по-малко. Първия път ви даде 20 хиляди, после ще ви даде 10 хиляди и пак ви наблюдава. Третия път, като отидете, ще ви даде 5 хиляди. Най-после нищо не ви дава.

Та когато някой се оплаква от съдбата, ще знае, че първоначално Бог му е давал много наведнъж, докато постепенно намалявал и най после нищо не му давал. Как ще се измени съдбата? Отвори сърцето си и започни да даваш. Тогава и Господ ще се отвори. Ти, богатият, теглиш един чек от 20 хиляди лева. Срещне те един беден, казва: „Може ли да ми услужиш с нещо?“ Ти махнеш с ръка и продължиш пътя си. Но Господ те гледа. Казано е в Писанието, че някога, без да знаете, сте угостили някой ангел. Ако угостиш един ангел, той ще се отплати за услугата, която си му направил. Доброто не трябва да се прави, както днес мнозина го правят. Дадеш пет лева и мислиш, че си направил нещо. Колко са пет лева? Казано е: „Ако имаш две ризи, дай едната на бедния“. Какво обяснение ви е дадено за този стих? Да имаш две ризи, това е нещастие. Затова дай едната, да се освободиш от нещастieto.

Един свещеник проповядвал в църквата върху даването. „Който има две ризи, да даде една на бедните“. Попадията чула проповедта и като се върнала в къщи, решила да я изпълни. Един просяк похлопал на вратата и поискал нещо. Попадията му дала едната риза на попа. Като се върнал от църквата, свещеникът поискал чистата риза да се преоблече. Попадията казала: „Няма я, дадох я на един просяк. Постъпих така, както ти проповядваше“. — „Аз говорих това за другите, то не се отнася до нас“. Свещеникът потърсил ризата си, защото се изпотил, искал да се преоблече. Кога се изпотява човек? — Когато се намери в зор, в мъчнотия. Здравият човек не се поти, болният се поти. Когато човек е здрав, има магнетизъм в организма си, благо, което чисти. Чрезмерното изпотяване не е добро, не е здравословно състояние.

Сега ние говорим за нормалния живот, който функционира правилно. Към него трябва да се стремим. Трябва да имаме правилна мисъл в живота.

Често се казва, че с даване нищо не се постига. Вярно е, но и с не даване нищо не става. Ако житото на една нива е много гъсто, не става хубаво. Гъсто посятото жито малко плод дава. Житото трябва да се сее рядко, да расте добре, да братясва. Да правиш добро, това е упражнение, но, когато човек прави добро, другите да не знаят това. Ако правиш добро и хората знаят, ти не се ползуваш от него. Какво ще стане, ако целувате струните на цигулката на един цигулар? Ще развалите струните му. Всеки човек, който очаква да му благодарят, разваля струните на цигулката. Ако целувате струните, цигуларят не може да свири. Цигулката не се нуждае от целувки. И цигуларят не се нуждае от целувки. Докато свири, нито ще го целувате, нито ще му благодарите. Като свърши концертът, тогава може да му благодарите. Кога майката целува детето си? Когато се свърши концертът. Защо майката трябва да целува детето си? Какъв концерт се дава? В целувката има нещо егоистично. Някои деца са пълни с магнетизъм, с магнетична сила, всеки иска да вземе от този магнетизъм. Обикновено хората целуват магнетичните деца; ония, които нямат магнетизъм, не ги целуват. Децата на богати родители ги целуват повече, бедните деца по-малко ги целуват. Някое дете, като го целуват, вика, крещи. То казва: „Не искам да ме целувате“. Защо? Някои хора, като целуват, само взимат; някои, като целуват, дават нещо от себе си. Майката дава нещо от себе си, затова целува детето си. Разумност се иска от всички.

Направете един опит за една седмица. Представете си, че някой ви обиди, каже ви една обидна дума, погледне ви на криво или направи някое движение с ръката, което не ви се харесва. Който от вас се е обидил, нека намери свой близък и го запита как да се справи с обидата. Какъвто съвет получиш, приложи го, да видиш дали е прав. Не питай само одного, но десетина души поне, да видиш, кой от

методите най-скоро ще премахне обидата. Ако не се намери човек да ви обиди, не съжалявайте за това. Всички не могат да обиждат и всички не се обиждат. Ако и вас питат и вие дайте съвет. Следете, колко време трае обидата ви и след като приложите съвета, за колко време ще изчезне тя. Определено е траенето на всяка обида, както е определено траенето и значението на всеки препинателен знак. Например, четете някоя книга и срещате точка, запетая и други знакове.

Какво означава точката? — Знак за спиране, за отдъхване. Колко време трябва да спреш след точката? И в музиката има знакове за почивка: цяла пауза, половина, четвъртина, осмина. Какво означава запетаята? Какво означава двоеточието? Колко време трае спирането при тях? Ще кажете, че паузата е знак за мълчание. Четеш едно изречение и спираш. След това трябва да дойде някой суфльор да ти подсказе, какво да четеш. Значи, точката е спиране, докато дойде суфльорът, запетаята — също. Суфльорите помагат при четенето. При точката спираш, слушаш, че някой говори. Четеш, внимаващ, нещо ти говори от вътре. Щом ти каже нещо, продължаваш да четеш и пак спираш. Много естествено, обмяна става между човешките мисли. И паузите в музиката вървят по същия закон. Музикантът като спре, вдъхновява се, приема нещо чрез паузата. Сега и вие искате да поставите всеки знак на своето място, но не знаете къде да го поставите. Точката се туря там, дето предложението свършва. Кой е най трудният въпрос, който ви смуцава? Казват: „Неразположен съм“. Значи, смущението е вашето голямо неразположение. Ставате сутрин, неразположени сте; давате концерт, неразположени сте; движите се, ходите, неразположени сте; обувки имате, дрехи имате, не сте разположени. Мъчно е човек да бъде разположен. Някой поглежда към краката си, неразположен е. Обувките го стягат.

Друг повдига рамото си, дрехата го смущава нещо на рамото или под мишцата. После, бута шапката си — смущава го нещо. Ту нахлупва шапката си, ту я повдига да приеме повече светлина. Казвам: Научете се, когато обувките ви стягат, да не гледате на тях. Те произвеждат дисонанс във вас. Кажете си: „Добре ходя с тези обувки, много са хубави“. Върви напред и не гледай обувките си. От гледището на съвременната хигиена, обувката трябва да бъде точно по крака, да няма никакъв недостатък, да не стяга никъде, нито пък да бъде широка. И дрехата също трябва да бъде свободна, никъде да не стяга, но да приляга добре.

Като ученици, наблюдавайте хората как ходят, да видите, колко от тях ходят правилно. Намерете нещо хубаво в хода, в движението им. Светът е предметно учение. Ако не се научите да наблюдавате вярно физическия свят, не можете да вадите верни заключения от фактите, от всичко, което ви окръжава. Ако нямате прави заключения за физическия свят, как ще наблюдавате мислите и чувствата, които са отвлечени? Ако видимите неща не разбирате, как ще разберете невидимите? Ако доброто не може да оцените, злото никога няма да оцените. Човек от злото не се възпитава, доброто го възпитава. Злото не може да даде възпитание, то само ограничава. Например, злото ще те ограничи да не ядеш много. Казвам: Единственото нещо, което може да възпитава човека, това е доброто — то е храна за сърцето. Злото ще те ограничи да не ядеш много, а доброто ще те нахрани. Що е възпитанието? — Резултат на доброто. Доброто е храната, която се дава на човека: добра храна, добри мисли, добри чувства, добри постъпки — всичко това е видимо в света.

Кои са основните мисли на лекцията? — Доброто, което възпитава човека, и злото, което го ограничава. При възпитанието важна роля играят дрехите, обувките, шапката. Важно е при това, как-

ви са дрехите: памучни, копринени или вълнени. Различните видове материя оказват различно влияние. Опитът е показал това. Ако едно дете се облича само с копринени дрехи, характерът му ще се изопачи, понеже хиляди копринени буби са станали жертва. Най-хубавите дрехи за възпитание са ленените и памучните. Вълнените дрехи са добри за болни хора. Болният да носи вълнени дрехи. Най-малко престъпление прави човек, когато носи лен и памук. За да вземе вълната от овцете, той ги остригва преждевременно; за да вземе коприната от пашкула, той го убива преждевременно. Хубави, топли са вълнените дрехи, но при самовъзпитанието се препоръчват ленени и памучни. В бъдеще, добре е вълната да се стриже в топло време, когато и овцата с любов я дава. Ще погалиш овцата, ще я помилваш и тя ще бъде доволна, че си остригал вълната ѝ. Такава дреха ще бъде добра. Тъй както днес постъпват с овцете, ползата е малка. Днес хората шият дрехи от хубава вълна, с копринена или памучна подплата. Това не е добре. Дрехите трябва да се шият без подплата. Сега въпросът с дрехите и платовете е труден. Имаш зимна дреха, но лятно време не може да я носиш; имаш лятна дреха, зимно време не може да я носиш.

Правил съм опит да нося зимно време вълнена дреха без подплата. Забелязах, че дрехата държи топло, даже когато съм я носил разкопчана. Ако си здрав и носиш такава вълнена дреха, вместо подплата образува се магнетична обвивка между тялото и дрехата, която не пропуска външния студ. И най-тънката дреха, проникната от магнетизъм, държи топло. Не всякога дебелите дрехи държат топло. Направи си дреха от чист вълнен плат, внеси в нея своите хубави мисли и чувства и я облечи. Тя крие в себе си магнетична сила, която я прави здравословна. Ето защо, не раздавай дрехите си, които си носил като болен. Не е добър обичаят да се раздават дрехи на умрели. Не носете

дрехи на умрял човек. И от умрели буби, и от умрели овце дрехи не носете. Като спазвате тия неща, вие създавате в себе си характер.

Това се отнася до вашия личен живот, а не до социалния. Социалните работи вървят по свой определен път — това е неизбежно. Обществото не може да се изправи лесно. Себе си може да изправим, можем да правим опити, но когато дойдем до обществото, методите ще бъдат други. Пазете правилото: Не обличайте дреха, която не обичате. Не обувайте обувки, които не обичате. Какво правят хората, това е тяхна работа. За вас, пътят, по който може да създадете характер, е следният: Никога не носи неща, които не обичаш.

Колко неща запомнихте от лекцията? Всичко не може да се запомни. Години се изискват, за да може човек всичко да приложи. Днес де ще намериш чиста вълна? Де ще намериш кожа да си направиш обувки, каквито искаш. Де ще намериш подходящ материал за шапка? Как си правят растенията дрехи? Кой дрехар им шие? Кой учи цветята да си правят цветове? Кой дрехар е направил перата на птицата? Вижте райската птица, как е облечена, като царкиня. Най-хубавата дреха има тя. Кой се е погрижил за нея? Ако и ние се решим да живеем по тоя начин, има кой да се грижи и за нас. Понеже ние не се интересуваме, затова и невидимият свят не се интересува от нас. Ако ние бихме се интересували от това, веднага разумният свят ще вземе участие в нашия живот. Ние не се интересуваме и за нас не се интересуват. Птиците, за които те се интересуват, имат хубави дрехи. Защо дрехите на някои птици са хубави, а на други не са? Има птици, на които цветът на перата не е на място. Голямо различие има в птиците и в техните дрехи.

Първото нещо, което се изисква от вас, е да измените посоката на вашите мисли, посоката на вашите чувства и посоката на вашите постъпки. Не е нужно

да се откажете от старото. Вашите стари навици да бъдат корени, както корените на дърветата. Новите ви навици да бъдат клони с плодове. Ще живеете едновременно отвън и отвътре — едни в корените, други в клоните и така ще примирявате противоречията. Взимайте пример от растенията.

Изпейте песента „Аз мога да любя“.

Помнете едно правило: Божествените работи сами идат при нас. Божественото не се търси. Тия работи, които търсите, са човешки. Божествената светлина сама иде; въздухът сам иде — около тебе е. Вие често се заблуждавате, мислите, че като ходите по целия свят ще намерите Божественото. Човек трябва само да измени своята посока и Божественото ще го намери. Трябва да усвоим Божественото добре, за да усвоим и човешкото добре. Понеже не сте усвоили Божественото, както трябва и човешкото, което търсите, не може да усвоите — там правите погрешки. Ако Божественото се усвои добре и човешкото лесно се намира. И човешкото е необходимо, но то е второстепенно.

В човешкия живот, във всяка възраст, има по една основна мисъл, която е ръководела човека. Имайте разположение само към основното. Един пример ми се е харесал, който донякъде изяснява, какво нещо е Божественото. Едно бедно момиче, останало без баща и майка, кръгло сираче, се отличавало с голям стремеж към музиката. Веднъж то чуло, че един голям цигулар дава концерт. Искало да го посети, но нямало средства. Опитало се тук-там да намери начин да чуе видния цигулар, но никой не му се отзовал. То отишло, дето се давал концертът и останало вън. Като излязъл от салона, цигуларят спрял вниманието си върху момичето, което било с насълзени очи. Той го погледнал и запитал, какво иска. То казало: „Дойдох да те слушам, нямах пари за билет и останах вън“. Цигуларят взел адреса на момичето и отишъл в дома му, дето дал за него специален концерт. Помнете:

Когато ние имаме това Божествено желание, цигуларят ще дойде. Ония, които нямаха силен стремеж към Божественото, купиха си билети и отидоха да слушат цигуларя. При момичето той сам дойде. Някои хора сами отиват при Божественото, а други Божественото само ги посещава. При човешкото ние отиваме, а Божественото само иде при нас. — Кога? — Когато го желаем. Сега тоя артист, може би и вас ще намери някъде.

Само Божията любов носи пълния и изобилен живот.

13. Беседа от Учителя, държана на 27 октомври, петък, 5 часа сутринта 1944 г.
София — Изгрев.

СЛАБИЯТ И СИЛНИЯТ

Ще прочета XV-та глава от Евангелието на Йоана. Тя е малка част от една голяма беседа на Христа, даже и резюме не е. Тая глава трябва да се чете често, за да може да се влезе във връзка с цялата беседа. Тя е само един прозорец. Трябва да се местим на разни прозорци, за да се види цялата беседа. Човек на земята има две очи, а не само едно око.

Най-късото изречение, което съдържа смисъла на живота, и което сме в състояние да преведем на български език, е следното: „В света има само двама души — силният и слабият, крайно силният и крайно слабият“. Питате, как се спогаждат те. Има един закон, на който служат и двамата — Божият закон. Ако крайно големият не изпълни Божия закон, започва да се смалява; и ако крайно малкият изпълни Божия закон, започва да се увеличава. Щом започнеш да се смаляваш, трябва да знаеш, че твоите работи не вървят по Божия закон. Ако големият започне да се смалява, той е престъпил Божия закон. Ако малкият започне да се увеличава, той е изпълнил Божия закон.

Христос казва: „Аз съм лозата“. Човек е същество, направено от две живи дървета. На едното дърво корените са в мозъка, а клоните растат надолу в тялото. На другото дърво корените са в симпатичната нервна система, а клоните отиват нагоре. Там, дето се срещат двете дървета, се образуват два вида плодове. Едното дърво представя крайно голямото, другото дърво представя крайно малкото — сърцето. То е малкият човек. Ако малкият човек изпълнява Божия закон, увеличава се. Ако големият човек не изпълнява Божия закон, смалява се. Това е мярката. Значи, не е в големината. Тъй щото, всеки може да стане голям. И всеки може да стане малък. Ако съжаляваш, че си малък, погрешката е в тебе, не си изпълнил Божия закон. Ако се радваш, че ставаш голям, че растеш, ти изпълняваш Божия закон. На земята и двата закона

работят. Малкото никога не боледува. Само големите хора боледуват, само те страдат. Страданията им произтичат от това, че не изпълняват Божия закон. Не че не искат да го изпълнят, но по някой път се съзнават като божества.

Съвременните хора се запитват: „Какво ново има?“ Всички се интересуват, какъв ще бъде следващият порядък. Какъв ще бъде? Досега хората са били в едно болезнено, анормално състояние. Тез първа трябва да ги лекуват от невидимия свят, за да станат здрави. В бъдеще ще дойдат лекари за здравите хора. Когато се казва, че някой аристократ има трима слуги, той е болен. Надвесили се над леглото му, гледат да не умре. Ако и вие искате някой да ви слугува, болен човек сте. Когато някой ви слугува от любов, това е здравословно състояние. Каквото и да е друго служене, каквото и да е верую, каквато и да е наука, това са анормални състояния на човешкия дух. Казват: „Той е учен човек“. Аз искам да зная, нормален ли е той, здрав ли е, неговата ученост произтича ли от Закона на Любовта.

Сега аз говоря за Любовта, която дава живот, в която животът се ражда. Имайте пред вид: Това, от което произтича животът, е Любовта. Това е кратко определение на Любовта. Казано е в Писанието, че Любовта е плод на Духа. Някои от вас могат да съжаляват, че не са учени. В известно отношение аз се радвам, че някои хора са прости и неучени. Понякога е добре човек да бъде невежа, за да не прави зло. За да обича, човек трябва да бъде учен; за да има знание, той трябва да бъде учен; за да бъде свободен, той трябва да бъде учен. Понякога знанието ограничава човека. Той казва: „Аз тъй чувствавам“. Чувствуването не е мярка. Ти чувствуваш, че имаш воля, но това не показва, че наистина имаш воля. Ти чувствуваш, че си богат, но това ни най-малко не определя твоето богатство. Като изгубиш богатството си, не чувствуваш ли, че си го изгубил? Като изгубиш знанието си,

не чувствуваш ли, че си го изгубил? Казваш: „Страдам“. Страданието е мярка. Вярата е независима от човешките чувства — тя е съзнателно чувство. И при лошите условия, човек може да има вяра, по-силна, отколкото при добрите условия. Например, болният може да има по-голяма вяра от здравия. Здравият може да има самочувствие, това е друг въпрос. Болният вяра, че ще оздравее, че болестта му ще мине.

Христос казва: „Аз съм лозата, вие пръчките“. Значи, Той е лозата, а ние сме пръчките върху тая лоза. Следователно, всеки трябва да бъде добре присаден и да се грижи за своята присадка. Хората страдат, защото и лозите страдат. От десетки години лозите в България бяха нападнати от филоксера. Лозарите бяха принудени да присадят местната лоза с американска. Местната лоза беше по-хубава от тая, която донесоха от Америка. Какво показва филоксерата? Защо пострадаха лозята от филоксерата? Съвременната война, съвременните недоразумения в човечеството, това е филоксера в умовете, в душите и в сърцата на хората. Аз правя аналогия между лозата и човека. Във Франция се изстребиха лозите, в България също. Навсякъде, дето проникна филоксерата, проникна и войната. Когато лозата боледува и човек боледува. Когато лозите се развиват добре и хората живеят добре. Мислите ли, че е добро за селяните или за даден народ, ако горите им изсъхнат? Не е добро за народа, ако горите изсъхнат и се изстребват. Има връзка между хората и горите. Ако кракът те заболи, какво показва това? — Че ти си изгубил почвата, по отношение на оня основен живот. Може да те боли крак, може да те боли око, може да те боли ръка, това показва, че основата на живота е нарушена.

Какво трябва да се прави тогава? Когато търговецът фалира, какво трябва да прави? Неговите приятели, ония, които го обичат, трябва да го кредитират. Който фалира, трябва да се кредитира. Кредитът в света е Любовта. Все трябва да се намери някой да ви

кредитира, знаен или незнаен. Вие имате четири-пет приятели, те ви познават. Може би вие живеете на земята за любовта на вашите непознати приятели в широкия свят. Някои се поставят на материалистична почва и казват, че тук е животът — в материалния свят. И аз съм съгласен, че тук е животът, но всеки материалист трябва да развие зрението си така, че да обхване цялата земя, да вижда навсякъде, по всички континенти. Той трябва да вижда, как живеят хората. А тъй, да вижда една малка част и да казва, че това е животът, не разбирам. Виждаш 10 — 20 дървета, това ли е светът? Виждаш десетина буболечици, това ли е светът? Виждаш десетина говеда, овце, това ли е светът? Какво означава светът? Светът е туй, което виждаме. И днес всички спорят, има ли друг свят или няма. Че ти си и в тоя свят, и в оня. Ако не живееш добре, за тебе остава само неразбрания свят. Пък ако живееш добре, има и друг свят — оня свят. Два свята има. Като се съберат, образува се един свят. Значи, светът е един. Не може един свят да се раздели на два свята, но двата свята образуват един.

Казвате: „Един е Бог“. Бих желал съвременните философи да разбират другояче Единния Бог. Всички същества живеят в Бога. Всичко живее в Единния. Преди да се родите вие сте били в Него, както житното зърно преди да се посее, е било в хамбара на земеделеца. Земеделецът го изважда от там и го посява в земята. Право ли е, ако житното зърно каже, че сега се е появило? Сега ли се появи житното зърно? То е било в хамбара на земеделеца и той го е посял. Не е въпрос, кой е на правата страна. Който расте, той е на правата страна. Малкият, който се увеличава, е на правата страна; невежият, който се просвещава, е на правата страна. Ученият, който на старини губи паметта си, губи знанието си е на кривата страна; силният, който се разболява и губи силата си, е на кривата страна; богатият, който обеднява, е на кривата страна. Чудно е, когато някой казва, че не дава

богатството си. Той не разбира, какво нещо е богатство. Например, имаш 20 хиляди килограма бакър — голямо богатство, цял керван трябва да го носи. Смениш ли го в злато, сам можеш ли да го носиш? Ако хората разбираха, щяха да се отрекат от своята глупост, от своето невежество, от своята скържавост, от своите болести, от лакомията си. Не яж повече, отколкото трябва!

Съвременните хора се нуждаят от нов начин на възпитание. Лошо са ни възпитавали в миналото, лошо ни възпитават и днес. Само оня музикант, който знае да свири и пее хубаво, може да предаде тона правилно. Казват, че някой без да е певец, може да предава пеене. Благодарим за такъв преподавател, който не знае да свири и да пее. От такива професори сме дошли до това положение. Мнозина мислят, че педагогът и без да е певец, може да предава пеене. Турците казват: „И да видиш, не вярвай“.

Не искам вие да се борите с вашите погрешки. Не се борете със злото; не се борете с невежеството; не се борете с тъмнината. Де ще хванеш тъмнината? Де ще хванеш невежеството? Запали една свецица и нейната светлинка ще ти помага в тъмнината. Не се бори с глада! Нахрани го с малко хляб. Кажу му една сладка дума. Казваш: „Не може ли без хляб?“ Ако можеше без хляб, животът щеше да бъде десет пъти по-лош от сегашния. Аз бих казал: Горко на оногова, който не яде! Ако не яде, той умира. Горко на оногова, който не учи и не възприема Словото Божие! И той умира. Човек трябва да се храни със Словото Божие. Горко на оногова, който не подхранва сърцето си! Двама души, които се любят, критикуват ги, казват: „Любят се!“ Оставете тия хора, нека се понаядат. И двамата са гладували. Те си готвят един на друг.

Истински порядък е тоя, който Бог е създал. Онова, което се събужда в твоята душа, то е от Бога. А събуденото от Него е реално. При реалността и

сенките стават реални. Нещата са реални само при Любовта. Нещата са реални само при Мъдростта. Нещата са реални само при Истината. Реалността на Истината се заключава в това, че тя носи свобода. Мъдростта е реална, понеже носи знанието. Любовта е реална, понеже носи живота. Чрез живота познаваме Любовта. Чрез знанието познаваме Мъдростта. Чрез свободата познаваме Истината. Човек, който не познава свободата, не познава и Истината; тя е повече от свободата. Мъдростта е повече от знанието. Любовта е повече от живота. Да благодарим на това, което се изявява.

Казвате: „Кога ще идем на оня свят да го видим?“ Желанието ви е добро, но оня свят и тук можете да го видите. Ако искате, ще влезете в него. Но щом се появи страхът в сърцето ви, вие сте на границата на Божествения свят. Щом се появят личните чувства — на обида, на достойнство, вие сте на границата на Божествения свят. Щом се появи користолюбието, вие сте на границата на Божествения свят. Една стъпка като направите, ще влезете в Божествения свят. Ще видите, че страхът трябва да бъде отвън, а Любовта — отвътре. Понеже сте изпъдили Любовта отвън, а държите страха отвътре, търсите Божествения свят и не го намирате. Кажете на страха: „Ти трябва да бъдеш добър слуга, а Любовта да ти бъде господарка“.

Нов порядък иде в света. Досега доброто сте пращали на училище. Свършило е прогимназия, гимназия, университет, сега държи последния си изпит. Злото нищо не е свършило досега. В доброто Господ вижда един достоен син, който всичко е свършил успешно. Господ казва: „Тебе ще направя господар. Тоя несретник — злото, ще направя слуга“. Доброто казва на злото: „Слугувах ти толкова години, подчиних се на Божия закон, сега ти ще му се подчиняваш. По същия закон ще слугуваш. Като свършиш и ти училището, двамата ще се хванем за ръце и заедно ще управляваме света“. Сега е ред злото да слугува. Тол-

кова години доброто е слугувало! Злото няма да бъде изпъдено, но ще слугува. Камшика, който сте пригответили да го биете, турете настрана — злото не трябва да се бие.

Ще ви приведа един пример: Във Варненско имало един знаменит младеж — Стоян. Един турчин минал покрай него и му казал: „Стояне, пет пари не струваш, нямаш сила за пара“. — „Не говориш истината. Аз ще ти докажа, колко струвам“. Стоян хванал турчина за крака, дигнал го нагоре, свалил го, обърнал го с главата надолу, отново го вдигнал и сложил на земята. — „За пет пари ли не струвам?“ — „Много си силен. Мен ме заблудиха. Дето отивам, ще казвам, че Стоян има сила“. Божествена сила има в Стояна. Ако вие нямате силата на Стояна, по-добре мълчете. Не говорете като турчина, че доброто не е силно. Сега Стоян иде в света. Оня, който е работил, е доброто. Ще те хване, ще те вдигне във въздуха. Доброто иде да управлява света. Който не вярва в това, доброто ще го хване за крака и ще му покаже, че в него се крие Божествена сила, която ще оправи света. Не се безпокойте, как ще се оправи светът. Вие сте чудни, когато се тревожите за нищо и никакво. Когато обелите кората на едно дърво, кой го лекува? То само си поправя кората. Даже като го отсекат, то пониква отдолу. На морската звезда, като ѝ откъснат крака, образува си нов крак. В Божествения свят недъзи няма. Животът лесно изправя недъзите. В нашия свят, дето няма любов, има колебание.

Казват за някого: „Речта му не е логична“. Когато предавате един език, с коя дума трябва да започнете? Как започва природата, с коя дума? Тя започва със съюзите. Забележете, че когато човек изгуби паметта си, първо забравя съществителните, понеже най-последни са се явили. След тях забравя местоименията, прилагателните, глаголите. Само съюзите остават, с тях си служи. Когато говорът се възстановява, болният си припомня първо глаголите, а най-после

съществителните. Така казват учените, които са правили наблюдения. Такъв болен, като не може да си спомни думата „човек“, казва: „Онова, което ходи“. Вместо „кон“, казва: „Онова, което бяга“. Ако бих писал буквар, ще започна със съюзите, после с глаголите, прилагателните, местоименията. Най-силната дума в езика е глаголът. От него са произлезли прилагателното, местоимението, съществителното. Езикът е създаден от разумни същества, които са живели на земята. Създателите на езика са били умни хора. За да бъде езикът разбран от хората, те направиха превод от природата.

Казвам: Както в езика всяка дума трябва да бъде точно на мястото си и да се знае, отде произхожда, така и човек трябва да знае отде да започне. Жената отде трябва да започне? Мъжът отде трябва да започне? Мъжът трябва да тури за основа на живота си доброто, а жената — послушанието. Ухото е пасивно, само възприема. Това ухо стана причина Адам преждевременно да проговори. Там е всичката погрешка. То си беше на място, когато не говореше, когато само чуваше и предаваше добре. Но Адам, като поиска ухото да му говори, прояви своята неразумност. Той пожела да има жена, да има и деца. Какво ще постигне, ако има деца? Да роди деца, но да приличат на него, да бъдат разумни, да бъдат честни, добри, справедливи. Ако бащата е родил син, който убива, и дъщеря, която лъже, деца ли са? Блажени са ония, които не убиват и не лъжат. Досега се е писало, че е блажен оня, който убива. И българите казват, че не може без война. Опитаха се и те да проявят героичество, да обявят символична война на Англия и Америка. Но и тия хора им отговориха. Дойдоха със самолетите си, с бомбите си и българите се изпокриха, като зайци. Пишеха във вестниците, че духът е мощен. Мощен е духът, да влизат в избите да се крият. Какво стана в резултат? София пострада, а ние научихме един добър урок.

Едно е страшно: Да не дойдат бомбите върху главата, върху сърцето, върху душата. Не влизайте в противоречие с Божия закон. Сега харесвам, че отделяте църквата от държавата. И в училищата няма да четат молитва. И това е добро, защото молитва без любов, не е истинска молитва. Вяра без любов, не е истинска вяра. Надежда без любов, не е истинска надежда. Един закон съществува: Всичко, което става с любов, се благославя.

Сега се говори за Отечествения фронт. Какво казват отгоре за него? Дотолкова, доколкото Отечественият фронт е в съгласие с Божествения Отечествовен фронт, Бог го благославя. Да мислите; че можете да минете, както и да е, това е заблуждение. Ще кажеш: „Стани ортак с дявола, докато минеш моста“ — С дявола ортак не ставай, той е фалирал. Да стане слуга! Един от старите окултисти представя дявола в нашите времена, като обезсърчен, отчаян, че учениците му не го слушат. Давал им съвети, не изпълнявали — всеки си гледал своя интерес. Дяволът казал: „Дадох знанието си, отнеха силата ми и ме оставиха сам в света. Никой не ме зачита“. Отишъл на планината и се замислил дълбоко, дано намери някакво разрешение. В това време две змии се впили в гърдите му. Но вътрешната му болка била толкова голяма, че той дори не ги усетил. По едно време видял, че Христос се приближил към него. Дяволът си поклатил главата и казал: „Късно идеш. Преди две хиляди години бях в сила да ти дам всички земни царства, но сега и мене не слушат“. Христос му отговорил: „Аз не ида да ми дадеш царства, но да ти дам един приятелски съвет. Ти си умен, но светът не те почита. Обърни се да служиш на Бога. Не казвам да Го обичаш, но само да Му служиш. В служенето се крие твоето бъдеще“. Казва се, че Христос праща дявола във вечния огън. Но аз виждам, че Той го поставя слуга на Бога. Праща го да служи на слаби и на страдащи, да служи на всички и навсякъде без насилие. Знаете ли, какво

мъчение е за един горделив дух, който е управлявал света — да служи!

Сега не искам да ви убеждавам. Ако сте от тия, които не разбирате, съдбата ви е подписана: Ще бъдете слуги. Ако досега сте служили без любов, ще бъдете слуги. Ако внесете любовта, ще бъдете господари. Не се самоизлъгвайте. Знайте, че докато хората ви носят на гърба си, не сте силен човек, и радостта ви всеки може да вземе. Преди години, на една екскурзия до Витоша, гледам, един баща води своето шестгодишно момиченце. Върви то с баща си, но понеже не е ходило, краката му се уморяват и губи разположението си. Бащата го вземе на рамото си, носи го. Веднага момиченцето добива разположение и започва да приказва. Като повървяха така един километър, бащата се умори и го свали на земята. Сега той става весел, а детето — неразположено. Погрешката е там, че бащата води момиченцето на екскурзия. Щом го е взел, той не може да не го носи. Ще го слага на гърба си, ще го свали на земята, докато стигнат горе. Наблюдавам ги, но нищо не казвам. Другите мърморят: „Що му трябваше да води това дете? Нека го понапляска малко“. Казвам: Детето не е екскурзиант. Погрешката е наша — ходехме бързо. Трябваше да намалим нашия ход.

Стария живот, който носите понякога на гърба си, ще го снемете; домилее ли ви, отново ще го вземете. Вие искате съвсем да забравите стария живот. Може да го носите, но гледайте само да не стане господар. От стария живот ще излезе нещо. Стариият ще се подмлади, младият ще остарее. Разбиране трябва. Вие искате да се освободите от злото. Единственото нещо, което може да примири доброто и злото, това е Любовта. Заради нея доброто и злото ще започнат да слугуват.

Христос казва: „Аз съм лозата, вие пръчките“. Докато си пръчка на тая лоза и пребъдваш на нея с любов, соковете ѝ ще минават през тебе. Ако не пре-

бъдваш с любов, тогава тая пръчка се отрязва. В сегашния живот ние си създаваме излишни мъчности. Някой иска да се жени. Намирам, че женитбата е хубаво нещо. По-добро от женитбата няма, но когато е с любов. И по-голямо пържило от женитбата няма, когато е без любов. Момата търси красив момък, богат, да говори хубаво; обаче, тя още не се е научила да служи. Момата трябва да познава ума, сърцето на момъка; да познава неговата душа, неговия дух, да знае, как да постъпва. Като се оженят, тя казва: „Порано колко беше любезен, а сега стана груб“. И нейният възлюбен казва: „Колко любезна беше едно време, какви писма пишеше, а сега колко е груба“. Дойде при мене някоя жена, оплаква се от мъжа си, иска да го напусне. Казвам ѝ: „Ако го напуснеш, ще те задигнат за другия свят; ако издържиш в служенето си, ще те благослови Господ. Изпит е това, трябва да го издържиш докрай“.

Казвам: Едно от двете ще държите — или на доброто ще служите, или на злото. Както доброто е служило на човечеството, така и злото трябва да служи. Не говоря за въображаеми неща. Велики същества са слизали на земята и са страдали. Защо страда Христос? От какво пострада? Не можа ли да се справи със своите противници, да ги обезсили в злото? Какво би станало, ако пожелаем всеки, който ни обиди, да изчезне? Блъснеш се в някое дърво, кажеш: „Да изсъхне!“ Блъснеш се в някой камък, кажеш: „Да се разсипе!“ Наквасиш се във вода, кажеш: „Да пресъхне!“ Какво ще стане най-после?

Великото в света се крие в Любовта, в знанието и в свободата. Може да издържи само оня, който има любов; може да издържи само оня, който има знание; може да издържи само оня, който е свободен. Не се жени за човек, който не те люби, който няма любов. Любов е нужна на всички — и на момата, и на момъка. Вчера дойде едно малко момченце при мене, четири-петгодишно и казва: „Искам да ти стана ученик“.

Целуна ми ръка. Аз го погледнах, мисля си: ученик иска да стане. Погледна ме и ме пита с погледа си: „Не ме ли харесваш? Мога ли да ти стана ученик?“ Нищо не му отговорих, но си казвам: Каквото желае, ще стане. Мисълта, която носи в себе си, ще се реализира, когато стане възрастен. Може да бъдеш велик, ако имаш любов. Без любов велик не може да станеш. Това е най-лесният път в живота. Ако нямате любов, намерете поне един човек, който има любов, той да ви стопли. Ако нямате огън в дома си, идете при съседа си, той да ви сгрее. Нямате ли любов, с която да стоплите сърцето си, идете при съседа си; ако той носи Любовта, ще се сгреете. Не чакайте той да ви посети.

Помнете: Любовта не се предава. Тя има два източника: симпатичната нервна система, която има за седалище слънчевия възел, и нервната система, която има за седалище мозъка.

И тъй, Любовта отгоре и Любовта отдолу трябва да се срещнат. Дето се кръстосват енергиите на двата източника, там се образува животът. Когато енергиите от двата източника не се срещат в един фокус в момъка и в момата, те остават бездетни. Когато тия енергии се срещат в общ фокус, те имат деца. При това, колкото по-близо са до фокуса, толкова по-добри са децата; колкото по-далеч са от фокуса, толкова по-лоши са децата. Школа е нужна по тия въпроси. Мислиш, че е лесно да напишеш едно писмо? Всеки може да напише едно писмо, но то трябва да е изпълнено с любов. И за религията разказват хубави работи. Но религията е закон на Любовта, закон за служене на Бога и служене на ближния; на дръвчета, на буболечици. Любовта подразбира правилна обхода. В камък да се блъснеш, в дърво да се блъснеш, не ритай, внимателно го обиколи и продължи пътя си. Всичко в природата е живо. Разумно отношение се иска от нас.

Мнозина признават за свои близки братята и сестрите си, съгражданите си. На другите народи гледат

като на чужди. Българинът българите си обича. И това е на място, но Отечественият фронт отгоре и Отечественият фронт на шестата раса обхващат цялото човечество. Законът на шестата раса е Любовта. Знаете ли, какви ще бъдат качествата на шестата раса? Ще кажете, че хората на шестата раса са красиви. И момата, която мисли да се жени, иска да бъде красива, но тя не знае, че при сегашните условия, красотата носи нещастие. На физическия свят грозотата носи по-големи блага, отколкото красотата. Всеки се стреми да обсеби красотата; всеки отхвърля грозотата. Красивият човек не е свободен. Не е свободен и оня, който заема високо обществено положение. Например, колко души ще обикнат един министър? Колко души ще обикнат един лекар? Ще го обикнат 40-50 души болни и ще го търсят, за да ги излекува. Лекарят бяга от любовта на такива болни. Той ще пипне пулса, ще погледне окото и ще каже: „Хайде, върви си“. Има същества, които трябва да се лекуват от лекари; има други, които Природата лекува. Правилни отношения трябва да съществуват между хората. Духовната наука или законът на Любовта ще ни научи, как да създадем правилни отношения помежду си. Минаваш покрай един човек, виждаш недъзите му. Тия недъзи не са само негови.

Един българин бил в Бостън и там видял нещо интересно. Един висок човек, облечен хубаво, царски, върви по улиците. Минавали американци, отминавали го, никой не му обръщал внимание. Чудя се, казва той, защо тия хора минават покрай него без да му обръщат внимание. Погледнал към гърба му и какво видял? Отгоре до долу той бил окичен с обяви и реклами. Затова американците не гледали лицето му, а гърба му. Така той разбрал, защо никой не обръщал внимание на тоя цар.

Сега и ние, съвременните хора, гледаме гърба на някои царствени личности само за обявите, които носят. Лицето е като на всички хора, но гърбът е

важен. Там е написано тяхното минало величие. И днес, кой как мине покрай тия хора, обръща се да види, какви обяви има на гърба им. Господ не ви е създал за царе и за князе, за министри и управници. Това са почетни длъжности. И такива служби ще изпълняваш, но ще те уволняват. Артистът на сцената играе роля на някой цар или на някой съдия, но като излезе от театъра, пак е обикновен човек. Бог е вложил нещо велико в човека. Той е вложил великото в неговия ум, в неговото сърце, в неговата душа. Там са вложени големите блага. Благото, това са плодовете на ума, плодовете на сърцето, плодовете на душата. По това трябва да се отличава човешкият ум, човешкото сърце, човешката душа. Влезе ли в градината на духа и там трябва да има плодове. Всеки момент ангелите слизат от небето да видят, дали има плодове в градината на нашия ум, в градината на нашето сърце, в градината на нашата душа.

Сега и вие очаквате да отидете на оня свят. Ако нямате от тия плодове, ще преживеете голямо разочарование. Ще приличате на онзи американски милионер, който заминал за оня свят, но преживял голямо разочарование. Той се явил при св. Петър и казал: „Искам да отида при Господа, много добрини съм правил“. — „Какви добрини си направил?“ — „Градил съм църкви, училища, пътища, железници, фабрики“. — „Писаха ли вестниците за това?“ — „Писаха, всички знаят“. — „Значи, платено ти е. Спомни си тогава, дали си направил някое добро, за което никой да не знае“. Богаташът започнал да се рови в паметта си и му дошло на ум, че веднъж, когато бързал за кантората си, една вдовица го спряла и му поискала малка помощ. Понеже бързал, той ѝ подхвърлил един долар. За тая добрина той не счел за нужно да казва на някого, но и вестниците не писали нищо. — „За тоя случай може да отидем при Господа“ — отговорил свети Петър. Отишли при Господа, разправили случая и Бог казал: „Дай му два долара и да се върне на

земята“. С един долар работа не става. С църкви, с училища, с болници работа не става. Хубави неща са те, но за народа. Онова, което създаваме в себе си, като качества на нашия ум, като качества на нашето сърце, като качества на нашата душа, то остава за нас. Това са неща, от които човек ще се нуждае и в бъдеще.

Сега, ако вие сте хора от шестата раса, и кажа на едного от вас да пее, всички ще останат доволни. А днес, колко души от вас могат да станат да изпеят нещо и да задоволят всички? Някой може да изсвири нещо, но знаете ли колко мъчно може да се угоди на съвременните хора? Виртуоз трябва да бъде човек в свиренето, за да задоволи всички. Има една школа, която може да ви учи. Това е школата на Любовта. Любов, която не дава импулс на човека да пее, не е Любов. И детето, като обича майка си, пее. Младата мома, като се влюби, пее. Щом дойде разочарованието, песента престава. Любовта носи песента. Ще възразите: „Не се говори за Любов, ние сме женени хора, деца имаме. Втори път ли трябва да се женим?“ Аз разглеждам женитбата като служене. Може да съм служил при един господар; мога да отида и при друг господар, но и при него ще служа с любов. Дето служите с любов, там е мястото ви. И аз, като намеря добър господар, доволен съм от него, но и той е доволен от мене. Да служиш без любов, това е опит, не е истинско служене. Това значи, постоянно да се оплакваш, че те изнудили, че не те оценили, че нямаш почивка, че не можеш да излезеш на чист въздух, че ръцете ти отмалели от работа.

Ние имахме един млад брат, сега той е в другия свят, отиде на почивка малко. Кой как дойде, все него търси да му услужи: Братко, направи това, направи онова, но никой не му се отплаща. Яви се някаква трудна работа, все него викат. И после: Благодарим ти, братко! — никой нищо не плаща. Той си пишеше стихове и възпяваше Любовта. В първо време му се

смееха, че не е бил учен, че бил прост човек, но тоя има да му дава, оня има да му дава — той все с поезия си живее. И най-после стана поет. Остави той последната си поезия. Влюбил се в една мома, която се оженила за друг. Той пише, излива тъгата си: „Чист исках да остана, но тя не ме разбра“. Замина той за оня свят със своя идеал.

Достойнство трябва да има човек. Сега и аз ви проповядвам, но важно е, какво мисля. Важна е чистотата на моята мисъл. Важна е чистотата на моя поглед. Като ви гледам, трябва да зная, предавам ли ви нещо хубаво или не. Като гледам хората, обръщам внимание на това, какви велики работи е вложил Бог и в невежите; виждам, какво бъдеще имат тия хора. Казвам си: Добро бъдеще ви очаква. Сега и на вас казвам: Добро бъдеще имате. Старите имат добро бъдеще, младите имат добро бъдеще, сиромасите имат добро бъдеще, страхливите имат добро бъдеще. Радвайте се на богатата, които Бог е вложил навсякъде и във всичко. Радвайте се на скъпоценните камъни, но радвайте се и на простите камъни, понеже и в тях има условия за растене. Радвайте се на растенията, на бубулечиците, на всичко, което ви заобикаля. Радвайте се и на тия, които ви обиждат. Радвайте се на всичко живо! И цигулката е жива, интелигентна е, съставена е от живи клетки. Когато цигуларят търка върху струните, цигулката понася всичко с любов. Някой цигулар свири тихо, лекичко, а друг по-грубо. Цигулката предава и грубите и леките тонове. Когато някое велико същество свири на твоята цигулка, все ще изпиташ някаква приятност. Първоначално, като свириш със своята ръка, ти си неразположен, не разбираш музиката, не я чувствуваш. Но като минат година, две, ще свикнеш, ще чувствуваш музиката и ще благодариш.

Писанието казва: „Всичко, което се случва на ония, които любят Бога, ще се превърне на добро“. Радвайте се, ако мъжът е лош; радвайте се, ако жена-

та е лоша; радвайте се, ако синът е лош; радвайте се, ако дъщерята е лоша; радвайте се и на вашия лош слуга. Това е негативната страна на живота. Казвам: Радвайте се два пъти на вашия добър съпруг; радвайте се два пъти на вашата добра съпруга; радвайте се два пъти на вашия добър син, на вашата добра дъщеря, на вашия добър слуга. Трудни са тия неща, но без любов не може да се служи. Може ли човек да живее без въздух? — Не може. Така е невъзможно да се служи и на Бога без любов. Ако само една минута си лишен от въздух, не може да издържиш, задушаваш се. Една от важните функции на човешкия организъм е дишането. Не искам да бъдете много добри, защото ще бъдете много нещастни. Не искам да бъдете много сладки, все трябва малко подкиселяване. Ако хлябът е влажен, ще мухляса. Сухият, препеченият хляб е коравичък, но издържа.

Търсете Любовта с единствената мисъл да станете здрави. От вашето разбиране, от служенето ви на Любовта, зависи вашето здраве. От разбирането на Любовта зависи вашата мисъл. От разбирането на Любовта зависи и вашия духовен живот. От разбирането на Любовта зависи вашия умствен свят. От разбирането на Любовта зависи вашия сърдечен свят. Всички материални блага зависят все от Любовта. Не бързайте да постигнете всичко изведнъж. Не пожелавайте благата на другите хора. И Мойсей казва: „Не пожелай имота на ближния си“. Онова, което Бог ти е дал, само то е твое право. Че някой бил богат — радвай се. Че имал къща — радвай се. Ако ти нямаш къща, пак се радвай. Не е достатъчно само да имаш къща, но трябва да знаеш, как да я направиш и от какъв материал. Желателно е в бъдеще къщите да се правят от стъкло — цялата къща да бъде стъклена. Здравословно е човек да живее в стъклена къща. Това изисква бъдещата хигиена. Ония, които нямат днес къщи, в бъдеще им пожелавам да имат стъклени къщи, хубаво уредени. — С колко stai? — Най-малко

с пет стаи: една за вашия възлюбен, една за възлюбената, една за вашия син, една за вашата дъщеря и една за вашия слуга. Трябва ли сега да се обезсърчавате? Какви ли не проекти виждам аз.

Казвате: „Не си струва човек да живее“. Да, не си струва човек да живее, но при сегашното неразбиране на живота. Щом не си струва, измени живота си. Ако едно място не ти е приятно, измени го, иди на друго място; ако на едно място не те обичат, иди на друго. Като обиколиш цялата земя, все ще намериш едно място, което Господ е определил за тебе. Той не те е изпратил на това място, ти си дошъл тук по известни кармични съчетания. Някой е българин, но той още не е определен за България; някой е англичанин, но той още не е истински англичанин. По закона на кармата някой е дошъл в България или в Англия, облякъл се е в дрехата на българин, на англичанин, без да е истински българин или англичанин. Ако отидете в Англия, ще срещнете хора, които не отговарят на англичаните; ако отидете в Германия, ще видите хора, които не отговарят на германците. Има смесване на расите. Някъде се свързват жена от черната раса и мъж от бялата раса. Ако жената е по-силна и в първото, и във второто, и в третото поколение се ражда все черно дете; едва в четвъртото поколение ще се роди бяло дете. Ако мъжът е по-силен, първо се раждат бели деца, а после черни.

Сега не искам да остане във вас едно обезсърчение. Радвайте се на живота, който сте имали досега. Веднъж Бог ви е изпратил на земята, Той е предвидил вашето бъдеще. Ще останете на земята, докато придобиете знанието, свободата и любовта. Щом имате подкрепата на Божествения свят, ще работите. Някои от вас ще бъдат художници, други ще бъдат музиканти, певци, трети — учени, философи. Ако сте певци, ще бъдете по-добри от сегашните. И те не са лоши, но истински певец е оня, който прилага пеенето в живота. Някой от вас ще пее сопран, друг — тенор, трети

— бас. Сопранът отива във висините, а басът слиза на долу и дава плодове. Тенорът показва, докъде басът може да се качи. Алтът показва, докъде сопранът може да слезе, т.е. докъде могат да слязат неговите блага. Засега алтът е елемент, който остава недоразвит. Сопранът трябва да има ясен и привлекателен тон, а басът трябва да бъде обемист и топъл. Басът има дълги вълни, а сопранът — къси. Всички, които искат да управляват света, трябва да бъдат басисти. Ония, които носят добри съвети от Божествения свят, трябва да бъдат сопрани. Ония, които ще покажат пътя на прилагането, трябва да бъдат алтисти и тенори. Предлагам ви да си изберете, какви да бъдете — басисти, сопрани, алтисти или тенори.

Тоя е пътят, по който можете да служите на Бога, както трябва. Тоя е пътят, по който можете да служите на Любовта, както трябва. В бъдеще се изисква от всички да пеете и да свирите.

Божията любов носи изобилния и пълен живот.

14. Беседа от Учителя, държана на 29 октомври, неделя, 10 часа сутринта, 1944 година,
София — Изгрев.

ФАКТИ, ЗАКОНИ И ПРИЧИНИ

Красив е животът.

Красив е светлият път.

Когато отивате на гостилницата, всеки си избира нещо за ядене. Вие какво си избирате за ядене? Кое е най-важното, което сте научили? Казвате: „Любов“. Думата „любов“ е неразбрана. Старите хора мислят, че тия, които се занимават с Любовта, са извезяни. Старите гледат на младите, като на извезяни, понеже се занимават с Любовта. Не бихте ли предпочели хубавото извезяно жито? Кое жито е по-хубаво: със сламата или добре извезяното?

Човек, за да разбира един предмет, трябва да има известно разположение. На болния не можеш да държиш някаква лекция. Каквото и да му говориш, той казва: „Остави ме сега!“ Той има нещо в главата, в гърдите, в стомаха — боли го нещо. Той само за болестта си говори. Казва: „Дай ми някакъв цяр“. Хората страдат от три болести: едни страдат от главоболие, други — от гръдоболие, трети — от стомашно разстройство. Когато светлината не прониква достатъчно в мозъка, човек страда от главоболие; когато въздухът не прониква достатъчно в дробовете, явява се гръдоболие; когато няма достатъчно храна за стомаха, явява се стомашно разстройство. Някога вие сте неразположени, някога сте весели. Коя е причината за това, не знаете. Аз считам весел човек оня, който е всякога като светлия ден. Чиновникът е весел на края на месеца, когато получава заплатата. Младата мома е весела, когато е добре облечена. Ако не е добре облечена, тя не е весела. Изкуство е да бъдеш весел всякога, при добри и при лоши условия, при лишението и при изобилието на живота.

Казват: „Да има човек мир“. От България изпратиха една депутация в Русия да преговаря за мир. Колко дни чакаха там, докато се подпише мирът? Значи, първо е подписването на мира, а после мирът

пристига на малки рекички. Вашата депутация отишла ли е да преговаря за мир? Трябва и вие да изпратите своя депутация. Иначе, мирът не може да дойде. Първо очите изпращат депутация до Слънцето, да им изпрати специална светлина. Тогава Слънцето подписва договор и изпраща светлина. Някои мислят, че светлината иде по поръка от тях. Има светлина, която иде само ако ѝ изпратите депутация, да я поканите. Без депутация тя не иде. Ако животът се развиваше, както хората си мислеха, досега те трябваше да бъдат светии. Хиляди години още ще минат, но светийството няма да дойде. Не се става лесно светия. Не е въпрос да станеш светия на Земята. Истински светия е оня, който може да отиде на Слънцето, да направи една разходка. Ако не може да направи разходка до Слънцето, никакъв светия не е. На Земята лесно ставаш светия. Запалиш една свещ за един-два часа — светия ставаш. Изгори свещта, свърши се светийството. Сега чета по лицата ви, казвате: „Знаеш ли, колко ни изплашиха бомбите над София? Виждам, много бомби носите в съзнанието си, като икони сте ги закачили. Ако бяхте светии, бомбите щяха да слизат до вас; те ще ви се поклонят и ще останат цели. А сега, не само бомбите гърмят. От хиляди години хората живеят в несъгласие, в караници и разправии. Техният живот стана причина за бомбардировките. Всяка мисъл, проектирана в пространството, се предава чрез високоговорител. Вие не подозирате, че човек може да изпрати в пространството една динамична мисъл, като бомба. Само един човек може да причини голямо нещастие на човечеството. Една жена и един мъж в Рая причиниха такова нещастие, от което и до днес хората не могат да се освободят. Всичко това дойде поради едно желание да си хапнат от една ябълка — от забранения плод. Какво лошо има в желанието да си хапнат малко.

Казвам: Първите човечи направиха една погрешка и не се извиниха. Напротив те започнаха да се

оправдават. Бог запита първо Адама, защо яде от забранения плод. Той каза: „Господи, аз имах голяма вяра в Тебе. Другарката, която ми даде, се ползуваше с доверие пред мене. Вярвах, както на Тебе. Мислех, че каквото ми каже, е вярно. Ти трябваше да ме предупредиш. Обаче, Бог забрани на Адама да яде от дървото, което беше всред Рая, но той забрави заповедта. Интересно е, отде дойде на ума на Адам да се скрие. Цял ден Бог търси Адама, но едва привечер го намери. Тогава Адам каза: „Чух, Господи, гласа Ти, но се убоях да изляза, защото съм гол“. — „Кой ти каза, че си гол? Да не си ял от забраненото дърво?“ Така вината падна върху Ева. На въпроса, защо яде от забранения плод, Ева отговори адвокатски. Тя каза: „Змията, която си създал, ме убеди да ям от тоя плод“. Защо Бог остави животните в Рая? — Да се учат хората от тях. Кой е предполагал, че животните могат да предадат някои неща невярно? Значи, Ева хвърли вината върху змията. Бог изслуша Адам и Ева внимателно и спря до тях, не отиде до змията да я разпитва, защо е дала на Ева толкова лош съвет.

И днес условията на живота са същите. И до днес хората се оправдават като Адам и Ева, но Бог не приема вече никакви оправдания и извинения. Оправданието беше важно само за Адам и Ева. По същия начин ние не можем да се извиним. Сегашният човек е поставен пред друг изпит. Наблюдавал съм възрастни хора. Минава някъде, откъсне си един плод и, като види един човек, скрие го в джоба си, тури отгоре ръцете си, като нищо не е станало. Той не се крие като Адама, но крие плода в джоба си. Като срещнеш някого, поздравя го и, като отmine, извади плода и започни да ядеш.

Ще кажете, че животът е тежък. Ако направите една статистика, ще видите, че човек минава три четвърти от живота си в тревоги. Колко минути през деня човек е щастлив? Като преживее нещо хубаво, той се радва. И за това има някаква причина. Ако се

намери в мъчнотии, човек се утешава, че като отиде на оня свят, поне там работите му ще вървят добре. Това е заблуждение. Все едно ученикът, който не е свършил четвърто отделение, да мисли, че може да влезе в първи клас. Той казва: „Аз не мога да уча добре в отделенията, но като вляза в първия клас, ще уча добре. Ако в отделенията не ти върви, и в класовете няма да ти върви, и в университета няма да ти върви. Ще кажеш, че имаш вдъхновение. Значи, вдъхнал си въздух. Как мислите, с едно вдъхване става ли работа? Колко пъти на ден трябва да се вдъхновяваш? Десет вдъхновения са нужни на минута. За един час или за 60 минути са потребни шестотин вдъхновения, т. е. шестотин вдишки, а за десет часа — шест хиляди вдишки.

Съвременните хора се интересуват от един въпрос, който ги спъва. Те искат да знаят, какво пишат за погрешките на хората. Дето и да отидете, в която държава и да влезете, това са ежедневните новини. Това са криви работи. Понякога пишат във вестниците, че някъде станала катастрофа, че толкова души са убити на войната, толкова са пленници, толкова ранени. Какво ще придобием, ако знаем това? Умрелите, ранените страдат. Ако отиваш да гледаш, трябва да им помогнеш. Българите имат обичай, като отиват на гробищата, да поливат гробовете с вода и с малко вино. Отде е излязъл тоя обичай? Аз искам да зная, защо поливат гроба с вода, а някога с вино?

Когато цветята цъфтят, изпращат своето ухание надалеч. Така ги намират пчелите, насекомите, пеперудите. Значи, уханието на цветята е път, по който насекомите търсят храната си. И въздухът има свое ухание. Човек, според развитието на своето обоняние, определя, кой въздух е за него. В небето е определено количеството на въздуха за всеки човек. Ти трябва да поемеш онова количество въздух, което е определено за тебе. Колцина знаят, кой въздух е за тях? Ако някога попаднеш на тоя въздух, целия ден се чувству-

ваш радостен; ако не можеш да попаднеш на тоя въздух, целия ден си тъжен, неразположен. Скръбта показва, че нещо ви липсва, че не сте разбрали нещо.

Често пишете думата „любов“. Ако изпуснете буквата „л“ или „ю“, ще разберете ли, каква е думата? Ако изпуснете „ъ“ или „ь“ на края на думите, значението им не се губи. Тия букви не са от голямо значение и без тях може да се пише. Не само букви се изпусчат, но някои хора не пишат правилно известни букви. Например, буквата „м“ пишат по два начина: или първият връх по-висок, или вторият. В първия случай човек поставя себе си, аз-ът на първо място, а второто лице — ти — на второ място; във втория случай „ти“ е на първо място, аз-ът — на второ място. Ще кажете, че е все едно, как ще напише човек една буква. Не е все едно, буквите не са произволни. Който туря аз-а на първо място, той е скържав. Ако туриш аз-а на второ място, ти си щедър, ти си човек с достойнство. Дето и да отиде човекът с достойнство, навсякъде е един и същ: отваря кесията си и дава. С това той иска да покаже, че разполага. Бедният и да отвори кесията си, мълчи, нищо не говори, няма пета-че в себе си. Той дава право на богатия да заповядва. Ако богатият осиромашее, и бедният може да заповядва. Викаш един работник, иска ти хиляда лева надница. Това е някогашна министерска заплата. Работникът казва: „Ако си съгласен на тая надница, ще ти работя“. Едно време работникът получаваше 20 — 30 лева надница, а сега — 1000 — 1200 лева. Бомба разрушила къщата ти. Как ще я поправиш при такива надници?

За големите разрушения се плаща скъпо. Правя аналогия: на ония, които сами не могат да изправят характера си, работниците взимат скъпо. Тая е причината, дето характерът им остава неизправен. На ония, които са готови сами да се изправят, работниците взимат евтино. Следователно, когато казваме, че мъчно се изправя човешкият характер, това показ-

ва, че работата е скъпа, и на работниците се плаща много. Ако река на някой от вас да стане от мястото си, без да му дам нещо, ще се обиди. Ако дойде някой с пълни джобове златни монети и ти даде една от тях и каже, да станеш от стола си, за да седне той, ти веднага ще му отстъпиш и ще си намериш друго място. Ако ти даде една обикновена книжна монета от 20 лева, ще кажеш: „Никой няма право да ме вдига от мястото ми“. Значи, ако ти даде златна монета, има право да те вдига от мястото; ако ти даде книжна монета, няма право. Наистина, трябва да има някаква сериозна причина, за да се свърши една работа. Трябва да има на лице една причина, един закон, един факт. Де е мястото на причината, де е мястото на закона и де е мястото на факта? Причината е в главата, законът е в дробовете, фактът е в стомаха. При сегашните условия, в които живеем, първо трябва да дойде фактът. Под „факт“ разбираме Истината, под „закон“ — Мъдростта, под „причина“ — Любовта. Фактът предизвиква Истината, Истината предизвиква Мъдростта, а Мъдростта — Любовта. Ако посеете едно семе някъде, Любовта и Мъдростта идат да го възрастят. Не можеш да свършиш една работа, ако Истината не е на твоя страна, т.е. ако нямаш един факт за това. В дадения случай фактът представя парите или силата, с която разполагаш. Краката, ръцете са факти в нашия живот.

Често определяме нещата с думите: причина, закон и факт. Трябва да свържем мислите си с подбудителната причина, чувствата си с Мъдростта, а постъпките си с Истината. Ако постъпките на човека не са свързани с Истината, и ако между постъпките и Истината няма контакт, никакъв резултат не може да се очаква. Ако чувствата не са свързани с Мъдростта, никакъв резултат не може да има. При това положение законът не може да действа. Ако няма връзка между мисълта и самата причина, никаква мисъл не може да се прояви. Всеки човек, който говори съзна-

телно, има причина, има закон, има факт за това. Без причина, без закон и без факт човешката мисъл не може да се предава. Законът е път, по който мисълта се предава. Истината е крайният предел, до който мисълта отива. Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът“. Пътят е Мъдростта, през която трябва да минем; Истината е зенитът, а животът е Любовта. Коя е най-високата точка в човешкия живот? Де е зенитът в човека? — Горе, на главата, тъй нареченото „кубе“. За да стигнем високата точка, ще минем през кръга. Най-високата точка е привидна. И на нас така се вижда, че на обяд Слънцето е най-високо. В същност, Слънцето е толкова високо сутрин, колкото и на обяд. Вижда ни се по-високо по отношение на земята, т.е. на материалния свят, в който се движим.

Казвам: Високите работи имат свои подбудителни причини. Ако си на високо място, ти си силен, лесно можеш да пуснеш един камък надолу или да прекараш вода да потече в низината. Значи, всички неща в горната половина на кръга стават лесно. Влезете ли в долната половина на кръга, там нещата стават мъчно. Ако пропуснеш добрите условия и оставиш работата си за друг път, в друг живот да я свършиш, ти се намираш в обратното положение на кръга, в долната половина, дето нещата стават мъчно. Чудиш се след това, защо работата ти не върви добре. Не всякога Бог дава благоприятни условия. Отложиш ли за друг път, мъчнотиите се увеличават.

Казвате: Светът живее по един начин, а ние — по друг начин. Прави сте, че светът живее по свой начин. Ако влезеш в един трен, ще се подчиниш на всички условия, на които хората се подчиняват. Стотици души са влезли в трена и ще се движат, не накъдето те искат, но дето тренът ги води. Ако тренът върви в посока, в която и аз искам да отида, ще се кача на трена и ще се оставя на негово разположение — да ме води, дето той иска. В тоя случай аз няма да му

заповядвам. Няма да постъпвам, както с каруцаря, но ще се подчиня на закона. Та когато казваме, че хората живеят така, това показва, че те пътуват с трен: дето тренът ги води, там отиват. Ако не искаш да живееш като тях, пеш ще ходиш. Знаете ли, от колко малки работи зависи някога вашият успех? Минаваш през гора, виждаш два клона преплетени, бурята ги е сплела. Бързаш, отминаваш ги, не искаш да спреш за малко, да ги разплетеш. Ако не послужиш на тия кло-ни, може за цял ден, а може и за цяла година да объркаш работите си. Ако не си ги видял, отговорността ти е малка; ако си ги видял, отговорността ти е голяма. Какво може да стане? — Дрехите си можеш да скъсаш, волът ти да умре, къщата ти да се събори, да те изпъдят от училище. Какво ти струва да спреш за малко и да отделиш двата клона един от друг?

Казват за някого: „Опак човек е той, не взима от дума“. Как му казваш думата си? Всеки човек си има особен език. Ако искаш да те разбере, ще говориш на неговия език. Няма да произнасяш думите, както ти искаш; ще ги произнасяш, както той иска. Ако войникът се яви пред полковника, как ще му говори? Ще каже: „Моля, господин полковник!“ Ако каже само „господин полковник“, без да прибави думата „моля“, какво ще стане с него? Ако каже само „полковник“! Не, ще каже „моля, господин полковник“ и ще произнесе тия думи музикално. Хората страдат от немусикалност. Трябва да имате микрофон, да се научите да говорите музикално. Когато ви се говори грубо, схващате грубостта; когато вие говорите грубо, не схващате грубостта. В това е погрешката на хората.

Мнозина поддържат, че Христос ще дойде да оправи света. Как ще дойде Христос? Преди две хиляди години не дойде ли Христос? Дойде, но не оправи света. — Защо? — Защото не Го послушаха. Има майки, които раждат децата си, но не ги отглеждат. В тях майчиното чувство е слабо развито. Такава майка, като роди дете, оставя го на други, те да го отглеж-

дат. Тя се разхожда само и казва: „Не съм свикнала да гледам деца“. Тогава да не се е женила. Като развие майчиното чувство, тогава да се жени. Деца, за които майките не се грижат, са невъзпитани. Ще кажете, че и без кокошка може да се измъти яйцето. Възможно е, но не зная, какво пиле ще излезе от яйце, което кокошка не го е мътила. Пиле, което кокошката е снесла и измътила, придобива характера на майка си. Любов е вложила кокошката в своето пиленце.

Сега приложението: Имате една мисъл. Ако вие родите тая мисъл и оставите други да я отглеждат, не играете ли ролята на оная майка, която роди дете и го остави други да го отглеждат? Родил една мисъл и казваш: „Други да я отглеждат, аз нямам време“. Щом нямаш време, не раждай. Това не е закон. Ония от вас, които искат да бъдат здрави, които искат да бъдат щастливи, трябва да учат. Щастieto и здравето няма да дойдат произволно. Болният баща не може да предаде здраве на сина си. Болната майка не може да предаде здраве на дъщеря си. Здравият баща предава здраве на сина си и здравата майка предава здраве на дъщеря си. Това са закони. Ако твоят мозък в даден случай не е здрав, как ще роди една хубава мисъл? Ако не е хармонично нагласен, как ще създадеш една светла мисъл? Ако сърцето ти не е спокойно и се тревожи, ти не можеш да родиш едно хубаво чувство. Ако волята ти не е възпитана, постъпките ти не могат да бъдат благородни.

Първото нещо, което трябва да спазвате като правило в живота: Като вървиш, винаги пръв се отбивай. Даже и на мравката прави път. Срещнеш някого — обиколи го, път му стори — на всички прави път, ако искаш да ти върви. Сега всеки върви по правия път, пести времето си. Англичаните казват: „Времето е пари“. По права линия вървят те, да печелят повече време, да имат повече пари. Англичаните казват: „Право към целта!“ На някои от вас косите са побелели. Да допуснем, че ви кажа, как да ги почерните, какво

ще направите? Първо, вие се постарайте да почерните един косъм, както аз съм почернил космите на веждите си. Правил съм опит да ги почерня. Не ми коства много време да почерня цялата си коса, но не искам. Боядисайте само един косъм. Казвате, че имате воля. Ако не можеш да почерниш един косъм, каква воля имаш?

Да дойдем до реалното в живота. Кое е реалното? — Мисълта, чувствата и постъпките. Мисълта е мощна, чувствата са мощни и постъпките са мощни. — Кога? — Когато разбираме причините, законите и фактите, които действуват. Тогава всичко може да се постигне. Това няма да стане изведнъж. Първо, трябва да се очисти мисълта; също така трябва да се очистят чувствата и постъпките. От там трябва да се започне. Как ще очистиш мисълта си? — Като предизвикаш в ума си само еднородни мисли. В даден момент ти мислиш за кон, за магаре, за бубулечица — смесваш различни мисли в ума си и не можеш да очистиш своята мисъл. Но и ако мислиш само за кон, твоята мисъл не може да бъде чиста; ако мислиш само за бубулечици, твоята мисъл не може да бъде чиста; ако мислиш само за жаба, мисълта ти пак не може да бъде чиста. Как можеш да очистиш мисълта си? Като очистиш окото си. Човек, на когото окото не е чисто, не може да бъде чист. Човек, на когото ухото не е развито, да слуша хубаво и сърцето му не може да бъде чисто; ако не разбира и възприема правилно звука, сърцето му не може да бъде чисто. Ако не можеш да възприемаш фините трептения на храната, която влиза в стомаха ти, без да го мъчи, ти не можеш да разбереш Истината.

Мнозина говорят за Истината. За да разбереш Истината, първо трябва да очистиш устата си. Ще кажеш, че трябва ухото си да очистиш. Истината чрез ухото не можеш да намериш. Истината е реална и яденето е реално. Като яде, човек трябва да е доволен. Ако седнеш пред трапезата недоволен и погледнеш

недоволно, ти ще развалиш всичкото ядене. Трябва да ядеш със свещен трепет, да забравиш всичко около себе си, да знаеш, че нещо хубаво, което Бог е изпратил, влиза в тебе. Ще погледнеш към всички с любов. Не мисли, че някой ще мине край тебе и ще ти вземе храната. Никой не може да ти вземе храната, която обичаш. Храна, която не обичаш, всеки може да ти я вземе. Майките не дават любимите си деца на чужди хора, да ги осиновяват — никога не дават обичните си деца. Мисли, които не обичаме, лесно изпращаме навън. Наблюдавам, вие се събирате всяка вечер на молитва. Събирате се по един неправилен начин. Така не се прави молитва. Ако мисълта и чувствата на човека не са чисти, той не може да се моли. Еднообразието в молитвата не е полезно. Да четеш постоянно едни и същи молитви, това е престъпление. Хубавите неща не се повтарят. В Любовта нещата не се повтарят. Там всяко нещо става само по един път. И втори път може да стане нещо, но по друг начин. Ако веднъж любиш, втори път по същия начин не можеш да любиш. Същият закон се отнася и до мисълта. Това, което днес мислиш, не се повтаря. Като знаете това, прилагайте всичката си любов и мисъл в работата си.

Казва се за някого, че се разболял. — Радвам се, че се разболял. — Еди-кой си оздравял. — Радвам се, че оздравял. Не мислете, че болестта е лошо нещо. Като се разболе човек става по-мек, по-внимателен — повече светлина е придобил. Не да боледува човек постоянно, но понякога само. Ти не можеш да боледуваш два пъти от една и съща болест. Като те хване треската веднъж, втори път и да искаш да те тресе по същия начин, не може. Ще трепериш при треската, но има разлика в треперенето. Като изучавате проявите на треската, виждате, че тя има определено време. Като хване някого, тя иде на определено време и си отива на определено време. Хване ли го втори път, тя избира друго време. Някоя треска се придружава със студ, човек трепери, зъбите му тракат, а някоя — с

голям огън. Коя е за предпочитане: треперушката или огненицата? Огненицата подлага всички нечистотии на изгаряне. Тя е „аутодафе“ на нечистотиите.

Първото нещо, което се иска от човека, е да пречисти кръвта си. Не можеш да пречистиш кръвта си, ако нямаш чисти мисли, чисти чувства и чисти постъпки. Както пречистваш кръвта си чрез дълбоко дишане, така ще намериш начин за пречистване на своите мисли. Ако пречистиш кръвта си, ще се освободиш от много болести. Болестите се дължат на нечиста кръв. Болестите се дължат и на нечиста храна. Ядеш плод, без да го измиеш. Може веднага да не заболееш, но създаваш лош навик в себе си, подхранваш леността. Нечистата храна внася утайки, нечистотии в стомаха, които постепенно тровят кръвта. Нечистата кръв, освен болести, причинява неразположение, песимистично настроение, леност в човека. Човек с чиста кръв се отличава с голяма енергия и пъргавина. Губиш ли пъргавината си, кръвта ти е започнала да става нечиста. Чистата мисъл, чистите чувства и чистите постъпки са динамични, правят човека бодър, млад.

Всеки иска да бъде добър, да се подмлади. Затова се създава Божествена Школа, да научи хората, как да живеят, да използват живота. Ще живееш 40 — 50 години, но да живееш, както трябва, да използваш разумно всички блага. Някой живее 40 — 50 години, но не може да използва Божествените блага, както трябва. Живее известно време и се страхува, че ще умре, ще отиде на оня свят. Ако умреш веднъж, втори път да не желаш да умираш. Като дойде смъртта, човек престава да яде, няма желание за ядене, не може да диша, въздух не може да приема. Днес намалява храната и въздуха, утре ги намалява още повече, докато един ден се намери в пълно ограничение. Бог е създал човека да яде, но да яде с любов; да мисли, но да мисли с любов; да чувствава, но да чувствава с любов; да постъпва, но да постъпва с любов. Любавта

е свещен огън. Тоя огън трябва да подтиква човека към всичко. Да работи с любов, да учи с любов! Не е лесно човек да учи.

Сега ви говоря за неща, които не могат изведнъж да се постигнат. Най-малко десет години усилена работа се изисква, по два — три часа на ден, за да реализирате част от това, което говоря. При това, будно съзнание е нужно. Оня, който е привикнал да мисли добре, достатъчно е да отпрати мисълта си към любимия си предмет, за да придобие някакъв резултат. Индусите имат различни методи за съсредоточаване на съзнанието си, но някои от тях са отживели времето си. Предметът, който обичаш, задържа погледа, както и съзнанието ти. Обаче, съсредоточаването на съзнанието не показва още любов към нещо, нито свободен избор. Защо гледаш човека? — За да намериш нещо хубаво в него. Като погледнеш човека с любов, ще намериш нещо хубаво в очите му, в ушите му, в носа му, в ръцете му. Във всеки човек има нещо хубаво, което заслужава да се гледа.

Някой религиозен седи и мисли за Христа, за свети Никола. Какво ще мисли за свети Никола? Той минава покрай него и не го вижда, а мисли за времето, когато е живял свети Никола. Ако седиш и мислиш за Христа, Който е живял преди две хиляди години, твоята работа е изгубена. Какъв е бил Христос едно време, не знаеш; важно е, какъв е сега. Ти се намиращ в мъчнотия, в нещастие. Дойде един човек отвън и ти помогне. Ти се чудиш, кой е тоя човек. Христос е, Който помага. Докато Христос е при вас, съмнявате се и казвате: „Или е Той, или не е“. Когато Христос беше между евреите, и те се колебаеха. Вече две хиляди години минаха от това време, те още не могат да се убедят, че Той е техният Месия. Не е Той, Когото очакваме.

Представям ви три топки: едната е пълна със златни монети, другата — със сребърни монети и третата — с медни. Топките са еднакво големи, но с

различна тежина. Най-тежка е златната топка, после сребърната и най-лека е медната. Ученият, като види трите топки, ще избере златната. Той казва: „Най-тежка е тая топка, но аз ще я взема, защото съм най-силен“. Като дойде друг човек, той ще избере сребърната, а за третия няма избор — той взима останалата — медната топка. Който взима златото, има право на избор, от трите топки избира златната. И вторият има право на избор — от две топки прави своя избор. Третият, обаче, няма право на избор. Много от сегашните хора постъпват като последния. Като нямат право на избор, те казват: „Коего остане, то е за мене“. Не яжте, каквото остава. Човек, който иска да си създаде характер, трябва да пие от първия гроздов сок. Ако купуваш грозде, вземи от най-хубавото. Купи по-малко — половин или четвърт килограм, но от най-хубавото. Ти искаш да купиш повече, по-евтино грозде, макар и да не е хубаво. Когато човек работи съзнателно върху себе си, трябва да знае, че малките неща се благославят, а не големите.

За следния път напишете само по една дума, която обичате и добре разбирате. Ще направим един опит, да видим, колцина от вас ще напишат думата с любов. Някои може да не намерят такава дума. Който намерят тая дума, ще я напишат чисто и правилно на едно четириъгълно листче и отдолу ще напишат само името си, без фамилията. Ако напишете думата, ще имате някаква сполука през годината. Ако не я напишете, няма да ви вървят работите. Да не пишете от страх — от любов ще напишете една дума. Ако отложите за друг път, ще ви сполети някаква загуба: или дреха ще си скъсате, или обувка, или нещо неприятно ще ви се случи.

Един ден ходих на планината и се грях на огъня. Той ме обикна, затова една искра ми изгори ръкава. Благодарих, че любовта му не е била много голяма. Ако беше по-голяма, повече щеше да изгори дрехата ми. И така, ако се колебаете, не правете опита. Не се

наемайте, че после да кажете: „Тая работа не е за мене“. Не започвайте една работа, ако няма да я вършите. Често започвате с Божествените работи и не ги свършвате. Като напишете думата, която обичате, аз ще взема листчетата, ще ги прегледам и ще ви ги върна. Вие ще ги носите в джоба си през цялата година; може да ги оставите и в наследство. Божието благословение иде чрез малките работи, които ни заобикалят. Те идат чрез очите ни, чрез ушите ни, чрез ръцете ни, чрез устата, чрез краката. Божието благословение иде чрез готовността да услужваме. В ангелския свят заповед не се издава никога. Там всеки схваща Божиите мисли и ги прилага — досетлив е. Един ден и вие може да чувствувате, да схващате Божиите мисли и да ги прилагате. Това е Божието благословение.

Всяка работа, написана добре, на време и красиво, носи Божието благословение. Някои хора пишат красиво; почеркът им е по-красив от печатните букви. Човек трябва да пише красиво, защото чрез писането той може да се справи с вътрешната дисхармония в себе си, със своето вътрешно разстройство. Ако не се вземат мерки, много от вас ще пострадат от тая дисхармония, както пострадаха от бомбите. Ония, които не пострадаха от бомби, и до днес още се намират под впечатлението на бомбите — от повтаряне на спомените в съзнанието. Това си спомнят, онова си спомнят, живеят с рефлексии. Понякога рефлексите са по-опасни от първото преживяване.

Един пиян минал една вечер над една голяма пропаст, без да пострада. Сутринта отишъл да види, как е минал над пропастта, без да падне. Като видял пропастта и си представил, какво би могло да стане, ужасил се. От ужас косата му побеляла. Той минал над пропастта, без да му побелее косата, а само като я видял, побеляла му косата. Второто впечатление било по-силно от първото. Преповтарянето на впечатленията от ужасите действа лошо върху

психиката. Трябва да се освободите от повтаряне на страшните преживявания. Не ходи да гледаш неща, които събуждат стари спомени и впечатления от ужасите в живота.

Мнозина се връщат назад и се запитват за миналото си. Няма защо да се занимавате с миналото си. Какъв си бил в миналото, не е важно; какъв си сега, това е важно. Някои могат да видят своето минало, но да гледат на него, като на чужд живот, а не като на свой. Да гледат и да кажат: „Добре е живял този човек“. Понякога природата открива и добрите, и лошите работи на човека, но като чужди. Ако той знае, че е причина за някои лоши работи, постоянно ще скърби; ако знае, че той е причина за някои добри работи, ще се радва. На Земята голямата радост и голямата скръб не се допускат. — Защо? — Защото те са полюси на живота — плюс и минус, които взаимно се неутрализират. Каквото си имал, всичко си изял и изпил — нищо не ти е останало.

Божията Любов носи изобилния и пълен живот.

15. Беседа от Учителя, държана на 1 ноември, сряда, 5 часа сутринта, 1944 година, София — Изгрев.

СКРИТО БОГАТСТВО

Чете се лекцията „Постижими и непостижими неща“ от книгата „Път към живота“.

Решили ли сте въпроса за постижимото и непостижимото? Какво ще постигнете, ако умножите нещо „п“ пъти? Какво разбирате под „постижимо и непостижимо“? Първата дума е положителна, а втората — отрицателна. Казваме „постижимо и непостижимо, ограничено и неограничено или гранично и безгранично“. Постижимото е гранично, а непостижимото — безгранично. Ако под „постижимо“ разбирате нещо реално, не сте прави. Реалното не е гранично, не е нещо малко. Имате един хляб — ограничен е. Изядете го и в един ден работата се свършва с него. Имаш хиляда хляба. За колко дни ще ги свършиш? За колко дни ще ти стигнат хиляда лева? Значи, постижимите неща, като се свършат, произвеждат страдание. Парите, като се свършат, произвеждат страдание. Ако парите не се свършват, ти се радваш. Ако реката изтича, изпарява се и пресъхва, произвежда страдание. Можеш да разчиташ само на оная река, която постоянно тече и не пресъхва. В непостижимото е вътрешният смисъл на живота, а не в постижимото, ограниченото, което трае само момент. Ти разрешаваш една задача. В света има безброй задачи, а не само една. Смисълът на живота е в многото задачи, във всички задачи.

Допуснете, че ви е дадена задача да изучавате човека. Ако го изучавате само физически, това е една трета от реалността; ако го изучавате физически и духовно, това са две трети от реалността; ако го изучавате физически, духовно и умствено, това са три трети от реалността или едно цяло. В цялото се крият всички процеси. Целите неща се проявяват и растат. Ако разделиш семето, то не расте; ако го посееш цяло в земята, то расте и се развива. Цялото расте, а не

частите. Ако нещо расте, то е цялото; веднъж имащо условия да расте, всякога ще расте. Дървото на ябълката може да остарее, да изсъхне, но тя е посяла вече своите семенца. Животът на цялото минава непрекъснато от една форма в друга. С това се отличава реалността. Тя има отношение към великия, към неограничения живот. Реалността не е за обикновения живот. Ореш на нивата и казваш: „Това не е никакво учене, не искам да ора“. Ще ореш, за да влезеш в нереалното. Ще минеш от реалното към нереалното. Като изореш нивата, казваш: „Свърших орането“. Свършил си орането, но не си посял. Първо ще изореш нивата на физическия свят; после ще я изореш в духовния свят и най-после ще я изореш в умствения свят. Като изореш нивата и в трите свята, тогава ще дойде сеенето.

Мнозина мислят, че като свършат работата си в един от трите свята, дошли са до нещо реално. То е относително реално. Това, което постоянно се изменя, е относително реално. То е само част от цялото. Някои заместват цялото число с дробно. Да заместиш цялото с дроб и да искаш да се прояви, това е невъзможно. Ако отрежеш единия крак на някой човек и го пазиш като светиня, какво придобиваш? Такива светини има много. Един крак ли има светията? Колко косми е турило Провидението на човешката глава? Някои хора имат по 150 хиляди косми на главата си, други имат по 200 хиляди, трети имат по 250 хиляди. Важно е, каква роля играе косъмът. Космите са антени. Космите, които са зад ушите, са антени, които възприемат и предават разрушителни енергии. Като приемеш тия енергии, ти се настройваш войнствено, готов си да се биеш. Космите, които са близо до центъра на въображението, дават полет на човешката мисъл. Космите на горната част на главата са антени на любовта към Бога. Главата е покрита с антени. Ако окапят антените, какво става с тебе? Не можеш да

възприемаш впечатления от външния свят. Казваш: „Не мога вече да мисля“. Не, че не можеш да мислиш, но антени нямаш, не можеш да възприемаш впечатления от външния свят.

Защо окапват космите на човека? — От недоволство. Чешеш косата си, недоволен си и казваш: „Дотегна ми тая коса, всеки ден да я чеша, да я чистя, да не се завъдят паразити“. Днес си недоволен, утре си недоволен, докато косата ти окапе и се лишаваш от връзката си с външния свят. Ще се чешеш не само един път на ден, но по няколко пъти и то с гребен. Космите трябва да бъдат успоредни, да не се преплитат. Ако се преплитат, работите няма да ти вървят добре. Чешеш се, но космите са преплетени. Ти се разгневиш, хванеш ги грубо, издърпаш няколко косъма и ги хвърлиш на земята. Знаеш ли, колко струва една антена от човешката глава? Милиони струва една антена. Ти имаш 250 хиляди косми на главата си. Умножи ги по няколко милиона и виж с какво богатство разполагаш. Ти казваш: „Сиромах съм“. Носиш голямо богатство в себе си, без да съзнаваш това и минаваш за беден. Вие сте от ония, които складирали богатствата си в земята, а ходят по повърхността и казват: „Голяма сиромашия ни е налегнала, гладни ще умрем“.

Ново разбиране трябва! Като се обезсърчиш, хвани се за косата. Често хората се хващат за главата. Някой, без да знае, туря ръцете си на главата и така ги държи известно време. Казвам: Богатството е в главата. Ще кажете, че богатството е и в Слънцето. Право е това. Голямо богатство крие Слънцето. Ако на пътя на слънчевите лъчи поставите призма, тя разлага слънчевата светлина на седем цвята. Щом махнете призмата, седемте цвята изчезват. И птиците боядисват сами перата си. Как става това? Човек боядисва дрехата си и после я облича. Птицата облича дрехата си и после я боядисва. Значи, животните боядисват дрехите си след като са ги облекли.

Закон е: Всяка мисъл, която прониква в човешкия ум, трябва да бъде свободна. Остави мисълта си сама да се прояви, не я обръщай на една, на друга страна. Мисълта трябва да бъде свободна, сама да проговори. Докато не проговори, тя остава неразбрана. Някои разглеждат мисълта като нещо нереално. Те казват: „Фантазия е това!“ Не е така. Мисълта е мощна сила. Как ще си обясните факта, грешникът да стане светия? Много грешници станаха светии. По-рано бяха в греха, после се отвърнаха от него, съзнаха, че не е реален и влязоха в реалния свят. Войник си, биеш се с тоя, с оня, но един ден се убедиш, че с бой работата не върви и се отказваш от войната. Ти започваш да вярваш в друго нещо. С това войната престанала ли е? Ако напишеш няколко стихотворения и ги раздадеш на хората, обърна ли мисълта им? Тия стихотворения са подобни на книжката, в която бакалинът турил няколко бучки захар. Изядеш захарта, хвърлиш книжката на земята. Книжката няма никаква цена — захарта е ценна. Във всяко стихотворение е ценно съдържанието, а не самата книга, на която е напечатано. Извадиш книжката, прочетеш стихотворението и я туриш в джоба си. В ума ти остава никаква мисъл, а не книгата. Сладчината иде от нереалния свят. Под „нереален свят“ разбираме безграничен свят — свят на непроявените възможности.

Казвате: „Възможно ли е един ден хората да станат съвършени? Възможно ли е някога да не воюват?“ — Възможно е. Войната ще се смени с нещо похубаво. Войната е проста работа. Наблюдавал съм, какво правят децата, като не могат да отворят някое шише или някаква кутия. Вземат шишето и го удрят в земята; шишето се счупва, а съдържанието се излива. И съвременните хора постъпват, като децата — чупят и развалят. Разсърдиш се на приятеля си, хвърлиш шишето на земята и развалиш приятелските си отношения. Казваш: „Той ме обиди“. В какво се заключа-

ва обидата? Мислиш ли, че езерото, което е с километри дълго и широко, може да се изчерпи от една чаша вода, която е гребнал някой? Трябва ли да се гневиш за това? Трябва ли езерото да се сърди за водата си? Гневът на сегашните хора е подобен на гнева на това езеро. Ще те пита езерото, как си позволяваш да гребеш вода от него. Колко вода си взел? Една чаша. Водата, като се е втичала в езерото, искала ли е позволение от него? Както водата не е питала езерото да влезе ли в него, така и ти не трябва да искаш позволение от езерото, за да гребнеш една чаша вода. Ако вземеш една чаша вода от шише, там въпросът е друг.

Съвременните хора страдат от неразбиране на живота. Ти гребнеш вода от някъде и веднага те питат: „Кой ти позволи това? Защо не си питал?“ Какво ще стане, ако навсякъде и за всичко питаш? Някъде не трябва да се пита. Човек, като тръгва за другия свят, пита ли своите роднини? Някой ученик свършва училището и го напуска. Пита ли някого да напусне ли училището или не? Щом го е свършил, няма защо да пита. Ако напуснеш училището преди да си свършил, тогава питането е на място. — „Защо напусна училището?“ — „Защото не мога да уча“. Ученик, който престава да учи, ученик ли е? В момента, в който престанеш да учиш, не си ученик. Като започнеш да учиш, ученик си. Тъй щото, не всякога сте ученици.

Един 90 годишен старец следвал цели 70 години университет. Това било някъде из Европа. След това заминал за другия свят. Защо следвал 70 години в университета? От желание да свърши училището. Това показва голямо постоянство в характера. Младите студенти се подигравали с него, питали го, кога ще свърши. Той отговарял спокойно: „Има време“. През тия 70 години се изредили 18 випуска млади студенти. Той съзнал погрешката на своето минало, когато отлагал, напуснал училището и най-после решил, макар

и късно, с мъчнотии, да свърши училището. Цели 70 години учил, но изпълнил задължението си. Като свършил, приели го вече в невидимия свят. Ако не беше свършил, нямаше да го приемат. На Земята все трябва да свършиш нещо. Придобиването на една добродетел не е лесна работа.

Говори се за Правдата. Що е правда? Интуитивно се разбира, че Правдата не трябва да се учи, с нея се раждаш. Правда е това, което вътрешно разбираш, само по себе си. Никой не може да те учи да разбираш Правдата. Това, което учиш, не е правда. Може да изучаваш честността, но Правдата сама по себе си се разбира. Човек я носи в себе си като дадено качество. Това е закон, към който се отнася и Любовта. И тя не се учи. Ще учиш проявите на Любовта, но Любовта, като същина, няма да изучаваш. Тя сама се изявява. Ако обясняваш Любовта научно, съзнанието ти се помрачава. Като изучаваш нереалните неща, умът и съзнанието ти се помрачават. Питаш: „Какво нещо е Любовта?“ За Любовта не се говори. Никой не знае, какво нещо е Любовта като цяло. Като проява на цялото, всички познават Любовта, но не като цяло. Това, което кара птичката да храни малките си, без да очаква нещо, е проява на Любовта; това, което заставя жената-майка да отглежда децата си и да работи за тях без пари, е проява на Любовта. Това, което импулсира всички хора да вършат нещо, без да очакват възнаграждение, е проява на Любовта.

Дръжте в ума си правилото: първо възможното, после невъзможното; първо постижимото, после непостижимото; първо реалното, после нереалното. Непостижимият, нереалният свят е широка област, в която човешкият ум работи. Реалният, познатият свят е мярка за нереалния, за непознатия.

Често се употребяват думите „влизани и излизани“. Кой върши повече работа: който влиза или който излиза? Семето, което влиза в земята, върши много

работа; но и семето, което излиза от земята, т.е. което израства, също върши много работа. Значи, не можеш да излезеш от там, дето не си влязъл. С други думи казано: Не можеш да влезеш там, дето не те обичат; не можеш да не излезеш от там, дето не те искат. — Защо някои хора не те искат? — За да излезеш навън. Дават ти свобода, да излезеш. Като не те искат в затвора, ще излезеш вън, на свобода. Ако те искат, ще бъдеш ограничен. Някой ти казва: „Да си вървиш!“ Има ли нещо лошо в това, че трябва да си вървиш? Да си вървиш, значи да влезеш в къщи. Зима е, навсякъде сняг, може да останеш вън, да умреш от студ. При лошите условия ще влезеш в затвора; при добрите условия ще излезеш от затвора. Това е превод на една истина.

Казваш: „Много страдам“. На място е страданието. Първо се тревожиш, страдаш, че нямаш пари да си купиш една хубава книга. Купуваш книгата, започваш да я четеш и изучаваш. Сега се тревожиш да не би да не я запомниш, защото трябва да предадеш прочетеното на други. Ако не я запомниш, ще гледат на тебе като на невежа, който не може да чете и да запомня. Не е важно, какво мислят хората за тебе. И за животните се казва, че са глупави. Вижте, какво прави змията през зимата. През есента тя си събира храна, за да прекара зимата в летаргия — да има какво да изразходва. И мечката прави същото. Ако и ти си изпосталял, това показва, че си прекарал в летаргия и си изразходвал събраните мазнини. Пролет е, ще излезеш вън да похапнеш, да събереш нови мазнини. После пак ще дойде летаргичният сън. Много пъти ще минаваш през него. Много пъти ще страдаш и ще се радваш, много пъти ще се събуждаш и пак ще заспиваш. Докога ще страдаш? — Докато научиш уроците на живота.

Кога ще се прекратят страданията на ученика? — Когато се научи да свири. Щом се научи да свири, учителят му престава да го наказва и мъмри. Когато

хората се научат да свирят, страданията и мъчнотиите ще ги напуснат. Сега всички се оплакват от страдания, но не свирят и не учат. Какво са страданията? Неразбиране хармонията на живота. Мнозина търсят лесния път: турят плочата на грамофона, навият го и свирят. Плочата свири за себе си, но и ти трябва да свириш като нея. Ще туриш иглата върху плочата в себе си и ще свириш. Как ще туриш иглата? Иглата на грамофона се поставя перпендикулярно на плочата, а човешката игла — езикът, се поставя хоризонтално. Като се движи в устата, човек говори. И той говори с игла, както грамофонът, но трябва да знае, как да се навие.

Човешкият език трябва да се възпитава. Често плочите на грамофона се изтриват, иглите се претъпяват и грамофонът не свири добре. Същото става и с човешкия език. Като игла и той се претъпява, и става груб. Възпитанието на езика не е нищо друго, освен облагородяване, за да предава вярно тоновете на природата. С колко плочи си служите, за да предадете вашата реч? Някои имат по две-три плочи, а някои — по четири-пет хиляди плочи. Колкото повече плочи има човек, толкова по-голямо е богатството му. Като постави една плоча веднъж, втори път не я поставя.

И Земята, като плоча, се движи около Слънцето; за една година тя прави само една обиколка. За една година Земята прави една разходка около Слънцето. Слънцето прави една разходка за двеста милиона години. Ако Земята и Слънцето не се движеха, ние щяхме да бъдем недоволни. Вие не можете да вземете участие в разходката на Слънцето, докато не сте взели участие в разходката на Земята. Всяка година Земята обикаля около Слънцето и минава през нови области от космичното пространство. Тя никога не минава два пъти през едно и също място, затова пред нас се разкриват голямо разнообразие и големи възможности. От движението на Земята и

на Слънцето, човек придобива големи богатства. Неизчерпаеми богатства са скрити в пространството.

В заключение казвам: Чрез страданието човек придобива нещо. Във всички противоречия на живота, каквито и да са те, се крие голямо богатство. Като разберете това, вие съзнателно се ползвате от него.

Изпейте песента „Мога да постигна що желая“.

**Само светлият път на Мъдростта води към
Истината.**

В Истината е скрит животът.

16. Беседа от Учителя, държана на 3 ноември,
петък, 5 часа сутринта, 1944 година, София — Изгрев.

РЕАЛНОСТИ В ЖИВОТА

Новата епоха, която настъпва сега, няма нужда от доказателства, да убеждава хората за себе си. Слънцето не се нуждае от философи, да доказват, че то съществува. Колко е голямо, какво прави, това няма нужда да се доказва. Философи са нужни, когато Слънцето залезе. Пророци са нужни, когато Слънцето залезе. Майки и бащи са нужни, когато Слънцето залезе. Щом изгрява Слънцето, всички трябва да бъдат на работа. Нужно е едно ново верую.

Що е реалността? Над реалното стои свръхреалното, а според философите, над реалното стои нереалното. Нереалното, това е свръхреалното. Като четете Библията, виждате, че Бог е създал света от нищо, т.е. от свръхреалното.

Сега ние трябва да изучаваме езика на човечеството. Понеже изучаваме много езици, говорим на много наречия, раждат се противоречия и неразбиране. С какво ще докажете, че едно тяло гори? Самата топлина, която изпуска тялото, говори доста убедително. Можеш ли да убедиш човека, че студеният камък е топъл? Можеш ли да убедиш човека, че горящото тяло е студено? Можеш да се опиташ да го убедиш, но няма да успееш. Според старите методи хората се стремят да доказват, че Бог съществува. Това доказване трябва да остане настрана. — Де е Господ? — Дето е Любовта. — Де е Господ? — Дето е Мъдростта. — Де е Господ? — Дето е Истината. — Де е Господ? — Дето има живот. — Де е Господ? — Дето има знание. — Де е Господ? — Дето има свобода. — Де е Господ? — Дето има движение. — Де е Господ? — Дето има учение. — Де е Господ? — Дето има работа. Хубавите работи не се доказват, а ние доказваме, че има Господ. Всеки счита за привилегия, че доказал на хората съществуването на Бога. Слънцето не се нуждае от доказателства. То си грее. И най-малките същества усещат неговото присъствие. Ця-

лата природа е висша школа за човешката душа и човешкия дух. Тя е училище не само за хората, но за всички същества, които живеят в нея.

Сега вие искате да знаете, какво ще стане с вас, като остареете и като умрете. Всеки иска да знае, има ли друг свят. Де ще отиде човек след смъртта си? Който вярва, казва, че ще отиде в другия свят. Когато ледът се топи, де отива? На небето ли отива? Когато се топи, ледът слиза от планината в долината. Не само че не се качва по-горе от себе си, но слиза по-долу.

Заблужденията на хората се дължат на гъстотата на неорганизираната материя. Човешките неорганизирани мисли на миналото се отразяват върху тях. Значи доброто и злото се наследяват, затова се казва, че каквото човек е наследил, това проявява. Казват за някого: Да се молим на Господа, да го просвети. Каквото проявява човек, това е вложено в него — не може лесно да се премахне.

Съществуват две категории хора: едната категория застава на гледището, че има Господ, а другата категория — на гледището, че няма Господ. Ония, които поддържат, че има Бог, живеят, както и ония, които поддържат, че няма Господ. Ония, които казват, че съществува Бог, ядат и пият, както и ония, които отричат съществуването му. Ония, които поддържат съществуването на Бога, дишат, както и ония, които не Го признават. Двете категории хора стоят на два полюса. Едната категория стоят на светлата страна на Земята, която се огрява от Слънцето; втората категория стои на тъмната страна на Земята, която не се огрява от Слънцето. Понеже Земята се върти около себе си, ония, които са били безверници, стават вярващи; ония, които са били вярващи, стават безверници. Щом те облекат с хубави дрехи, ставаш благородник, културен човек; щом свалят хубавите ти дрехи, минаваш за прост, за некултурен човек. Ако имаш хубави обувки, мина-

ваш за културен човек; ако обувките ти са прости, скъсани, минаваш за некултурен човек.

Да благодарим на природата, че ни е дала пет отворени врати, чрез които влизаме в контакт с нея. Да благодарим за онова, което схващаме чрез своите очи; за онова, което схващаме чрез своите уши; за онова, което схващаме чрез обонянието си — чрез своя нос; за онова, което схващаме чрез своята уста; за онова, което схващаме чрез своите ръце и крака. — Кое е реално? — Реално е това, с което ходя; реално е това, с което пипам; реално е това, с което ям; реално е това, което възприемам чрез обонянието; реално е това, което чувам; реално е това, което виждам. Но има друга една реалност, по-висока от тая. Реално е това, което чувствавам в себе си; реално е това, върху което мисля; реално е това, което мога да направя във всеки даден случай.

Съществуват две реалности: едната е относителна реалност — на болните хора. Другата е абсолютна реалност — на здравите хора. Ако отидете при един болен, той ще ви разправя наученото за своя крак, че не се свивало коляното му. Здравият не влиза в положението на болния. Здравият, който никога не е боледувал, не може да влезе в положението на болния, не знае, какво нещо е болка. Болният казва: „Да имаш моята опитност!“ — Благодаря, не искам да имам твоята опитност.

Разправяше ми един българин от Варненско, от село Николаевка, как пътувал един ден с колата си, впрегната с два коня. По едно време гледа, едно момче върви подир колата и моли да се качи, да тури дисагите си в колата, да не му тежат. Спрях колата и казах на момчето: „Дръж юздите, ще слеза за малко и после ще продължим“. Момчето, като взе камшика, че като удари конете, трябваше да тичам след него два километра път, докато го стигна. Ще качиш едно дете на колата си, ще слезеш за малко от колата и след това ще имаш една особена

опитност. Няма защо да разправяш за такава опитност — представяте си, каква е тя. Като вземем зимно време юргана или дрехата ви, каква ще бъде опитността ви? Ще усетите студ и ще разберете, че много сте загубили. Ако е лятно време, няма да почувствувате голяма загуба.

Съвременните хора не трябва да губят оная реалност, която им дава здравословното състояние, която ги прави здрави. Аз наричам тази реалност — реалност на добродетелите на човечеството. Днес силна дума не е „Бог“, но „човещина“. От всички се изисква човещина. Ако в своята човещина ти не обичаш ближния си, ако не обичаш своя баща, ако не обичаш своята дъщеря, ако не обичаш своя син, ако не обичаш своя приятел, ако не обичаш своя слуга, ако не обичаш всички животни, които ти служат, в какво се изразява величието на човека? Ако снемете един министър от реалността, в която се намира, де отива той? В она свят ли е отишъл? Сега в България съдят всички видни българи, които управляваха четири години. Направили някаква погрешка, за която ги съдят. В она свят ли ще ги изпратят? Сега разискват, като ги осъдят, как ще ги екзекутират — с обесване или със застрелване. Всички хора са изплашени и министрите нека кажат: „Братя, съгрешихме, простете ни. В бъдеще ще изправим погрешката си, не само на думи, но и на дело“. Аз давам един съвет: Вместо да ги осъдят на смърт, да ги изпратят в някое село да слугуват пет години на един добър селянин. Да става министърът сутрин рано, да впряга колата и да отива да оре. При това да работи не само на домакина, но и на цялото село. А от министъра се иска да бъде образцов слуга. Тая идея не може да се приложи сега, но в бъдеще. Като сгреши един професор, да стане слуга; като сгреши един учител, да стане слуга; като сгреши един ученик, да стане слуга; като сгреши един религиозен човек, да стане слуга. Всеки доброволно да предложи услугата си и да каже: „Аз не изпълних

Божия закон и искам да слугувам без пари; цяла година ще ви слугувам само за хляб, ще бъда образец на добър слуга“.

Сега вие задавате въпроса, как може да се служи без пари. Не е лошо да служиш с пари, но и без пари не е лошо да служиш. Като се говори за служене без пари, вие сте недоволни. Кажете, кое подбужда майката и бащата да слугуват на децата си? На какво се основава онова учреждение на брачния живот. Там Любовта се проявява и без пари служат. На какво се основава бракът? Там мъжът и жената слугуват един на друг без пари. И единият се жертвува и другият се жертвува. Всичкият спор, всичката мъчнотия произлиза от факта, че жената не работи, както е обещала; и мъжът не работи според обещанието си. Не е лесно да служиш с любов. Аз говоря за семейството, като за една велика работа, като за едно благородно учреждение. За това се изисква голямо знание. Човек трябва да бъде виртуоз, за да живее добре в семейството си. Виждате какви мъчни композиции изпълняват някои цигулари. Вие слушате деветата симфония на Бетовен или шестата на Чайковски и виждате, че обикновени цигулари не могат да ги изпълняват. Големи музиканти са нужни. За да се изпълни нещо от Бетовен или от Чайковски, всички музиканти трябва да бъдат добри. От всички оркестранти се иска знание.

Казвам: Цялото човечество е съставено от хористи и инструменталисти, изпратени на Земята да пеят и да свирят. Щом говориш, ти си певец; щом пишеш, ти си певец; щом ходиш, ти си певец; щом работиш, ти си певец. Като работиш с любов, ти си певец и музикант. Наблюдавам, като ходи човек, дали произвежда някакъв звук или шум. Ако произвежда звук, казвам: Музикант е този човек. Ако произвежда шум, казвам: Тоя човек е новак, едва е влязъл в училището, не може още да ходи. Той не взема верни тонове. Човек, който работи, който знае да шие, да пише, е музикант. Вещият поет и писател има нещо музикал-

но в себе си. Оня, който не е музикален пише и заличава, докато най-после скъса книгата и казва: „Няма на къде да се излезе!“

Три възможности предвижда битието за човека: да се движи в реалното, в нереалното и в свръхреалното. Като дойдеш до любовта няма да питаш, какво нещо е тя, но ще кажеш: „Аз имам право да любя. Ще изпълня своя дълг, своята задача без никакъв закон. Как ще любя, това е моя работа. Какъв закон ще приложя, това е моя работа. На каква книга ще пиша, с какви пликове ще си послужи, това е моя работа. Никой няма право да се меси в работите ми“. Който чете, ще отвори плика и ще чете, както знае. Всеки човек има право да участва в реалността и в свръхреалността — да бъде мъдър. — Кой е мъдър? — Който не прави погрешки. — Що е Любовта? — Сила, която не допуска омразата. В Любовта всичко е красиво. Всеки човек има право да участва в свръхреалността, да обича Истината. — Какво е Истината? — Място, дето няма абсолютно никаква лъжа. Истината е място, дето съществува вечна хармония, вечното благо на живота. Това наричаме блаженство. В Истината човек може да се изяви, както иска. Това е вечният живот, това е безсмъртието. Който обича Истината, той е безсмъртен.

Сега ние се спираме върху това, какво е казал Христос преди две хиляди години. Това, което е говорил Христос преди две хиляди години, е било за тогавашните хора, не е за нас. Защо те не повярваха в тая реалност? Христос трябва да дойде днес пак да говори на хората. Какво ще говори? Ако дойде днес Христос, няма да излекува само един болен, но ще излекува всички болни; ще нахрани всички гладни; всички глухави ще станат умни; ще примири всички, които се карат. Ако днес дойде Христос, ще отвори всички затвори, на всички ще даде свобода; ще научи всички хора, как да работят. — Как ще ги научи? — Както Слънцето учи всички растения и бубулечици да рабо-

тят. Като изгрее Слънцето, всяко растение знае вече, какво да прави; като изгрее Слънцето, всяка бубулечица знае, какво да прави.

Казвате: „Дано дойде Христос, да Го видим, да оправи света“. Представи си, че Христос е дошъл, но ти си сляп, не Го виждаш; ти си глух, не Го чуваш; обонянието ти е притъпено, нищо не възприемаш от външния свят; езикът ти е болен, не можеш да ядеш; краката ти са слаби, не можеш да ходиш; ръцете ти са болни, не можеш да работиш. При това положение, каква полза ще имаш, че Христос е дошъл? Христос е дошъл, но не можеш да учиш. Какво придобиваш, ако никого не обичаш и никой не те обича? Всички аномалии в света се дължат на факта, че Любовта не е проявена. Ако Любовта се прояви, всички работи ще напреднат. Аеропланът се движи благодарение на електричния ток, който управлява моторите. Прекъсне ли се токът, аеропланът спира. И локомотивът се движи благодарение на въглищата. Ако въглищата изчезнат, локомотивът престава да се движи. И хората умират, т.е. престават да се движат, по причина на своите глупости. Те създадоха такива закони, чрез които едни други се измъчват. След всичко това се говори за култура. Каква култура е тая? Земята още не представлява свят на хармония. Тя едва сега излиза от нехармоничния свят и влиза в хармоничния. Бъдещото човечество, което иде сега, е кандидат за новото небе и за новата земя, за новата свобода, за новия ред на нещата.

Първият член на новата конституция гласи: Ще обичаш хората без пари.

Вторият член на новата конституция гласи: Ще учиш хората без пари.

Третият член на новата конституция гласи: Ще работиш на хората без пари.

Възможно ли е това? — Възможно е. Колко плащаш на малката рекичка, която полива твоята градина? Ако малката рекичка може да ти направи една

услуга без пари, защо и човек да не направи същото. И човек може да направи някаква услуга без пари, но знание трябва, да знае, как да я направи. Ако рекичката е кална и едва тече, и да може да ти услужи, не може. Знание е нужно на човека.

Сега аз не искам да се обезсърчавате от вашия живот. Човек се обезсърчава, когато обущата му се скъсат; човек се обезсърчава, когато дрехите му се скъсат, когато станат негодни за работа; човек се обезсърчава, когато остарее, когато косата му побелее. Казва: „Побеля косата ми, остарях“. — Че това е най-голямото благо, което Господ ти е дал. Бялата коса показва, че трябва да бъдеш абсолютно безкористен. Ти трябва да разбереш, какво Господ ти казва чрез бялата коса. Като не разбираш, казваш: „Побеля главата ми, остарях!“ Господ ти казва: „Сега, с бялата глава ще отидеш при хората да им служиш без пари, да работиш безкористно, да им покажеш, какво нещо е Любовта. А ти казваш: „Свърши се моята работа!“ И очакваш да отидеш на оня свят, да ти помагат ангелите. Блажен си, ако се случи тъй, както си очаквал и мислил. Нещастен си, ако се случи тъй, както не си мислил. Често хората — и млади, и стари, изгубват временно съзнанието си, както оня руски княз, който изпаднал в летаргия. Токът на сърцето му спрял и той бил като мъртъв. Лекарят констатирал, че сърцето не работи. То отново може да започне да работи, но трябва да знаете, как да си помогнете. Очите на човека в това време са затворени и той чувства всичко, чува, какво се говори около него. Князът бил сгоден. Пристига бащата с дъщеря си, годеницата на княза. Бащата казва на дъщеря си: „Ти трябва да плачеш, да покажеш, че си го обичала“. — „Няма защо да се преструвам, обичала съм го по необходимост, като княз, но сега не мога да се преструвам“. Какво е било положението на княза, като слушал разговора на бащата и дъщерята? Значи, и княз да си, пак хората могат да не те обичат. Казваш: „Да бъда красив!“ — И

красив да си, пак хората могат да не те обичат. Красивата кокошка обичат ли я хората? Те я хващат за гушката, турят отгоре ножа и опитват месцето ѝ. Красивото прасе обичат ли го хората? Те го обичат, когато го приемат на гости в стомаха си. Това е друга реалност вече.

Реалността има няколко степени: реалност, нерелност и свръхреалност. Реалността е в съприкосновение със свръхреалността, а свръхреалността е в съприкосновение с Любовта. Свръхреалността е във връзка с живота. Движението е резултат на живота. Значи, чрез движението ние имаме достъп до живота. Също така ние имаме достъп до живота и чрез учението, и чрез работата. Реалният живот е и в движението, и в учението, и в работата. Хората не правят разлика между нещата, които дават достъп до живота. Достъп е това, при което ние имаме условия да проявим живота.

Хората, изобщо трябва да знаят, каква е задачата на цялото човечество. Те трябва да знаят, каква е задачата и на дървото. Задачата на дървото е да запази всичките си листа, нито един лист да не падне от него. Някога може да падне един лист, но само, ако е за услуга на нещо. Какво ще стане с дървото, ако всички листа окапят? — Животът престава, т.е. прекъсва се достъпът до реалността. Дърво, на което листата окапват, не може да даде плод. Докато листата са на дървото и цвят може да даде, и плод може да върже. Щом окапят листата му, нито цвят може да даде, нито плод може да върже. Мислите ли, че човек, който боледува, може да служи на Бога? Мислите ли, че обезсърченият може да служи на Бога? Можеш да се обезсърчаваш, но ако извадиш известна опитност от това. Ако при обезсърчаването твоите възгледи са криви, трябва да се спреш и да ги изправиш. Хората боледуват по единствената причина, че природата ги спира в живота да дойдат до пълно съзнание, да се научат, какво да

правят. Някой боледува известно време и казва: „Излекуваха ме лекарите“. Даде няколко хиляди лева, направят му няколко инжекции, но като повтори същите погрешки, след четири-пет месеца отново заболява. Инжекциите са на място, но никога не са правени толкова много инжекции на хората, както сега. Мислите ли, че сегашните хора са много по-умни от хората на миналото. По-умни са в това отношение, че като изпишат една тетрадка, казват: „Няма място, де да пиша, пълна е вече тетрадката“. Като кажеш така, чувствуващ се свободен.

Казвам: Нашите тетрадки на страданието са почти препълнени. Доста страдания! Няма нужда вече от тях. Казват някои, че и на оня свят ще се мъчат — ад имало там. Големите богослови и проповедници казват, че колкото време е нужно, за да се изпари водата на Земята, капка по капка, толкова години ще страда човек в Ада. Това е крива философия. Адът е училище за изправяне на хората. Бог е създал Ада за упоритите и своенравни духове, като прекарат там известно време, да поумнеят техните дебели глави. Като се изправят, Бог ги хваща с щипците си, изважда ги навън и казва: „Хайде сега на работа!“ Който не разбира, защо е пратен в Ада, казва: „Господи, благодаря Ти, че ме изпрати тук, при топлия въздух“. Господ му отговаря: „Според мене, ти си в Ада, не да ти е топло, но да се учиш. Научи ли се, как да изправиш живота си?“ Адът е място за изправяне на живота, а сегашният живот е място за работа, за благо на хората. Това е новото разбиране.

Казват, че Господ е направил Ада. На кого е говорил Той? На кого е казал това? Досега Господ на никого не е говорил. Ще кажете, че Духът е говорил на някого. Какво му е говорил? Ако Духът каже на някого да обича хората, това разбирам; ако му каже да просвещава хората, това разбирам; ако му каже да даде свобода на хората и това разбирам. Ако Духът му казва да заблуждава хората, да ги мрази, това не е

човекчина. Това е празна торба, която се нуждае от пълнене с нов и пресен хляб.

Доиде при мене един човек, който започна да ми описва положението си: бил женен, жена му била болна, имал три деца. Говори и криви лицето си от страдание. Аз го слушам и се усмихвам. После му казвам: „Слушай, приятелю, защо не си кажеш истината? Ти не си женен, нямаш никаква жена, нямаш и деца. Това са фантазии. Кажи ми истината, аз ще ти дам повече, отколкото, като ме лъжеш. Това е по стария метод. Кажи ми истината по нов начин. Кажи: не съм женен, нямам деца, но съм гладен. Ако си сам, ще те поканя в дома си, ще ти дам един хубав обяд. Ако си сам, по-лесно ще те приема, отколкото, ако имаш жена и деца“. Хората лъжат, казват, че имат жена и деца, за да станат по-тежки. Какво ще дам на тоя човек? Ако му дам 100 лева, какво ще направи с тях? Нищо особено. Със 100 лева нищо не може да се направи. Откажете се от унаследеното имане на своите деди и прадеди. Откажете се от лъжата, даже и от бялата лъжа. Откажете се от старото богатство на миналите векове. Друго имане е нужно сега. Аз харесвам една черта на българина. Като отиде някой циганин на нивата му да проси, той го кара да работи. Ако е дошъл в 9 часа, ще работи до обяд и после му дава да яде. Като се нахрани, циганинът повече не работи. Но българинът не му плаща, докато не свърши работата. Българинът казва: „Първо ще работим, а после ще ядем“. — „Гладен съм“. — „И аз съм гладен, зная това. Правило е: първо ще работим, а после ще ядем“. И в бъдеще ще е така. Мъжът и жената, като работят, ядат. Ако не работят, няма да ядат.

Закон е: Ние трябва да работим, за да отворим път за благо в живота. Яденето е велико благо. За оня, който работи, яденето е на място. Като ядеш, ти трябва да имаш една отлична мисъл, едно отлично чувство и една отлична постъпка. Ако всички хора биха живели така, те щяха да бъдат млади и красиви,

като ангелите. А сега, както виждате, на много хора главите са побелели. Знаете ли, защо на някои косите са черни? На ония с черните коси земята е още черна, житото още не е израсло; ако израсте, зелено ще бъде. На ония, на които косите са бели, житото е узряло, предстои да се жъне. Като се ожъне житото, отново ще почернеят косите. Така става смяна, ту бели коси, ту черни. Някои хора се раждат с бели коси. Не всякога белите коси означават старост. Често косата побелява от страдания. Това е преждевременно побеляване. Съветвам ви да се пазите, да не побелява косата ви преждевременно. Аз не съм за белите коси. Космите ви не трябва преждевременно да окапват. Когато косата на човека побелява, това все таки е в реда на нещата, но да окапват косите му, това не е в реда на нещата. Това показва, че главата е разорана и непосадена. При това положение ти трябва да бъдеш герой. Аз бих желал нивата ти да бъде посята, че да носиш всички блага на главата си.

Велика работа предстои на всички. Ние трябва да съзнаем това. Лицето на сегашния човек, главата на сегашния човек, ръцете и краката на сегашния човек, както и всички удове, трябва да се преобразят. Малко хора ще срещнете днес, които са устроени, както трябва — нямат нужната красота. От лицето на съвременния човек трябва да лъха нещо хубаво, от неговата глава трябва да излиза живот и светлина, както от Слънцето. На какво се дължи слънчевата светлина? — На съществата, които живеят на Слънцето — на слънчевите жители. В Слънчевата система живеят най-разумните същества. Те разпределят енергията на Слънцето по цялата Слънчева система, кога, колко да се изпраца. Те знаят, колко хора има на Земята, знаят имената им. Те познават българите, знаят, какъв бюджет имат. Те познават Англия, Франция, Русия — всички държави. Те знаят, колко морета и океани има на Земята, колко бубулечици и растения има — всичко знаят. Аз не искам да ви убеждавам в това — няма

нужда да се убеждаваме. Според мене, онова, което е, — е, няма защо да се доказва. Ако съществува разумен живот, съществува. Ако има Слънце, има; ако няма Слънце, няма. Понеже има разумен живот, Слънцето свети. Ако няма разумен живот, Слънцето ще изчезне. Няма ли разумен живот и Земята ще потъмнее. Ако Земята досега не е потъмняла, това е, защото има разумност, има разумен живот.

Казвате: „Новите веяния“. Не е там въпросът. Вие знаете, че нещо вътре във вас, в самия човек, говори. Някой път сте недоволни от себе си. — Защо сте недоволни? — Любовта ви не е на място; недоволни сте от себе си — Мъдростта ви не е на място; недоволни сте от себе си — Истината ви не е на място. Недоволни сте от себе си — животът ви не е на място; недоволни сте от себе си — знанието ви не е на място; недоволни сте от себе си — свободата ви не е на място. Недоволни сте от себе си — движението ви не е на място; недоволни сте от себе си — учението ви не е на място; недоволни сте от себе си — работата ви не е на място. Мислите ли, че ще бъде разумно от моя страна, ако взема косата и окося зелената трева? Като види това, земеделецът ще ме похвали ли? Той ще ми каже: „Братко, защо вършиш такава глупава работа?“ Ако напакостя нещо на узрялото жито, ще ме похвали ли той? Но и зеленото жито не трябва да пипам.

Много от съвременните хора са объркани, не знаят, кога, какво трябва да направят. Всичко може да се направи, но на своето време. Казват ми: „Предскажи нещо!“ Аз бих предсказал много работи, но сега не е време. Преди години предсказах, че в 1914 година ще има война и в тая война, именно, Германия ще изгуби. Предупредих тогава българите да побързат и сключат мир, но не ме послушаха. Погнаха ме, интернираха ме. Казвах: Може да ме интернирате, да правите каквото искате, но ще изгубите войната. И за сегашната война предсказах, че ще стане. Казах, че много

градове, големи столици, ще пострадат — Берлин, Лондон, даже и София. Когато казвах тия работи, не им се слушаше. Не измислих тия неща, но казвам, че хората са докарали работите до една криза, която не може да се избегне. Виждам един колар, кара колата си много бързо — ще я счупи. Виждам един трен, който пътува с по-голяма бързина, отколкото трябва — скоро ще отхвъркне някъде. Това е много естествено. Не се иска голяма философия да го предскажеш. Като видя, че един автомобил се движи полека, знаей, че никакъв инцидент няма да се случи. Предсказвам на някого, че ще осиромашее. — Защо? — Защото харчи повече отколкото трябва. Мога да предскажа на някого, че ще стане учен човек. — Защо? — Виждам, че учи човекът, прилежен е.

Има нещо, което е знайно за човека, без той сам да разбира, как ще стане. Знаей още, че някои работи се изменят, а някои не се изменят. Някои работи, които са предсказани, стават; някога фактите изменят пророчеството. Не мислете, че пророчеството всякога се сбъдва. Някой път се сбъдва, някой път закъснява, а някога не се сбъдва. Оня, който вижда далеч, зрението му е силно. Оня, който не вижда, зрението му е слабо — той не знае много неща. Всичкото знание е в зрението. Аз виждам добре нещата. Бог ми е дал това зрение. Казват за някого: „Той е пророк“. Кой от вас не е пророк? В известно отношение и вие сте пророци. Аз бих желал всички хора да бъдат пророци, да виждат добре и да виждат хубавите работи. Да виждаш добре, това е пророчество. Аз съжалявам, когато хората не са пророци. Тогава те са слепи.

Сега ще ви предскажа нещо. На времето ви предсказах едно нещо, сега ще ви предскажа друго нещо. Казвам: Иде една епоха, за която хората не са помисляли. Светът, хората, ще бъдат толкова добри, че няма да искате да се отлъчите от Земята. Като дойде това време, сами ще видите. — След колко години? — Ако ви кажа след десет години, по човешки ще ме

разберете. Такова благо иде след хиляда години. Сега живот и здраве, но като доживеете тия хиляда години, това което ви казвам, ще бъде — ще го проверите.

Считай първия ден — ден на твоя дух — ден, в който светлината се е проявила.

Считай втория ден — ден на твоята душа — ден, в който Любовта се е проявила.

Считай третия ден — ден на твоя ум — ден, в който знанието се е изявило.

Считай четвъртия ден — ден на твоето сърце — ден, в който съзнателният живот се е проявил.

Считай петия ден — ден на твоята воля — ден на твоите сили, които са дошли да ти помагат.

Считай шестия ден — ден на Вечното Слово, Коего те е озарило и поставило господар на твоята съдба.

Считай седмия ден — ден на Бога, Вечното Начало на всичко — ден на природата, от която всичко трябва да се учи — ден на твоята почивка, когато служиш на всички добродетели.

Помни, че си роден, за да бъдеш разумен.

Не давай място на безумието.

Кои ще влязат в новата епоха, т.е. в бъдещия живот? — тия, които служат на Любовта; тия, които служат на Мъдростта; тия, които служат на Истината. Тия, които служат на живота; тия, които служат на знанието; тия, които служат на свободата. Тия, които служат на движението; тия, които служат на учението; тия, които служат на работата — бъдещето е тяхно. Така е писано.

17. Беседа от Учителя, държана на 5 ноември, неделя, 10 часа сутринта, 1944 година, София — Изгрев.

НАЙ-ЛЕСНАТА РАБОТА

Първите думи, с които човек си е служил при говора, били кратки, едносрични. Колкото повече знание придобивал той, толкова езикът му се обогатявал. Има знание преходно, като снега: през зимата се увеличава, през лятото се намалява; има знание, което расте и постоянно се умножава, както плодните дървета.

Много теории има в живота; и вие имате много теории. Не е лошо да има човек много теории, но те са сенки, картини, като на кино. На болния не трябва да се говори за хубави дрехи и обувки — той се нуждае от нещо съществено. И хубави дрехи да облече, и хубави обувки да тури на краката си, пак болен си остава. Той се нуждае от здраве. Докато дойде до състояние на постоянно здраве, болният всякога ще изпада в състояние на различни несъответствия. Сега здравето е преходно. Някога ви боли главата, без да знаете причината за това. Друг път ви боли стомахът — пак не знаете причината. Болят ви гърдите, не знаете причината. Когато главата страда, причината е материална; когато стомахът страда, причината е духовна. Стомахът страда, когато човекът не върши Божията воля или когато не обсъжда земните работи добре. Например, ако си бакалин и не мериш точно, и взимаш по един лев повече за себе си, ти не вършиш Божията воля. За себе си се досещаш, знаеш, как да постъпваш; ти мислиш повече за материални работи, отколкото за духовни.

Прави всичко с цел да поощряваш хората към добро. И като се облича, човек трябва да има пред вид доброто. Да се облича хубаво, за да поощрява хората към добро, а не да им се харесва. Да се обличаш хубаво, това е доброта. То е плодно дърво, което дава хубави плодове. Всяко дърво се познава по плодовете си, а човек — по облеклото. Каквото е

облеклото, такъв е човекът. Изкуство е да знаеш, как да се обличаш. Как ще се облечеш? Имаш хубави дрехи, но ти ги задигнат. С какво ще се облечеш? Имаш хубави обувки и тях задигнат. С какво ще се obuеш?

Казвам: Хората имат нужда от подтик. Много подтици има в света, но всички не са съществени. Трябва да знаеш, с какво да започнеш деня. Като ставаш сутрин, кое е най — важно? Първо ще стъпиш с краката си на земята. После ще пожелаеш да прочетеш нещо. Ще вземеш книгата в ръцете си и ще я отвориш. Трябва да знаеш, как да си служиш с ръцете и с краката, както цигуларят, който свири хубаво, може да си служи с цигулката и лъка. Това е същественото. Всеки човек може да свири и да пее. Ако обичаш някого, харесваш пеенето му, защото любовта подобрява гласа, внася нещо хубаво в пеенето. Ако не го обичаш и да пее, и да свири хубаво, все ще намериш някакъв недостатък. За любовта всичко е хубаво. Често се говори за егоизма. Ако имахте истинска любов към себе си, животът ви щеше да бъде изправен. Ако човек има подбудите на любовта в себе си, никога не би вършил престъпления. Всички престъпления се дължат на външни причини. Човек трябва да бъде свободен, да започне първо с любовта към себе си, т.е. към Божественото, което е скрито в него. Ако и вие започнете с тая любов, във всички ще стане промяна. Сега вие се борите със себе си, с някои свои недостатъци и сте недоволни. Въпреки това, очаквате, като отидете на оня свят, да ви приемат между ангелите. И при ангелите да отидете, няма да станете ангели. Трябва да се учите? Трябва да разбирате думата „учене“, отде да започнете учението и как да употребите наученото. После, трябва да познаете, какво направление да дадете на знанието, което сте придобили.

Да се учиш, това значи, да се справяш с препятствия. Казвам: Започнете с най-малките препятствия.

Не казвам, че трябва да се откажете от това, което имате. — Да се отречем от себе си. — Отричането е вътрешен, Божествен процес. Да допуснем, че отивате на пазар — имате медни и златни монети. Важен е изборът, който ще направите. Какви пари ще вземете: медни или златни? Ако купувате с медни пари, ще имате едно разположение; ако купувате със златни пари, ще имате друго разположение. Сегашните хора боравят с книжни пари. Това показва, че те вярват в себе си. Че вярват в банкнотите, не е лошо, но в Божествения свят нещата са реални, когато свръхреалността е на тяхна страна. Знанието не трябва да бъде, като банкнотите, нито като монетите, които ръждясват и се окисляват, да носи отрова за хората. Понякога и отровата е потребна.

Много от вас сте имали хубави гласове, но от незнание сте осакатили гласовете си. Казвате: „Като дойдем втори път на Земята, ще поправим гласовете си“. Въпрос е, като дойдете втори път на Земята, ще оправите ли гласовете си? И в религиозно отношение хората куцат, както и светските хора. Някой казва, че служи на Бога. Служиш на Бога, а не те е страх от Него. По двадесет пъти на ден грешиш, нито страх имаш от Бога, нито любов имаш към Него. Имаш Един Господ в себе си, какъвто ти сам си създал. Твой Господ си имаш, на тебе прилича. Какъвто и да си, ако обичаш себе си, ако обичаш Божественото в себе си, ще носиш истинския образ на човека, за когото е казано в Писанието: „И направи Бог човека по образ и подобие свое“. Трябва да повдигнем образа на Бога в нас, не по механичен начин, а съзнателно. Лесно се постигат нещата по механичен път. Ако един обикновен певец отиде между американците, лесно ще си пробие път. И те, като българите, имат свои песни. Ако им изпееш песента „Янки дуду“, ще останат доволни и добре ще те възнаградят. Българинът ще те накара да му изпееш песните „Заплакала е гората“ и „Стоян мами си думаше“. Всеки българин знае тия

песни — за него те са класически. Българинът има много хороводни песни, но не знае да ги играе. Не е лесно да изиграеш една хороводна песен, както трябва. Малцина играят хубаво. Да играеш класически, музикално, това е цяло изкуство. Има една гъвкавост на тялото, която трябва да се спазва. Не да тропаш с краката, да вдигаш прах, но да стъпваш леко, игриво, с пластика в движенията.

Често вие се ръкувате, поглеждате се, разговаряте се, но правите това по необходимост, от немай къде, да мине само. Вие не сте виновни за това. Носите дрехи, които ви са натрапени. Ти имаш някаква идея за дадено облекло, как да се обличаш, но като отидеш при дрехаря, той започва да те убеждава и ти взимаш друга дреха; после съжالياваш, че си я купил. И в религиозно отношение е същото. Ти вярваш в нещо, имаш известно убеждение, но някой успее да те разколебае, да те убеди в противното и ти възприемаш нещо чуждо. После се чудиш, защо вътре в тебе нещо куца. Човек, който е заквасен с Любовта, е предвидлив и внимателен.

Преди години пътувахме из Източна България. Като минахме край едно село, казах: „В това село има един добър човек“. — „Как се познава?“ — „По светлия кръг на небето“. Над селото, между многото облаци на небето, се отваря един ясно син кръг. Той показва, че в това село има един добър, свят човек. Неговата душа и неговият дух отварят небето. Хубавото време зависи от добрите и разумните хора. Плодовете зависят от добрите хора. Доброто в живота се дължи на добрите хора, които непрестанно работят. Питате: „Какво ще придобием, ако живеем добре?“ — Плодовете ще зреят, реките ще текат, снеговете ще се топят, Слънцето ще грее и ще топли. Ако всички хора живееха добре и мислеха право, сегашната война нямаше да стане. Войната стана вече. Ония, които допуснаха войната, те ще я прекратят. В бъдеще хората ще живеят по-добре; ще изменят живота си, за да

се избегне войната. Бог е решил да поправи Небето и Земята, да създаде ново Небе и нова Земя. Под „нова Земя“ се разбира земя без грехове и престъпления, без пороци; земя, в която не съществува война. При тая земя и при това небе, които имаме сега, войната е неизбежна.

Изберете една страница от книгата „Царският път на душата“. Прочете се страница 214. Там е казано: „Докато живеете в света на противоречията, трябва да знаете, че се намирате под закона на внушението. Някой смъртен, даже и безсмъртен, не е свободен от този закон. Значи, може да се внушава. Обаче, между внушението и вдъхновението има разлика. Сега и на мъжете, и на жените казвам да извадят капиталите си от човешката банка и да ги турят в Божествената банка. Вие живеете в епоха, в която всички банки ще фалират. В миналата война, в Америка, фалираха 12 хиляди банки. Ако хората не живеят добре, причината е, че Бог не е между тях. Те вярват едни на други, а на Бога не вярват, затова се разочароват. Съвременното човечество живее в безверие. Ако е въпрос за официалната вяра, всички имат такава, но главата на хората е побеляла от официални вярвания. Днес, дето и да погледнете, навсякъде ще видите ранени хора: кому крак откъснат, кому ръка, кому око извадено. Какви ли нещастия няма между хората! Ще кажете, че дългът към отечеството им ги зове.

Казвам: Ако вместо войната, която правим по внушение на хората, вършим това, което Бог изисква, голяма разлика щеше да има между живота ни сега и тогава. — Как да се обичаме? — Ако искате да знаете, какво нещо е Любовта и как да обичате, натопете едно цвете във вода и го турете пред някои кошер с пчели. Те ще изсмучат водата от цветето и ще мислят, че Провидението се е погрижило за тях. Чрез водата ти си изявил своята любов. Всички хубави неща, които идат чрез ума и сърцето ни, се дължат на същества, които прилагат закона на Лю-

бовта. Някой ден си весел, разположен, през целия си живот ще помниш това състояние. То се дължи на някое същество, което чрез любовта си към тебе, показва, какво нещо е истинската Любов. Но има случаи, когато Бог се оттегля от света. Тогава настъпва мрак и тъмнина навсякъде и хората не се познават вече. Молиш се, но молитвата ти не се приема. Ти се чувствуваш сам, изоставен, като че ли няма Бог в света. Някой казва: „Не съм разположен“. — Не си разположен, понеже между тебе и Бога е поставено някакво препятствие.

Как се молехте през време на бомбардировките? Ако сега чуете, как сте се молили, сами ще кажете, че сте викали като луди. С молитвата си искахте да заглушите трясъка на бомбите. Надпреварвахте се във викане. С това искахте да кажете на бомбите: „Далеч от нас!“ Сега се смеете, но тогава бяхте сериозни. Викахте, молехте се, дано бомбите не се пукат около вас. Едно нещо се иска от хората: да работят за Любовта. И аз се чудя, именно на това, че хората не могат да направят най-лесното — да работят за Любовта. И мухите знаят, как да направят това и растенията могат да го направят, а хората не могат.

Помнете: Любовта изявява първо Бога, после себе си и най-после окръжаващите. Следователно, първо изявете Божията Любов такава, каквата е. Не се страхувайте, вие не създавате светлината. Ако прекарате сноп слънчеви лъчи през призма, лъчите се разлагат на седем цвята. Вие можете да разложите светлината, но цветовете не можете да създадете. С помощта на призмата пречупвате и разлагате светлината, но сами не създавате светлината. Казваш: Това не мога да направя. — Сам не можеш да го направиш, но с помощта на призмата можеш да разложиш светлината. След това, с помощта на събирателна призма можеш да събереш разложената светлина и да получиш първоначалната светлина. От нас зависи да разлагаме и събираме разложена-

та светлина. Като поставяме призмата на пътя на светлинните лъчи, правим каквото искаме. В дадения случай призмата е нашият ум, през който трябва да мине Божията Любов, за да стане видима. Характерно е, че с призма не може да се боядиса стената. Можеш да проектираш светлината върху стената, но не и да я боядисаш. Никой от цветните лъчи не оставя образ. И червеният цвят не оставя образ. Значи, Любовта не оставя никакви образи в нас. Докато Любовта е при нас, има образи; щом се оттегли и образите изчезват.

Никой не може да иска от Любовта да му даде един от своите образи. Тя може да ви покаже всичките си образи, но никога няма да ви ги даде. — Защо? — Защото вие искате да отнемете нещо от нея. Любовта е неделима. Човек трябва да бъде художник, за да скицира всички образи на Любовта или поет, за да ги опише и възпее. Ако е шивач, ще ушие една дреха с любовно чувство, че който я облече, да гледа на нея като на свято нещо. Само така ушита дреха може да се хареса и да радва човека. Мнозина от вас сте обличали такава дреха.

Сега аз не ви говоря за мъчните работи, но за лесните, които и цветята знаят. Вие тепърва ще ги изучавате. Когато късате едно цвете, то не страда като човека; като дело на Любовта, примирява се и казва: „Следната година ще цъфна пак“. Цветята никога не се сърдят. Понеже цветята са изложба на ангелите, не трябва да ги късаме, за да не разваляме изложбата. Когато се свърши изложбата им, може да късаш. Когато минаваш през такава изложба, трябва да знаеш, че разумни същества са я устроили и да се отнасяш с почитание и уважение. А ти минаваш и късаш цветята — това не е никакво възпитание. Зад всяко цвете стои едно разумно същество. Уханието, което усещаш, не е на цветето, но на разумното същество зад него. Цветята са връзка между ангелите и хората. Млекопитаещите — гове-

дата, овцете, кравите, воловете, са връзка между арахангелите и хората. Волът оре, помага на хората вместо арахангелите.

Питам: Ако зад воловете и бивоите виждаш арахангелите, какво е твоето положение? След като си мушкал вола или бивола и арахангелът се изпречи пред тебе, какво ще правиш? Ако той приложи същото отношение към тебе и те мушка, какво ще кажеш? Често съм се поучавал от добродушието на вола и кривото разбиране на хората, които го шарят отзад с острието на остена. В такива случаи, волът кротко поглежда и казва: „Няма нищо, такава е разбирането на хората — и те ще се научат“. Когато почнеш да страдаш, ти се учиш, но и когато се радваш, пак се учиш. Ще се учим и чрез страданието, и чрез радостта. И чрез Любовта се учим. Любовта е най-доброто училище. И чрез Мъдростта се учим.

Любовта почва с малките работи. Ако знае някой, че носи вода на пчелите, ще каже: „Виж му ума!“ Пчелата си има крилца. Защо ще и носи вода? Хората са гладни и жадни, не отива при тях, да им помага, но тръгнал да носи вода на пчелите. Човек, който не се грижи за пчелите и за хората няма да се грижи. Закон е: От малките работи са станали големите. От малките семена са произлезли големите дървета. След хиляди години ще кажем, че тия дървета са велики. Знайте, че големите канари са станали от малките пращинки. От такива пращинки е станала и цялата Земя, върху която живеем.

Като ставате сутрин от сън и поглеждате към Слънцето, кой от вас се е разговарял с него? Кой от вас е казал: „И аз искам да бъда като тебе. От изгряването си още ти си на работа и аз искам да работя като тебе, да вървя в твоя път, да станем другари. Ще кажете, че не всякога небето е ясно — облаци има. Но и през облаци лъчите проникват. Някои искат да бъдат винаги радостни и весели. Това е невъзможно. Светлината, която излиза от нашето

слънце — от нашия ум, от нашата душа някога ще се помрачи, но това да не ви смущава. Онова, което помрачава, не е близо до душата. Облаците, които засенчват Слънцето, не са до самото Слънце. Те са в областта на Земята. И облаците са необходими.

Всяко нещо е необходимо и важно на своето време. Например, българите имат една стара песен „Цвете мило, цвете красно“, която и до днес пеят и свирят. Има нещо в нея, което трябва да се изправи, но ако се заемат с изправянето ѝ, ще излезе друго нещо. За предпочитане е нещо ново да се създаде, отколкото старото да се изправя. Оставете това „цвете мило, цвете красно“ да си върви, както е израснало. Нека някой от вас да изсвири тази песен. Друг да се опита да я изпее, но без смущение и страх. Ако се смущава и гласа му трепери, по добре да не пее. Който се реши да пее, да пее като на малки деца. Никой не се решава да пее, което показва, че или салонът не е добре отоплен, или публиката не е разположена. Ето аз съм неразположен сега, но ще ви свиря нещо, не класично. Ще ви свиря един български мотив. Тоя българин, за когото се говори в песента се е освободил от всички стари работи. Той казва: Напушам всичко старо. Ако пея, ще пея, както трябва. Сега ще ви изсвирия „цвете мило, цвете красно“. Ще свърша свиренето с един весел български мотив. Въпреки, че съм неразположен, ще свиря само заради хубавата дума „неразположен“. Тя е колективна дума. Момъкът, като се ожени и му се родят деца, става неразположен. За да се дойде до истинското вътрешно разположение, трябва да се измени старият начин на разбиране, да се измени цялата философска мисъл на човечеството.

На всички предстои едно от лесните неща — да работите за Любовта. Колко ви струва, като минавате покрай някого, да се усмихнете? Колко енергия ще изразходвате? Или, какво ви коства, като минете покрай приятеля си, да го поздравите и да му кажете една

хубава дума? Не да се усмихваш принудено, но от сърце. Приятелят ти ще бъде през целия ден доволен. Защо по някога човек се преструва? — Защото няма кого да обича. Все трябва да обичаш някого. Мъчно-тията се заключава в това, че човек няма какво да яде, а не че не знае да яде. Това е все едно, здравеня-кът Стоян да каже, че не може да яде. Може да яде той, но няма опечен хляб, няма сготвено ядене. Я се опитай да му омесиш и опечеш пресен хляб, да му сготвиш ядене, да видиш, как може да яде. Трябва да му се сготви: при това, ти трябва да му сготвиш. Пръв ти трябва да дадеш пример. Искаш някой да ти се усмихне. Пръв ти се усмихни. Искаш добро ръкуване. Пръв ти дай пример на добро ръкуване. Вие сте забравили правилото — първи да дадете пример. Всички знаете, как да се усмихвате. Няма човек, който да не знае това, но понеже много цените усмивката, затова не се усмихвате. За вас усмивката е скъпа, държите я в запас. Всякакви положения давате на лицето си, но усмивка не давате.

Започнете с най-хубавото, което имате. Всяко растение, като израсте, започва да цъфти. Най-красивото нещо е цветът. После растението връзва плод и най-после плодът узрява. Усмивката е цветът на човешката душа. Тая усмивка ражда най-хубавия плод. Ако не се усмихнеш, не можеш да цъфнеш; ако не цъфнеш, плод не можеш да вържеш.

Сега аз говоря за постиженията на човека. Много неща има, които се постигат по най-лесен начин — като работите за Любовта. Навсякъде търсите Любовта, но не я намирате. — Защо не я намирате? Неправилно я търсите. Всеки носи любовта в себе си. Тя се изявява отвътре навън. — Чрез какво се изявява? — Чрез музиката: в свирене и в пеене. Аз се интересувам от музиката, като проява на Любовта, затова свиря тая българска песен. Ценна е тая песен, някой е вложил душата си в нея. Има нещо изопачено в нея, но има и нещо гениално, светло.

Не всичко е създадено от хората. Има и гениални неща от хората, но много работи са създадени от Бога. Да изпълним първо Божествените работи, но да изпълним и гениалните неща създадени от хората. Като изучаваме и Божественото, и човешкото, и ние ще създадем нещо. Ония, които идат след нас, ще изучават нашите работи.

Сега изберете три от младите сестри, да прегледат думите от темите, да ги разпределят и да напишат, кои думи се повтарят, по-колко пъти и кои са единични. По това ще познаете, какво най-много ви занимава. Всяка дума внася подтик, сила в човека. След това темите трябва да се върнат назад, да се пазят. В тях са написани мощни думи. Младите трябва да се учат на работа.

18. Беседа от Учителя, държана на 8 ноември, сряда, 5 часа сутринта, 1944 година, София, — Изгрев.

НЕПОВТОРИМИ НЕЩА

Прочете се резюме на миналата лекция.

Прочетоха се пет страници от лекцията „Правилни отношения“, от книгата „Път към живота“.

Представете си, че някой си направи градина при висок планински връх, дето има изобилно вода. Друг си направи градина в пустинята, дето няма вода. Ще бъдат ли щастливи и двамата градинари? Кой от тях ще бъде облагодетелствуван: който е при планината, или който е в пустинята? Ако тоя в пустинята каже, че Господ го е поставил в пустинята, говори ли истината? Господ ли го е поставил там или той сам?

Често лошите работи в живота са облечени добре, а добрите са облечени зле, поради което хората правят погрешки. Понякога за едно престъпление плащат скъпо — дават голяма сума. Човек извърши престъпление, а после се чуди, защо го е направил. То е все едно да си купите едно прасенце, а после да се чудите, защо сте го купили. Колко години може да живее прасето с вас? Защо ви е това прасе? Имате една мисъл, която е подобна на прасе, което само рови, прави пакости. Вие се занимавате с тая мисъл, но сте недоволни. Имате едно желание, подобно на прасето. Дето мине, все рови. Съседите ви започват да се оплакват от него. Влезете в някоя къща и прасето с вас — разровило всичко. Защо давате свобода на прасето? Защо го водите навсякъде със себе си? Казвате: „Нека си порови малко“.

Понякога в човека се явява желание да види богатството на своя близък, да отвори касата му, да знае, с колко злато разполага. Желанието не е лошо, но то води към известно изкушение. Като погледнеш в касата, казваш: „Блажен е тоя човек! Колко парички има в касата си!“ Преди всичко, тия пари не са благословени, те носят престъпни имена. Те са спе-

челени от продажбата на животни, на кожи, даже и от продажбата на хора. Какво блаженство е това, да притежаваш пари за същества, на които е отнет животът насилствено? Парите, които хората имат днес, са опетнени. Провидението, за да очисти тия пари, скрило ги е в касата, заменило ги е с книжните пари. Те са по-чисти от звонковите.

Казвате: „Да имам пари!“ Ако имаш пари, всичко става; като нямаш пари, нищо не става. И без пари не може, защото, ако парите не бяха полезни, природата не би ги създала. Природата създаде парите и ги тури като ценност в живота. Някой не обича да работи. Как ще го накараш да работи? Ще го натовариш с пари, ще му дадеш една златна монета. Очите-му ще се отворят и той ще почне да работи. Ако е музикант, ще свири; ако е певец, ще пее. В това отношение, златото върши добра работа. Стимул е златото. Понякога и без пари може. Има едно плащане, което е по-скъпо от златото. Една сладка дума струва повече, отколкото една английска лира. Ако един цар даде на някого една златна монета или му каже една добра дума, кое струва в дадения случай повече: парата ли, която е дал или думата, която е казал? Царската дума струва повече. Представете си, че царят каже на някой младеж да следва във всичките факултети даром. Колко думи е казал? — Пет думи. Кое е по-добре за вас: да ви даде пет златни монети или да ви каже пет такива думи?

Слушате един певец, който има отличен глас, доволни сте от него. Той се сдружава с приятели, които му влияят зле — започва да пие. Не се минава много време, гласът му се разваля. Той казва, че се е простудил, но простудата иде от пиенето. Ракията отнема топлината и човек се простудява. Защо тоя певец пие? Кое го кара да прави това? Когато човек яде много сладки работи, в него се явява желание да яде кисели храни, да неутрализира сладкото. Крайната сладчина поражда в човека желание за кисело;

дойде ли до крайния предел на киселото, в него се явява желание за сладко. Ако по характер си мек и постоянно отстъпваш на тоя и на оня, най-после в тебе се явява желание да набиеш някого, да се скараш, да покажеш, че не си толкова мек, че с отстъпки само не се живее. Защо е така, философите ще разрешат. Досега никой философ не е разрешил тоя въпрос. Човек е жертва на различни желаня. Ако си добър, пожелаваш някога да станеш лош; ако си лош и дойдеш до крайния предел на лошавината, пожелаваш да станеш добър.

Често хората се натъкват на смяна в желанята си. Добрият трябва да се пази да не се подхлъзне. Лошият, от какво трябва да се пази? И в лошия човек се явява желание да стане добър. Той прилича на оня богаташ, който изял и изпил всичкото си богатство — останали му само два лева в джоба. Той си казал: „Трябва да купя нещо с тия два лева. Ще си купя едно Евангелие, да видя, какво е писано в него“. Като започнал да чете, разбрал, че заслужава да се чете — има смисъл в него. От тоя момент съзнанието му се пробудило и той започнал да съжалява, че е изял всичкото си богатство. Добре е станало, че изгубил всичко материално, понеже в него се събудило желание да тръгне в правия път. Не е лошо човек да изгуби всичкото си богатство, но с останалите два лева да си купи Евангелие, което да го насочи в правия път.

Защо богатият обеднява? Представете си, че един силен човек се отнася грубо с хората: тоя набие, оня набие, докато един ден падне, счупи крака си и започне да се моли, да дойде някой и му намести крака. Когато човек наруши правилните си отношения към хората, в него се явява желание да стане добър. Много естествено, като счупи крака си, човек става добър. Като счупи крака си, като навехне ръката си или като изкриви ума си, човек става добър. Някои хора, като забогатеят, изкълчват ума

си, но после дохождат до съзнание, че трябва да се живее добре. Като изгубят богатството си, те слизат при обикновените хора и стават добри. Знанието, което съвременните хора придобиват, не ги ползва много. То е дреха, която скоро остарява. Един ден тя ще остарее и като парцал ще се захвърли. След това ще си направят нова дреха. Ако днес си виден биолог и заминеш за другия свят, каква биология ще преподаваш на хората? Тогава и децата ще знаят повече от тебе. Ако си астроном, какво ще остане след сто години от твоята астрономия? Хората ще се смеят на тази астрономия. Всички искат да бъдат учени, да имат знания. В природата съществува едно знание, което никога не се изменя.

Един ден светиите се събрали заедно, да покажат знанието си. Всеки се стремил да се представи по учен от другите. Един от тях, който минавал за невежа, казал: „Аз нямам знания, като вашите. Само две неща мога да направя“. Взел един камък, стиснал го и отгоре излязъл огън, отдолу потекло вода. Когато ви потриват огън и вода, аз ще ви доставя — нищо друго не зная. Знанието се нуждае от прилагане. По-добре да имате знание, чрез което да си добиете огън и вода, отколкото да философствувате. Камъкът представя твърдото, коравото естество на човека. Като хване това свое естество и го стисне, да излезе огън и да потече вода от него. Истинското знание подразбира, каквото кажеш, да стане.

Един беден човек, който някога бил голям богат, срещнал на пътя си едно малко момченце, което искало милостиня. Бедният го погледнал и му казал: „Съжалявам, че идеш късно, днес нямам нищо. Ако беше дошло преди една година, щях да те подкрепя. Но сега мога да ти кажа само няколко думи: Както те виждам, ти ще станеш учен човек, ще ти провърви в живота. Момчето се зарадвало, записало името на бедния и продължило пътя си. След години той, наистина, станал голям учен човек. Той намерил бед-

ния, дал му една голяма сума и казал: Едно време ти не ми даде нито пет пари, но ми каза няколко ободрителни думи, които ме подтикнаха към работа; днес аз разполагам с големи знания и пари. Каквото каза, така стана.

Помнете: Думите крият мощ в себе си. Понякога те помагат на човека повече, отколкото парите. Всяка дума, казана на място, дава плод. Казваш: От мене човек няма да стане. Или, от мене човек ще стане. Каквото кажеш, става. Бъдете внимателни в думите си. Някой път се събдват добрите думи, а някой път — лошите. Знаете ли, с колко добри думи може да се поправи една лоша дума? Кажеш на някого, че е мазник и той се обижда. Как ще поправиш тая дума? Тя не е лоша дума, но може да обиди човек. Мазник е тоя, който е мазен, с масло намазан. Той надниква тук-там, да види, какво има за ядене. Умен е той. Когато иска да смекчат думата „мазник“, казват „маз-на Гана„. Кое е отличителното качество на „мазната Гана“?

Преди години бях във Варна. Един ден слушам как се карат две съседки — гагаузки. Едната от тях беше много красноречива, говори цели два часа. Тя изкара всички факти на лице, като някой адвокат или като прокурор, който държи обвинителна реч. Другата слуша, мълчи, уста не отваря. Тя знае, че ако каже само една дума, ще отидат още два часа. Като свърши своята реч, тя запита съседката си: „Можеш ли да кажеш нещо против това?“. Съседката мълчи, нищо не казва — Не е красноречива. Досега не съм срещал друга жена, толкова красноречива. Това беше гагаузка.

Прочетоха се пет страници от лекцията „Разумни промени“ от книгата „Път към живота“ — от първа страница нататък. Имате числата 1, 2, 3, 4, 5. Числата 1 и 2 образуват числото 12. Това число минава за щастливо. — Защо? — Защото съдържа единицата, която показва граница на числата. Чис-

лото 12 представя поле. Двойката е плоскостта. Това поле е доста плодородно, каквото посееш, добри плодове дава. Във всеки даден случай един човек може да бъде за вас или граница, или поле. — В какъв случай е полезно полето? — Когато искате да сеете. Двойката означава човек с много ниви, а единицата — човек с малко ниви, при това, с граници. Богатият представя двойката. В природата няма по-добро число от двойката, но и по-лошо число от него няма. Събират ли се двама души на едно място, непременно ще се скарат. — Кой ще ги примири? — Оня, който представя числото три. Тройката примирява, тя е миротворец. Никои не може да примирява, освен числото три. Тройката е в краката — образува се един триъгълник. Тя показва, как трябва да вървят краката. Ако това число изчезне, ходът на човека се нарушава и той преставя да ходи. Докато мисли право, човек е в числото три. Щом се раздвои, мисълта му отслабва. Тогава човек се разколебава и започва да мисли, кое да избере — раздвоена е мисълта му.

Представете си, че сте свършили два факултета, но мисълта ви се раздвоява. Дето отидете, никои не ви иска. Каквато работа започнете, не ви върви. Чудите се, какво да правите. Среща ви един човек и ви дава две стомни, да донесете вода. Казваш: „До това ли положение дойдох? Свършил съм два факултета, сега трябва да нося вода“. — Това, именно, е доброто. Досега си пил друго нещо, а сега те пращат на Божествения извор, от там да пиеш вода и две стомни да напълниш — човек да станеш. Това значи да отидеш за вода с две стомни. Вместо да пиеш от човешкото вино, ще напълниш две стомни от Божественото вино и от него ще пиеш. Мнозина страдат понеже не са напълнили двете стомни с Божествена вода. Едната стомна е главата на човека, а другата стомна — неговото сърце. И двете стомни трябва да бъдат пълни. Главата трябва да

бъде пълна с Божествени мисли, а сърцето — с Божествени чувства. Всеки човек трябва да се ползува от своите стомни. Пръв той трябва да се ползува от тях, а после и окръжаващите.

Докато живеете на Земята, вие мислите, че сте бедни, че не сте даровити. Не сте даровити, защото стомните ви са празни. Идете на Божествения извор, напълнете стомните си и всичко ще тръгне на добре. Няма защо да се доказва това. Кой има право да доказва? Силният всякога доказва, слабият всякога приема. Как ще доказва слабият? Той не може да доказва нищо, не може и да отрича — остава само да приема. Силният доказва и настоява да приемеш. Той казва: „Това ще го приемеш, иначе, не можеш да живееш“. На слабия не остава нищо друго, освен да приема. Има ли нещо лошо в приемането? И силният, като стане слаб, приема нещата. Ако слабият стане силен, налага нещата. Кое е по-добро: да налагаш или да приемаш? И двете са необходими. Едно без друго не могат. Ако в даден случай не си слаб да приемеш една идея и ако не си силен да наложиш една идея, ти не можеш да разбереш живота. Първо човек е слаб да приеме идеите; после той става силен, за да налага идеите. Първо ще приемеш една идея в себе си и ще я приложиш в себе си. Ако не разбираш въпроса така, ще се натъкваш на противоречия. Ще питаш: „Защо съм слаб?“ — За да приемеш една идея в себе си. — „Защо съм силен?“ — За да приложиш една идея в себе си. При възприемане на идеите, слаб ще бъдеш; при прилагане на идеите, силен ще бъдеш. Слабият е гъвкав, лесно се огъва. Слабият е долина, поле; силният е планински връх.

Мнозина гледат на противоречията като на нещо излишно. Няма излишни неща в природата. Тя е допуснала противоречията. Следователно, всичко, което съществува в природата, и което тя е допуснала, е на мястото си. Тя никога не би допуснала неща, от които няма полза. Всяко нещо, колкото и да е лошо, е

на мястото си. Всичко, което се случва в живота ви, е за добро. Щом е така, радвайте се на всичко. Вие се страхувате да не се повтарят страданията ви. Помнете: В природата няма повторение. Всяко нещо, добро или зло, се случва само веднъж в живота ви. Само веднъж можеш да ядеш с разположение и любов. И втори път можеш да ядеш така, но по друг начин и при други условия. Затова казвам: Всички сладки и всички горчиви неща нямат една и съща стойност. Не се забравяйте в радостите си и не се страхувайте от страданията. Те не се повтарят. Не мислете, че едно страдание, което сте преживяли един път, ще ви посети втори път. Привидно нещата се повтарят, в същност не е така. Това, което наричате повторение, се отнася до другите хора, а не до вас. За това, гледайте на всяко нещо, като на такова, което се случва веднъж в живота ви.

Казвам: Ценни неща са ония, които се случват само един път в човешкия живот. Ценете всяко нещо, защото само веднъж се случва. Само веднъж ще бъдеш беден и само веднъж ще бъдеш богат. Два пъти не можеш да осиромашееш — веднъж само ще осиромашееш. Само веднъж ще бъдеш млад и само веднъж ще бъдеш стар; Само веднъж ще бъдеш учен и само веднъж ще бъдеш прост; само веднъж ще бъдеш добър и само веднъж ще бъдеш лош. Това е закон. Може да не сте съгласни с мене, но ще го проверите. За мене е важно това, което съществува в природата и което става в нея. Щом съществува нещо в природата, спор не правя. То е реално. Всяко нещо, което не съществува в природата, не е реално. Аз говоря за реалните неща, които съществуват.

Представете си, че някой човек е завършил два факултета и става слуга някъде. Ще бъде ли доволен от него господарят му? — Ще бъде доволен. Слугата му знае да свири, да рисува, да лекува болни. Господарят се чуди на неговото знание и навсякъде казва: „Имам отличен слуга, владее няколко

изкуства — знае да свири, да пее, да лекува“. Лошо ли ще бъде, ако светът е пълен с такива слуги? Сега на всякъде срещате все невежи слуги, които не владеят нито едно изкуство. В бъдеще за слуга ще приемат само оня, който владее някакво изкуство. Значи, слугата трябва да бъде или музикант, или художник, или лекар. В бъдеще за господар ще приемат само оня, който не е нито музикант, нито художник, нито лекар. Който нищо не разбира от живота, може да бъде господар, но не слуга. Бъдещите господари ще представят материал, с който слугите ще работят. Така, именно, слугите ще повдигнат господарите си. Без такива слуги господарите са изгубени. В бъдеще между господарите и слугите ще има голяма любов. Още сега ще изберете, какъв искате да бъдете — господар или слуга. Ако си невежа, господар ще бъдеш и ще се нуждаеш от умен слуга; ако си умен, способен, ще бъдеш слуга при невежа господар, да го повдигнеш.

Виждате една хубава цигулка в кутия и не знаете, какъв тон има тя. Ако я хване някой майстор — цигулар, хубаво нещо излиза от нея; ако я хване някой, невежа, нищо не излиза. Само големият майстор — цигулар разбира хубавата цигулка. Само големият майстор разбира живота. В бъдеще всички хора трябва да разбират живота. Всеки човек е инструмент, пособие, което трябва да се използва. Ползвайте се от тия инструменти. Така трябва да гледате на нещата. Ново разбиране е нужно. Да се мисли по стар начин, това е изгубено време. Старото е отживяло своето време, не може да се повтори. Нови времена идат за всички.

Сега аз ви насърчавам за новото, което иде. Старото е загубено вече, за него не ви насърчавам, то си отива. Закон е: Веднъж печалба, веднъж загуба — периодически става това. В бъдеще пак ще се повторят нещата, но при други условия, в друга система. При даден случай, в дадена система неща-

та стават веднъж. Затова трябва да бъдете готови, каквото ви се случи, да го приемете добре. Богатството и сиромашията ще дойдат само веднъж — приемете ги с разположение — по Божествен начин. Знанието и невежеството ще дойдат само веднъж — приемете ги по Божествен начин. Невежеството не е лошо нещо. Невежият е слаб, но не носи никакъв товар на гърба си. Ученият е натоварен с голяма раница. Невежият е недоволен, иска да носи раница. Той казва: „Нека имам раница, мъчно се живее без нея“. В раницата се турят тежестите на живота. Тя служи за уравновесяване на тежестите. Не се страхувайте нито от невежеството, нито от сиромашията. Като ви посетят един път, втори път няма да дойдат при вас. И богатството няма да ви посети втори път. И да искате, няма да дойде, то бяга. Като станете на 120 години, тогава ли ще учите? Казвам: Младият остарява, старият се подмладява. Кой стар човек до сега се е подмладил? Подмладяват се хората, но не в една и съща система. До сега не съм срещнал нито един стар човек, който е останал в една и съща система и да се е подмладил. Не съм срещал човек, който да е остарявал два пъти. Може да е ставало някъде такова нещо, но аз не съм го виждал. Според мене, млад е оня, който носи семена. Бог му е дал различни семена, да ги изучава. Той посажда семената и продължава пътя си. Стар е оня, който отглежда посетите семена. Той е градинар. В неговата градина семената растат, цъфтят и плодове дават. Младият носи семена, но плодове няма. Исква ли да хапне някакъв плод, трябва да отиде при стария, който е богат с плодове, има възможност да яде. Случва се, че старият няма зъби и не може да яде плодове. Тогава той вика младия и му казва: „Ти имаш семена, аз имам градина с плодове. Посей и твоите семена в моята градина, да има, какво да ядеш. Плодовете са за тебе. Като се подмладя, тогава ти ще ми даваш от своите плодо-

ве. Аз ще нося семената, а ти ще ги отглеждаш и ще ми даваш плодове“. Това е закон на смяна, който хората не разбират, затова казват, че животът е пълен с противоречия.

Прилагане е нужно на хората. Не се иска голямо приложение — малкото е достатъчно, но да се прилага. Ако човек би прилагал всеки ден по една дума, знаете ли, колко много би направил? Мнозина казват, че нямат работа. Създайте си работа сами. Ако аз съм на вашето място, за една година ще посадя 360 плодни дръвчета. И вие може да направите това. Ще кажете, че нямате място. Земята е обща градина, достояние на всички. Вие имате условия да сеете на земята — поне по едно семенце на ден.

Сега, ако накарам някой от вас да изпее една песен, ще се намери ли такъв певец? Да пее, без да му трепери гласът. Само веднъж може да пеете, както днес. На друга лекция няма да се случи същото. Някой ще каже, че ще пее вътрешно. — И това не е лошо. Друг ще каже, че не е готов да пее. — И това не е лошо. Аз искам от вас такава песен, която и децата могат да изпеят. Например, кой не може да изпее „Цвете мило, цвете красно“? Ние имаме песента „Ходи, ходи, за водата ходи“. Кой ходи за водата? — Сутринната роса. Виждали ли сте сутринната роса да ходи за вода? Аз не съм я срещал, макар че песен има за нея. Интересно е да я видя. Тя е музикална и обикновено ходи, когато спя. Щом стана от сън, тя си е донесла вече вода. Кой ще изпее песента „Ходи, ходи“? (Една сестра я изпя). Сега да я изпее някой тенор, сестрата пъ сопран. (Двама братя изпяха същата песен). (Учителят изпя същата песен тихо и спокойно, а след това я изпяхме всички заедно).

Човек пее, само когато има вътрешен подтик. Считайте за привилегия да пеете. Като пее и като свири, човек среща големи препятствия. Да се състезаваш в музиката, това значи, сам да си поставяш препятствия. Събирайте се заедно и пейте с любов, но

без състезание. Подбудителната причина при пеенето да е любовта. Когато ви се пее, пейте. Имате ли най-малката подбуда, пейте. Ако няма условия, не пейте. Като пеете с любов, ще развivate гласовете си. Пазете ритъма на всяка песен. (Учителят свири тихо на цигулка песните: „Ходи, ходи“ и „Тъги, скърби вдигай, слагай“) — Скърбният върви бързо. — Защо бърза? — Парите си загубил. Ако върви бавно, полека, загубата му не е голяма.

Учителят свири песента „Грее, грее, светлината“. Всички заедно пеем: „Време е да вървим“.

19. Беседа от Учителя, държана на 10 ноември, петък, 5 часа сутринта, 1944 година, София — Изгрев.

КАТО ДЕЦАТА*

Грижи се оня, който не мисли. Човек, който мисли, не се грижи. Вие се грижете, без да мислите. Ще мислите, без да се грижете. Трябва да обърнете нещата.

Ние живеем в проявения свят, който е произлязъл от непроявения. Какво се разбира под „проявения и непроявения свят“? — Проявеният свят е малкият свят, а непроявеният е големият свят. Съвременните учени говорят за един разумен свят. В научно отношение, от гледището на висшата Божествена математика, разумното е сбор от центрове. Разумното се събира в един малък център — във фокус. Фокусът е място на разумността. От фокуса разумността се разпространява навсякъде из вселената, дето разумният свят действа. Центърът на всеки материален свят е разумно начало. Разумният свят не е във някъде, той е в самия център. Всичко се концентрира в него. Казват: „Разумният свят е отвън“. Не, той е отвътре, а не отвън. Външният свят е поле, в което се развива разумният свят.

Сега вие се безпокоите, колко време ще трае вселената. Учените хора, като децата, се опасяват, че някога въглищата ще се свършат. Има въглища за милиарди векове. Ако е въпрос за горене, няма защо да се плашим. Вселената е пълна с въглища, с разумни въглища, които не образуват дим. С един тон такива въглища може да прекарате хиляди години.

Сега ще ви говоря за нови неща. Кое е новото? Болестите са старо нещо, дълговете са старо нещо, тревогите са стари работи. Съмнението е работа, която съществува от векове. Безверието е старост, подозрението е старост, сиромашията е също старост. Всички отрицателни неща, в какъвто и да е смисъл, са все

---

* Матей 6: 25-27

стари работи. Казвам: Да оставим тия стари хора, трябва да си починат. Техните оплаквания нямат край: Нямали пари, не им достигали парите, без пари не се живее, хляб трябвало“. — Хляб с пари не се купува. Зablуждение е да се мисли, че хлябът се купува с пари. Той иде даром от Слънцето. И милиарди да му дадете, Слънцето не се нуждае от пари. Слънцето дава хляба даром, а хората плащат само за превозните средства.

И тъй, не се грижете. Тревогите са безполезни. Казвате: „Тревогите са необходими“. Ако човек се тревожи и мисли, че тревогите ще му създадат нещо, той се лъже. За ученика не е извинение, когато учителят преподава, той да се тревожи, че не разбира. Ще учиш, както се изучава писмената и говоримата реч. Вземете, например, съвременната реч. Българите говорят български, французите — френски. Запитайте някой французин, как се е образувала френската реч, ще отговори, че не знае. Той знае математика, но не може да каже, как се е образувала речта. За да слезе речта от разумния свят, първо са се явили съюзите. Те са път за разумната реч. След съюзите дошли глаголите, които показват действие — трябва да се работи в света. Който слиза на материалното поле, трябва да работи. Който не работи, не трябва да слиза. След това иде обходата — как трябва хората да се отнасят помежду си. Затова дошли прилагателните. След тях — местоименията. Те учат хората на отношение между лицата аз, ти, той. Най-после дошли съществителните имена — господарите на света.

Човек трябва да знае, де да употреби прилагателното или глагола. Много глаголи има, но трябва да знаеш, с кой да си послужиш. Например, употребиш глагола „взимам“. Мъчно се взима. Който взима, трябва да дава. Който не дава, плаща с лихвите. Някой мисли, че може да взима, без да дава. Нека се опита да взима така. Щом взимаш така, трябва да върнеш,

каквото си взел. Който дава, той има право да взима; който взима, трябва да дава.

Мнозина говорят за светлината, за топлината, за силата, но малцина имат ясна представа за тях. Какво е отношението между светлината, топлината и силата? Светлината се произвежда от девствения мъжки принцип. Топлината се образува от женския принцип — от Любовта. Силата е принцип на децата. Само децата създават силата. Цялата природа се управлява от деца. Те дават енергия. Кой от сегашните учени има такова понятие за светлината, за топлината и за силата? Когато говоря за силата, подразбирам небесните деца. Те са щедри и разумни. Каквото кажеш, веднага изпълняват. Няма да ги чакаш много — бързо се отзовават.

Казвате: „Не бъдете, като децата“. А Христос казва: „Царството Божие е на децата“. Значи, те го управляват, но не както ние управляваме. Не можеш да управляваш, ако не внасяш мисъл, не можеш да управляваш, ако не влагаш чувства; не може да управляваш, ако не проявяваш сила. Ако само взимаш и обираш хората, ти си последният човек в света; ако даваш, ти си пръв. Всеки, който иска да управлява, трябва да носи светлина, трябва да носи топлина и сила в себе си. Вие мислите, че децата са невежи. Гениални са децата, те управляват. Като дойдат на Земята, бащата и майката стоят будни по цели нощи — така заповядват генералите. Като кресне детето, всички скачат на крак. Кратка е речта на децата. Те си служат само с една дума, която означава: „Ние носим силата“. Детето казва на майка си: „Аз внасям силата в живота. Ако ме слушате, силни хора ще станете; а ако не ме слушате, няма да ви дам сила“. Майката, от своя страна казва на детето: „Аз съм оная, която давам топлина, която нося живот в себе си. Ако ме слушаш, твоята сила ще се обнови с живот“. Детето слуша майка си“. Бащата казва: „Аз съм, който нося светлината. Никакво знание не можеш да

придобиеш без мене. Ако ме слушаш, ще имаш знание. То се придобива постепенно — вечността е пред нас“.

Сега вие не можете да се освободите от условията на живота и казвате, че не може да се отречете. Зимата иде, въглища трябва. Какво ще се прави? Зимата иде, като майка, която кара децата да учат. Снегът, вятърът, студът са пръчици, с които тя ги подканва да учат. Въглищата са предмет, който децата изучават. Те разглеждат техния състав.

Има един свят, в който живеят децата. Детето донесе един плод, туря го в печката и тя започва да гори. Плодът гори няколко деня, без да изгаря. После го извади от печката и горенето престава. Не е ли добре да имате по един такъв плод? Носиш плода в джоба си, извадиш го, туриш го в печката и стоплиш хората. После го извадиш, прибереш го в джоба си и си излизаш. Казвате: Това е приказка от „Хиляда и една нощ“. Не мислете, че онова, което е писано в приказките „Хиляда и една нощ“, не е реално. Ако преди години кажеше някой, че дъски ще говорят, щяха да го нарекат луд. Един турчин, като слушал радиото, казал: „Кога дойде, кога научи турски да говори?“ Радиото е фокус, който събира човешката реч и я предава на далечни разстояния.

Когато говоря за любовта, имам пред вид великата майка в света. Човек първо трябва да се запознае с Любовта. След това ще се запознае с Истината, а най-после ще се запознае с Мъдростта — това е бащата, който предстои да дойде. Когато бащата дойде в света, вселената ще бъде нова за вас. Не говоря за тия бащи и майки, които имате сега и които умират. И те са добри, но когато мислите за Великия Баща, Който живее във всички бащи, за Великата Майка, която живее във всички майки, за великите Братя и Сестри, подразбирайте Оня, Който живее в истината, изявена чрез свободата. Ония, които наричате брат и сестра, ще ви дадат свобода. Баща е той, който носи истинс-

кото знание. Затова е казано в Писанието: „Всички ще бъдат научени от Бога“. Божествената майка носи вечния живот.

Какво правят хората, като се разболеят? Веднага тичат при лекар. Нямам нищо против лекарите — добри хора са те. Ти платиш двеста — триста лева, но това което лекарят дава от себе си, струва хиляди. Само като те пипне лекарят — от него излиза енергия. Като не цените енергията, казвате: „Много пари ми взе“. — Не взема много той. При това, вие го подозирате, гледате на него, като на обирник. Той лекува тоя — оня, дава от себе си, но малцина му благодарят, както трябва. В бъдеще лекарят трябва да пише на вратата си: „Всеки, който иде в моята лечебна стая, без вяра в Бога и в мене, да си върви. Ако носи тая вяра — да влезе“. Какво трябва да дадеш на човека, който ти прави услуга? Ти се давиш. Той хвърля едно въже, хващаш се за него и излизаш от водата. Как ще послужиш на гладния? Дай му хляб и не го учи, как да яде. Дай му хубав хляб, хубави плодове и го остави свободен, сам да яде. Той е специалист по яденето. Не го ограничавай, не определяй, за колко време да свърши яденето. Дай му най малко един час на разположение. Казваш: „Чиновник съм, нямам време да чакам“. — Какво вършат чиновниците? Те могат да свършат работата си за един — два часа, а останалите пет — шест часа е загубено време. Това не е за упрек. Ония, които са ни предавали възгледите си за живота, криво са ни възпитавали. Крива мисъл — криви резултати. Какво значи, да мисли човек право? Какво значи, да ме обича някой? Като ме обича, ще ми услужва така, както никой друг. Той има знание — ще ми предаде от знанието си.. Той живее в Истината — ще ми даде свобода. Който живее в Любовта, в Мъдростта, в Истината, е готов на всякакви услуги, на всички жертви.

Хората се делят на вярващи и на безверници. Според вас, едните от другите се различават. Спо-

ред мене, те не се различават. От Божествено гле-дище, както живеят на Земята, между тях няма ни-каква разлика. Оня, който не вярва, не диша ли по същия начин, както вярващият? Оня, който не вяр-ва, не приема ли светлината, както вярващият? Оня, който не вярва, не яде ли, както вярващият? Оня, който не вярва, не спи ли, както вярващият? Оня, който не вярва, няма ли къща? Ония, които не вярват, имат по-хубави къщи, по-хубаво се обличат от вярващите. Често вярващите се обличат по-прос-то, по-скромно, да подчертаят своята набожност. В това отношение, вярващите не се искрени. В същ-ност, някой не вярва, а се представя за вярващ. Без да иска, той употребява бялата лъжа. Някой казва, че не вярва в Бога, не Го е виждал. Той не Го е виждал отвън, но всеки ден Го приема в себе си. По 20 пъти на минута Господ влиза и излиза от него. Казвал съм на мнозина: Всеки човек, който диша, може да стане отличен певец. Въздухът съдържа музика в себе си. Приемай въздуха с Любов и го изпращай с Любов. Приемай въздуха със светлина и го изпращай със светлина. Приемай Истината сво-бодно. Приеми Истината и дай ѝ свобода да се про-яви. Някой приятел дойде при тебе и ти говори нещо. Вярвай му. Ако ти каже, че не вярва в Бога, знай, че те изпитва. Приятелят ти продължава: „И в Божествения свят не вярвам“. Той пак те изпитва. Казва: „От музика нищо не разбирам“. Изпитва те, той много знае.

Преди години, като правих своите изследвания, отбих се в Пловдив, да навестя един свой познат — полковник. Като се приближавах до вратата, едно голямо куче ми налага ръката. Аз го гледам и то ме гледа, и казва: „Да ти стисна ли ръката?“ Отговарям му: „Ако ми стиснеш ръката, нищо няма да спече-лиш; иначе и ти ще влезеш с мене. Като ми отвори полковникът и ти ще влезеш“. — „Добре, тогава ще станем приятели“. Отвори ми полковникът и аз ка-

зах: „Пусни да влезе кучето“. Показа се, че то било тяхно, ходило някъде, иска да влезе.

Когато се говори за животните, трябва да се разбира смисълът на това, което се казва. Кучето е радио, т.е. един материален апарат. Това, за което ви говоря, е мисълта, която иде отвън, чрез него. В дадения случай, аз влязох във връзка с кучето и се разговарях с него. Така мога да се разговарям с животните, които имат колективно съзнание и са разумни същества, но разумността е вън от тях. Движиш ръката си на една или на друга страна, но разумността не е в нея. Това зависи от разумността на човека. Ако, мисълта е светла, ако сърцето е нежно, ръката се движи по един начин. Тя се подчинява на законите на мисълта и на сърцето. Ако човек не носи светлина и топлина в себе си, ръката му е груба. Ако има светлина и топлина, ръката е топла и мека. Гледайте ръцете ви да станат меки. Това не може да се постигне, ако нямате светлина, топлина и сила. Ръката е мека, когато човек има светлина, топлина и сила.

Христос казва: „Ако не станете като децата“. Ще обичате децата, за да придобиете сила; ще обичате майката, за да придобиете топлина; ще обичате бащата, за да ви даде светлина. Следователно, човек, който няма обич към децата, той няма бъдеще. Някой казва: „Не са мои тия деца.“ — Трябва да обичаш всички деца. Като видиш малкото на някое животно, ще го погалиш; като видиш някое малко птиченце, ще го погалиш и ще му се зарадваш. Колкото и да е малко, то е разумен център, от който ще приемеш нещо хубаво, като подарък. Това е Божествен закон, който трябва да се спазва. Ако не го спазваш, преждевременно ще остарееш. Старият иска час по-скоро да отиде на оня свят да си почине. До сега в оня свят едва са могли да влязат 24 старци. Като се свърши нашата епоха, от създаване мира до края на века, ще позволят само на още един стар човек да влезе в оня свят. А вие мислите, че всички старци имат достъп в

оня свят. Лъжете се. Затуй ви съветвам да се откажете от вашата старост, за да влезете в другия свят. Ако сте стари, вратата е затворена за вас.

„Блажени низшите духом.“ Блажени са децата. Трябва да станете като децата, за да влезете в оня свят. Старият трябва още от сега да се откаже от старостта си. Кажи: „Не съм стар, отказвам се от старостта, отказвам се от белите коси, които са емблема на слабост на ума; отказвам се от слабите крака, които са емблема на безсилие; отказвам се от мисълта, че не мога да ям и трябва да постя“. Пости старият човек, защото няма зъби и не може да яде. Той трябва да има зъби, да има желание да яде и тогава да пости. Пост — ос. Ако постът не е ос, нищо не струва. Пост без ос нищо не е. Но ако постът подразбира добри условия, при които зреещият плод може да стане доброкачествен, това е на мястото си, има цена и смисъл. Той развива мощ в човека. Всички сте постили, за да добиете светлина. Светлината носи красота. Всички сте постили, за да добиете мекота. Топлината произвежда мекота, пластичност върху човешкото лице, върху човешкия организъм. Всички сте постили, за да добиете сила — подтик във вас, да се проявите.

Помнете: Ако искате да добиете енергия, обичайте децата. Понякога — ръцете и краката ви са студени — топлина нямате. Ако искате топлина, обичайте майките, обичайте жените. Казвам: „Жената жена да обича! Според моите изследвания, жените не се обичат. Жена на жена вяра не хваща. Като се омъжи, жената не вярва на друга жена. Влезе ли жена в дома ѝ, тя започва да подозира. Но и на нея не вярват. И мъж на мъж вяра не хваща. Трябва да се освободите от тоя атавизъм. Аз не съдя света, но изяснявам нещата. Трябва да се освободите от заблужденията.“

Да дойде знанието и светлината, които бащата носи. Да дойде любовта и мекотата, които майката носи. Да дойде силата, която децата носят. В децата няма изкуственост. Детето дойде, прегърне майка си

— предава нещо от себе си. Когато детето изгуби своята пластичност, то губи силата си. До две години детето е княз в дома; после го развенчават и то губи силата си; най-после детето губи, става обикновен редник, карат го да работи. Ако не слуша, има наказание.

Откажете се от начина, по-който до сега сте предавали Христовото учение. Тоя начин е безполезен. Представлението е полезно само в даден случай. Нещата в света не стават с представление. Хубав е един портрет, но временно. Тоя портрет нито живот носи, нито може да те нахрани. Хубав е един скъпоценен камък, но какво ще ти донесе? Ако го продадеш, ще си създадеш нещастие. Скъпоценният камък не обича да го продаваш. Докато го държиш в себе си, той ще ти помага. Щом го продадеш, губиш щастието си. Докато държиш Истината в себе си, тя ще ти помага. — Вярно ли е това? — Сам ще опиташ. Пееш, но искаш да разбереш от хората, хубаво ли пееш. Защо ще питаш хората? Питай ухото си, питай сърцето си. Щом пееш хубаво, ще бъдеш разположен. И окръжаващите ще бъдат доволни.

Някой казва: „Мил поглед има този човек, мило ме погледна“. Като се ръкуваме с хората, познаваме, какви са те. Няма скрито — покрито. Всички хора имат желание да се проявят правилно, но се страхуват да се проявят. Мястото на страха е отвън. Той трябва да съществува до толкова, доколкото да разбира човек погрешките си, да може да ги изправя. Не питай страха за любовни работи, нито как да пееш. Но, как да изправиш една погрешка, това е работа на страха. Той може да ти бъде добър учител. Ако питаш страха, какво да правиш, как да възпитаваши хората, той ще ти даде крив съвет.

Казвам: „Повикайте вашия баща — светлината — в ума си. Повикайте вашата майка — топлината — в сърцето си. Повикайте и детето — силата — във вашия дух. Те ще ви научат на всичко, което ви е

нужно. Никога не казвай, че тоя или она човек е невежа. Никога не мисли, че даден човек е по-невежа от тебе. Кажи си: „Колкото аз съм невежа, толкова и той е невежа. Колкото аз съм добър, толкова и той е добър. Колкото ти си добър, толкова и той е добър. Колкото ти си учен, толкова и той е учен“. Под „учен човек“, разбирам, в даден случай да знаеш, как да разрешиш една задача. Кой човек е учен? Ако си болен, можеш ли сам да си помогнеш? Можеш ли да намериш онова лекарство, което ще ти помогне? Силата на лекарството се крие в помощта. Някой употребява едно лекарство, второ, трето, но нито едно не помага.

Ще приведа един пример за един наш брат от село Беброво — Еленско — набожен човек. Той искаше да мине през целия град Търново, с кадилница в ръка, да кади тамян, за да обърне хората към Бога. Един ден излязъл край селото си, да се разходи. Селският говедар изкарал една голяма буга — бик на паша. Като чул силното мучене на бугата, братът се приближил до нея, вдигнал ръце на горе и казал: „В Името на Господа Исуса Христа, забранявам ти да мучиш!“ Бугата го натиснала с рогата си на земята, с което искаше да му каже: „Кой те изпрати тук, да ме безпокоиш?“ Братът се намерил в трудно положение и си помислил: „Тук не ми помогна Христос“. Говедарят ударил бугата по гърба с кривака си и едва спасил брата от животното, което щяло да го смачка. Помогнал му е Христос, но чрез кривака на говедаря. За да се бориш с бугата, братът трябваше да започне борба с нея, още когато е била малка. Той щеше да се упражни, та като порасне бугата, да знае, как да я хваща за рогата. Той започна борбата, когато бугата порасна. За такава борба се иска голяма мускулна сила. Братът беше женен, имаше няколко деца. Жена му искаше да има още едно дете, но той не се съгласяваше. Не се отглеждат лесно деца. Малкото дете представя, бугата, с която бащата искаше да се бори. Мо-

жеше да се бори, но когато беше малка. Това, именно, не искаше бащата. Той искаше да постигне всичко изведнъж.

Помни: Всички неща, определени от Великия Баща на Вселената, трябва да се изпълнят без никакво противоречие. Стори път не на твоето желание, а на онова, което Бог е определил да стане. Не е въпрос до желанието да имаш дете. Важно е, какво Бог е определил. Услужвай на всички, на които е определено да послужиш. Като постъпваш по тоя начин, всички крамоли и недоразумения ще престанат. — Как ще се оправи светът? — Чрез обичта на майките. — Как ще се оправи светът? — Чрез обичта на бащите. — Как ще се оправи светът? — Чрез обичта на децата. Бащите трябва да обикнат света, майките трябва да обикнат света и децата трябва да обикнат света. В това отношение, всеки може да направи един малък опит. Вие възприемате въздуха, който носи скрита енергия в себе си. Той носи и топлина и светлина. Ако не обичате въздуха, който дишате, нищо няма да ви даде — само ще влезе и ще излезе. Ако го обичате, ще остави нещо ценно във вас. И въздухът, като елемент на живота, има съзнание. Ти ходиш по земята, но ако съпяваш без любов, тя се затваря за тебе, нищо не ти дава. Ако ти е приятно да ходиш по нея и ходиш с любов, тя ще отнеме от тебе непотребното и ще ти даде потребното. Ако не обичаш светлината и там е същият закон. Светлината има скрито богатство в себе си. Ако не я обичаш, тя няма да ти даде онова, което искаш. Всяко нещо, което правиш, да е проникнато или от любов към майка си, или от любов към баща си, или от любов към децата си. Има известни мисли в нас, които идат от Първия център в света — от светлината, като баща; има известни чувства, които идат от Втория Център — от топлината, като майка. Дето и да бъдете, има известни постъпки, които идат от Истината, която носи свободата.

Това, което ви говоря сега, мъчно може да се приложи. Разправяше ми един професор следното: „Млад човек съм, но един ден ме хвана задух. Половин час употребих, докато се кача на стълбата, едва се качвах от стъпало на стъпало. Чудя се, де ми отиде силата! Заприличах на дядо, краката ми не държат“. Казвам: Младостта не е достойние на Земята, т. е. на материята. Както радиото възприема, без то да създава мисълта, също така и тялото само не произвежда, но събира енергия, която проявява. Тялото събира всичко онова, което иде отвън. А Любовта служи само като връзка, която трябва да опитате. Чрез Любовта идат Божиите блага. Трябва да имате пряко общение с Бога. Има една беседа „Общение с Бога“. Чудни са хората, като питат, как да служат на Бога. Ти възприемаш въздуха, без да благодариш на Бога. Възприемаш топлината, без да му благодариш. Възприемаш светлината, без да му благодариш. Сила ти е дал, пак не благодариш. Всичко приемаш, за нищо не плащаш. Така не се служи. Казваш: „Аз съм свободен дух, свободна душа съм“. Кой е свободен дух? Кой е свободен човек? Свободен човек е оня, който носи Любовта; свободен е оня, който обича светлината; свободен е оня, който обича свободата; свободен е оня, който обича живота; свободен е оня, който обича знанието; свободен е оня, който обича движението; свободен е оня, който приема учението; свободен е оня, който работи.

Имах един познат, който се занимаваше с окултна наука. Преди да се ожени сърцето му гореше от любов към всичко. Като говореше за възлюбената си, за науката, аз само го слушах. Щом се ожени, изчезна поезията в живота, към всичко красиво. Питам го: „Де отиде поезията ти? Да не си обрал жена си?“ Той каза: „Направих една погрешка. Жена ми обичаше накитите. Аз бях ѝ подарил един накит. По едно време нямах пари и продадох тоя накит. Казах, че ще ѝ купя друг. Казах му: „Това, което си подарил на жена

си, не го взимай назад. Не е добре да вземате назад това, което веднъж сте дали. Трябва да си създадете характер! Не взимай назад онова, което си дал. Не взимай от човека онова, което Бог му е дал. Някой се грее на Слънце — не заставай пред него, да закриваш Слънцето.

Един ден Александър Велики отишъл при Диоген и го запитал: „Каква услуга искаш да ти направя?“ Диоген му отговорил: „Моля те, не ми закривай Слънцето. Не ми отнемай това, което не можеш да ми дадеш.“ Като отидеш при един човек, постави се така, както той обича. Като срещнеш някого, трябва да знаеш, от коя страна да се отбиеш. Той иска да минеш наляво, а ти се отбиваш надясно или той иска да се отбиеш надясно, а ти се отбиваш наляво. Всеки трябва да разбира, какво обича другият. Някой не обича да говори много. Недей му разправя, че си женен, че имаш деца, че си страдал. Остави тия работи настрана. Говори му конкретно, като на разумен човек. Тоя е правилният метод, който трябва да прилагате.

Сега всички слушате и си казвате: „Особена е тая работа.“ Попитали едного, знае ли, де има вода. Той отговорил: „В она баир или има вода, или няма.“ И аз мога да кажа, че даден човек или живее добре, или не живее. Виждам, че някоя жена не живее добре, но мъжът живее добре. Значи, обменят се. Ако жената живее добре, мъжът не живее добре. Един друг си дават на заем и се хармонизират. В първия случай жената е бедна, а мъжът — богат. Мъжът е бакалин, от когото жената купува и го обиква повече. Ако жената живее добре, а мъжът не живее добре, той купува от нея и повече я обича. Значи, ако жената живее добре, тя не обича мъжа си; ако мъжът живее добре, той не обича жена си. Не ме разбирайте криво! Жената обича мъжа, ако той носи светлина и просвета за ума ѝ, ако възприема нещата широко. Жената обича мъж, който дава топлина, т.е. който я обича с хубави и топли дрехи. Жената обича мъж, който носи

сила и е гъвкав. А така, мъжът не ѝ дава сила, не я облича с топли дрехи, невъзможно е тогава тя да го обича. Същият закон е и за жената, и за мъжа. Сега при новия ред уреждат комитет от жени — нов ред иде на Земята. Старият ред — фашизмът си отива, гонят го. Фашизмът наричам „затворените интервали“. Българският народ от години е със затворени интервали. Едва сега се явяват отворени интервали на хармонията. Образувайте един комитет от десет жени. Първата — председателката, ще иде да каже на мъжа, който е недоволен от жена си: „Много добра жена имаш, цена няма тя.“ На другия ден ще отиде друга и тя ще му каже: „Много разумна е жена ти, няма подобна на нея. Ако се изредят десет жени да му говорят по тоя начин, той ще започне да вижда тия качества в жена си. Днес мъжът воюва срещу жената; жената воюва срещу мъжа. Как ще се оправи светът? — Чрез комитет от десет разумни мъже и десет разумни жени. Няма да бъде, както е било до сега: да намериш слабата страна на другия и да го въртиш. Да няма вече въртене! Земята се движи около Слънцето, но то ѝ дава нещо. Слънцето привлича Земята със своята светлина и живот. Земята привлича Луната, която се движи около нея. В Земята има повече живот, отколкото в Луната. В Луната има голяма мода, тя е променлива. Всички, които служат на любовта по пътя на Луната, са непостоянни хора, както тия, които служат на модата. В модата няма нищо лошо. Животът на Луната е лишен от условия за развитие. Фантазии, романи, небивалици може да си създадете, колкото искате, но не и нещо реално, конкретно. Единственото нещо, което дава конкретен резултат, е Слънцето. Зад туй Слънце има друго Слънце, което хората не познават.

Виждал съм, пък и при мене са идвали жени, да се оплакват от мъжете си. Веднъж дойде при мене една жена и ми каза, че срещнала един благороден мъж, който още на пътя бил готов да ѝ помогне.

Благодарение на него, аз приех таз жена. Ако той не беше я срещнал, нямаше защо да я приемам. Тоя благороден човек ми каза: „Бъдете добър, дайте ѝ един съвет. Мъжът ѝ има отлични качества, много добър човек е той. А жената каза: „С външните хора е много добър, само с мене не е добър.“ Аз ѝ казах: „Щом е добър с другите, ще бъде добър и с тебе. Ако с външните хора не е добър и с тебе не може да бъде добър.“ Когато всички хора са здрави, а само един е болен, тая болест, се лекува. Когато всички са болни, а само един е здрав, тая болест не се лекува. Докато целият свят е добър и хората здрави, а само ти си болен, болестта е на място, цар има за нея. Ако целият свят е здрав, а строят се сменя и това е на място.

Днешният ден показва, че Небето е разположено към нас. Всички разумни същества по света търсят някакъв начин да убедят хората да се обичат. Те казват: „Безпредметна е войната; безпредметни са тия ежби; безпредметни са умиранията; безпредметни са операциите, които се вършат всеки ден; безпредметни са споровете.“ Ново нещо трябва на човечеството. А така — на хромела, няма никакъв смисъл. Хората казват: „Дали е реално това? Дали са реални мислите, които имаме? Хиляди страдания ни донесоха тия мисли!“ — Не са лоши мислите, но хората не ги разбраха. Жениш се за една жена. За колко години ти е дадена? Може да ти е дадена за една година, може да ти е дадена за пет години, за двадесет години или най-много за сто и двадесет години. След това тя трябва да се освободи от тебе. Ти ѝ туряш юлар и казваш: „Тя е моя жена“. Дето отиде, ти пращаш детективи подир нея, да не би да ходи с други мъже. Ако твоята жена не се запознае с любовта на другите мъже, тя не може да живее с тебе. Всичките мъже са един мъж. Ако един мъж не се запознае с любовта на всички жени, той не може да обича своята жена. Всички жени представят една жена и всички мъже — един мъж. Когато казвам „всички“, не разбирам раздробяване, но един фокус,

един център. Да обичаш всички, значи, тоя малък фокус да събира всичко в себе си. Обичай малкия фокус на разумността, а не големия свят. Питате: „Как ще обичам целия свят?“ Всички хора в света образуват един малък фокус. Ще обичаш този фокус на Любовта, в който всичко се концентрира. Това е най-лесната работа. Всички хора на Земята не можеш да обичаш, ще обичаш фокуса, в който те се събират.

Днес не говоря така, за да ви услужа. Често страдате от главоболие. То произтича от факта, че нямате правилно отношение към светлината. Често ви боли корем — нямате правилно отношение към Любовта. Болят ви ръцете, краката — нямате правилно отношение към Истината и свободата. Това са три отклонения, които раждат болестите. Стреми се към вътрешна хармония със светлината, за да не страдаш от главоболие. Стреми се към вътрешна хармония с Любовта, за да не страдаш от коремоболие. Стреми се към вътрешна хармония с Истината, за да не страдаш от болки в ръцете и в краката.

Да приложим Любовта и да дойдем в съгласие с нея. Поне теоретически да я приемем, да кажем: „Можем да обичаме хората!“ Един математик може да умножи едно число n -пъти. Това не става изведнъж, но постепенно. — Защо е невъзможно да стане изведнъж? — Защото умът ти не работи, сърцето ти не работи, волята ти не работи. Ако умът ти работи, ако сърцето ти работи, ако волята ти работи, всички неща са възможни. Това значи приложение.

Мнозина запитват: „Коя религия е права?“ Това не ме интересува. В даден случай, аз се интересувам от въздуха, който има отношение към мене, към който и аз имам отношение. Интересува ме светлината, която има отношение към мене, към която и аз имам отношение. И вие се интересувате от светлината, която се интересува от вас; от топлината, която се интересува от вас; от силата, която се интересува от вас. Не се интересувайте от далечни, отвлечени неща за

вас. Коя религия е права — оставете тия работи! Религиите нека живеят за себе си. Отива един свещеник, с китка босилек в ръка, в един дом да ръси. Домакинът му казва: „Дядо попе, не искам мене да ръсиш; детето ми е болно, него поръси. Нали носиш здраве, поръси детето ми да оздравее. Колкото искаш, толкова ще ти платя“. И на вас казвам: Като тръгнете със своята босилекова китка да ръсите, търсете болни хора, на тях да помагате. Като оздравеят, те сами ще ви намерят. Няма човек в света, на когото да направите добро, да не се отплати. Всички хора имат благородни черти. Всички души се отплащат за доброто, което им е направено. Нека това ви насърчава.

Да мислим добре за ония, за които Бог мисли добре. Бог, Който живее в нас, мисли добре за всички. Да поддържаеме Неговата мисъл в нас. Да поддържаеме Неговата светлина в нас. Да поддържаеме Неговата топлина в нас. Да поддържаеме Неговата сила в нас. Това е реалното, това е новото верую. — Каква ще бъде новата религия? — Любовта. — Каква ще бъде новата религия? — Обич към Любовта, от която животът произтича; обич към Мъдростта, от която знанието иде; обич към Истината, от която свободата иде. Що е Истина? Истината е свят на безсмъртие. Любовта е свят на безсмъртие. Мъдростта е свят на безсмъртие. Това е блажен свят, в който няма смърт. Щом влезем в обикновения живот, там има възможности за проява на смъртта. Божественият живот не носи смърт, но човешкият живот, в който не са спазени Великите закони, носи смърт. Смъртта винаги ограбва човека. Христос, Който беше много богат, всичко раздаде — обраха му и последното, което имаше.

Казвате: „Да дойде Христос втори път на Земята“. Христос не иска да дойде втори път между хората, да Го оберат. Като оберат човека веднъж, няма смисъл втори път да го обират. За да слезе Христос на Земята, трябва да имаме любов. Ако не сме готови да

любим Христа, да Го виждаме във всеки брат, във всяка сестра, във всяко дете, как ще дойде Той? Христос пострада веднъж. — Защо? — Не Го обичаха хората. Кървава пот потече от Него. Всички хора страдаме, носим дял от страданията на Христа. Целият свят днес пролива своята кръв. Милиони хора умират. Милиони килограми кръв е пролята. Да не съжаляваме за това. То е неизбежно. Всичката пролята кръв е събрана, капка от нея не отива напразно. Тя ще се употреби. Казано е в Писанието: „Съблазните неизбежно ще дойдат, но горко на оногова, чрез когото дойдат“. Кръвта е пролята, но горко на ония, които станаха причина да се пролее. Аз държа за оная кръв, която изтича преждевременно. Докато не се свърши работата, кръвта трябва да е на мястото си. Казвам: „Пазете вашата кръв да свърши работата си добре. Пазете вашите хубави мисли, да свършат работата си добре. Пазете вашите чувства и постъпки, да свършат оная благородна работа, за която сте дошли на Земята. Пред вас ще се отвори един велик свят, да влезете в него. Той е светът на децата“. Всички имате тая възможност. Ако не станете като децата, да минете през Божествената сила, вие нямате истинско разбиране. Ползвайте се от Божествената сила. Всички имате нужда от нея.

Обичай светлината! Приеми светлината чрез очите си и кажи: „Колко е добър нашият небесен Баща!“ Приеми въздуха и кажи: „Колко е хубав!“ Приеми водата и кажи: „Колко е хубава!“ Погледни човека и виж красивото в него. Навсякъде да виждаш красивото. Срещнеш болен човек, кажи: „Колко е добър Господ!“ Веднага ще се промени състоянието на болния. Как може? Магия е това. Как действа магията?

Разправяше ми един приятел: Срещнал един млад човек, обезсърчен, не иска да живее. Чел някои философи и разбрал, че животът няма смисъл, ще си тегли куршума. Той не му казва нищо, не го разубеждава, но туря в джаба му една кесия с няколко златни монети.

Младият човек усеща нещо тежко в джоба си. Бръква, изважда кесията. Изведнъж състоянието му се изменя, става разположен, не мисли вече да се самоубива. Пита се: От де дойде това? Започва да чете монетите и си казва: „Имало добри хора! Ще ида сега да се нахраня добре, да си сръбна малко винце“. Ето магията. Дай на човека няколко златни монети и ще спасиш живота му.

Преди години дойде при мене един, който взимаше пари на заем. Каза ми: Искам да се самоубия. — Защо? — Имам дългове, не мога да ги изплатя. — Колко имаш да плащаш? — Две хиляди. — Ако се убиеш, ти ще продадеш душата си на дявола. — Продавам я, измъчих се вече! — Тогава продай я на мене. За две хиляди лева продаваш ли душата си? — Продавам я. Как няма да я продавам? Дай парите. Дадох му две хиляди лева и купих една душа. Не се уби човекът. Казвате: Глупава работа. — Не е глупаво, това е пример от живота. Направи най-малкото добро. Не се стеснявай да вдигнеш един косъм от земята. Не се срамувай да вдигнеш една сламка. Стори път и на мравката. Услужвай на мравката. Услужвай и на сухите листа, и на падналите плодове. Някой хвърлил един плод — не го отминавай. Вземи го, измий го, тури го настрана или дай го на някое животно. Хората обичат да правят добро на видни лица. Като пишат писмо до някой голям човек, почеркът им е красив, издържан. Ако е за обикновен човек, пишат, както попадне. Някой захвърлил една ябълка — тя е едно любовно писмо. Вземи я, измий я, занеси я в къщи, да се запознае с децата ти, ако имаш деца; ако нямаш деца, запознай я със своята възлюбена. Ако нямаш възлюбена, запознай ябълката с някое говедо. За предпочитане е да я изяде някое животно, отколкото да се търкаля по земята.

Съвременните хора не са дошли още до прилагане на Любовта. Трябва да се образува общество за прилагане на Любовта. За председател се избира най-

силният. — Кой е най-силен? — Който има най-голяма светлина, най-голяма топлина, най-голяма сила. Другите идат след него. Това е правилото. Не туряйте слаби хора за учители. Ония, които имат най-голямата светлина, най-голямата топлина и най-голямата сила, могат да бъдат майки. Ако си слаб, не вземай високо място — слез по-ниско. Когато станеш силен, качи се на височината. Ако си силен, ще работиш. Силните хора трябва да работят на нивите, да се благословят. Силните хора, които имат топлина, трябва да отопляват къщите на слабите. Магия е това. Всички разполагате с магическото средство — да отоплявате къщите си. Как ще ги отоплявате? Ще направите една електрическа инсталация, ще си поставите електрически печки. Като стане студено, ще завъртите ключа и ще поканите замръзналите хора в дома си да се стоплят. Те ще ви благославят и ще кажат: „Господ да ви даде живот и здраве!“ Това значи да бъдат къщите ви с топлина и светлина. Ако умовете, сърцата и телата ви бъдат инсталирани, всичко ще тръгне по мед и масло.

Помнете: Когато злото иде, настава мрак и тъмнина; когато доброто иде, навсякъде е светло и ясно.

Божията Любов носи изобилния и пълен живот.

20. Беседа от Учителя, държана на 12 ноември, неделя, 10 часа сутринта, 1944 г.

София — Изгрев.

НА ФОКУС

Кои са новите идеи от миналата лекция? За какво говорих? Какви бяха въпросите, които разгледахме?

Ако някой ви зададе въпроса, защо в умерените пояси листата на дърветата падат през есента, а през пролетта израстват нови, какво ще отговорите? Дърветата в умерените пояси през пролетта се обличат, а през есента се събличат. В тропическите страни това не е така. Там няма такава мода, тоя процес става незабелязано. Всяко нещо е ценно, когато става естествено.

Хората се стремят към първенство. От десет милиона българи, колцина имат шанс да станат министри? Какъв е процентът? Какво е отношението? На пет милиона мъже и на пет милиона жени, ако всички българи са десет милиона, може ли всеки българин да стане министър? Това е заблуждение. Всеки българин може да стане министър на себе си. Не е лесно да станеш днес министър. Голямо нещастие те очаква. Често министърът намира затвора. После пак ще излезе от затвора и пак може да го назначат за министър. Сега вече се ликвидира със стария порядък. Бъдете будни и досетливи. Каквото желаете, не се стремете да стане скоро. Оставете нещата да стават, както е определено. Оставете дървото свободно да се облече, както иска — не го насилвайте. Ако искате да облечете едно цвете преждевременно, ще направите цветарник, ще турите печка, ще го отоплявате. Това е частично подобрене. В естествения ход на растителното царство това не се прилага. Растенията сами се обличат и събличат, без никакви разноски. Така е по-добре. Като култивирате някое плодно дърво, плодовете стават по-големи, но изгубват от своята сладчина и аромат. Увеличаваме формата, но увеличаваме и соковете. За да бъдат плодовете сладки, природата е работила дълги години. Тя не се влияе от научните теории.

Хората се влияят много. Дори в една страна, като Америка и там хората се влияят. В един от щатите имало един епископ, който държал главата си наклонена на ляво. Впоследствие, всички негови проповедници наклонявали главите си на ляво, подражавали му. Да наклоняваш главата си на ляво, това подразбира, че лявото полушарие на мозъка е по-тежко.

Кое е най-важно според вас? Понеже сте учили и сте доста способни ученици, кажете, кое е най-важното според вас? До какво заключение сте дошли в живота? Кое е по-добре: да се подмладява човек, възрастен да си остане или да остарее? Да се подмладяваш, това е най-хубавото нещо. Който се подмладява, прави една пакост. — Защо? — Когато младият иде на Земята, старият умира. Уволняват стария, а младият заема неговото място. Понякога детето, което се ражда, казва: „Ще махнете стария, не мога да го търпя!“ Има случаи, когато дядото се заинатява, не дава мястото си — тогава младият умира. Някога лесно се споразумяват. Младият казва: „От богатството, което нося, ще дам и на тебе“. Дядото от своя страна казва: „Не ме пъди, каквото спечелих, половината ще ти дам“. Тогава младият се съгласява да останат и двамата на Земята. Законът е същият и за бабата. При подобно споразумение, бабата и дядото се радват на своя внук или внучка.

Прочетоха се три страници от 1 — 3 от лекцията „Влизане и излизане“ от книгата „Път към живота.“ Сега и вие сте вече в тоя замък, за който се говори в книгата. Тук прониква една обща идея. Понякога искате цял народ да вземе участие в дадена работа. Някога човек трябва сам да вземе участие в работата, за която се е ангажирал. Има случаи, когато народът може да вземе участие, а някога не се интересува. Сега в Америка, респективно Съединените Щати, имаше избори за председател. Двама души се състезаваха: единият представляваше демократичната партия, а другият — републиканската. Сегашния председател,

Рузвелт, се избра пак за четвърти път вече. Това е изключително явление. Изобщо, мъчно е в Америка, два пъти под ред да бъдеш председател. Тоя човек четири пъти последователно го избират. Рузвелт има отлична глава. Като се сравняват Сталин и Рузвелт, те си приличат във веждите. Права линия имат веждите им. На Сталин веждите са по-дебели, на Рузвелт челото е по-високо. Рузвелт, освен че е практичен, но има и нещо идейно. Сталин е много практичен човек, никога не се занимава с отвлечени работи. Той наподобява практичния българин. Ако едно нововъведение може да развали неговата градина, той няма да го приеме. Във вестника са поместени портретите на Сталин, Рузвелт и Чърчил. Сталин е от ляво, Чърчил е от дясно, а Рузвелт — в средата. Той ги примирява. Веждите на Сталин изразяват неговата непоколебима самоувереност. Той мъчно се убеждава, защото предварително е убеден.

И вие по-някога приличате било на Сталин, било на Чърчил или на Рузвелт. Всички хора имат нещо недоразвито в себе си. Те мислят, че като дойдат на Земята, ще придобият всичко изведнъж. Ще придобиеш всичко, ако си от щастливите, на които и на лотария върви. Някой взема двадесет години наред билети и не му върви, никаква печалба не му се пада. Мислите ли, че ако един жител от Луната вземе лотариен билет, ще му се падне печалба? Има хора, на които Луната влияе и изменя хода на мислите. Това им причинява известни страдания. Например, ти искаш да си купиш лотариен билет. Луната ти посочва голям номер, но с малка печалба, а някога и без печалба. Така, именно, тя изправя погрешките на хората. Когато човек няма широки възгледи в живота си, той прави погрешки. Който иска да изправи погрешките си, трябва да служи на Луната. Който иска да забогатява, да не се поддава на влиянието на Луната. Тя ще му даде лош съвет. Тя ще му каже: „Не ти трябва да работиш с мотика, остави това за простите хора. А

при това, тя може да те накара цели двадесет години да очакваш печалба от лотарийни билети. През тези двадесет години ти все вземаш билети и накрая печелиш толкова, колкото пари си дал за билети. Това не е ли изгубено време?

Представете си, че двама души свършват заедно университет. За тях няма вакантно място, нито в гимназия, нито в прогимназия. Поради ценза си, те ще чакат може би години, докато се отвори място за учители. В това време не могат ли да станат учители в някое основно училище? В първоначалното училище те все ще научат нещо, понеже малките деца са чистосърдечни, не критикуват учителите си. Обаче, в гимназията и университета критиката между учениците е голяма. Там учителят трябва да бъде много внимателен. Като критикувате, какъв характер имате пред вид? Срещате човек с кошница грозде. Искате един грозд. Той ви дава малък грозд, но вие не сте доволен, искате по-голям грозд. Който види това, ще ви критикува. А оня, който бърка в кошницата, търси най-малкия грозд. Ти критикуваш, че ти дали малък грозд, но и тебе критикуват. Де е погрешката? В него ли е погрешката или в тебе? Ако искаш голям грозд, насади си лозе, което да ти дава такива гроздове, каквито желаш. Когато искаш от хората, не критикувай, колко дават. Човек дава толкова, колкото се е откъснало от сърцето му. Де е сега погрешката? В това, че парите не се размножават. Ако и те се размножаваха, както гроздето, работата щеше да върви по-добре. Но ето, че парите не вървят по закона на размножаването.

Всички хора започват работата си от там, от дето не трябва. Например, майките учат децата си да се молят на Господа. Не е лошо това, но те трябва да учат децата си да изпълняват Божията воля, а не само да се молят. Преди да си направил някаква погрешка, изпълни волята Му. От какво се нуждае Господ? Ня-

коя баба вдигнала ръце към Господа, моли се. — Защо се моли? — Да ѝ прати Бог някой, да ѝ донесе вода. Малкото дете, което е до бабата, трябва да разбере, от какво се нуждае тя, да вземе стомната и да ѝ донесе вода. Тогава Господ ще бъде доволен от детето, че е разбрало молитвата на баба си. Казвате: „Да се молим! Господ ще изпълни молитвата ни“. Казвам: „Господ е предвидил работите от самото начало. Няма защо отсега нататък да се нареждат. Всичко е наредил, всичко ни е дал, трябва само да търсим онова, което е дадено“.

Здравето, което търсим, е в нас; знанието е някъде в нас; всички добри мисли и чувства са пак в нас. Питам: „Ако си музикант, какво би желал — да свириш или диригент да бъдеш?“ Според мене, диригентът не е голям музикант. Големите диригенти, като разбират музиката, имат способност, щом влязат между музикантите, да предизвикат в тях музикалното чувство. Знаменитият диригент, само с мръдване на пръстите си, посочва на добрите музиканти начина на изпълнението. Ако музикантите са новаци, какво изпълнение ще дадат? И при отличен диригент, те нищо не могат да направят. Като знаете това, не разчитайте само на пръчицата на диригента; не разчитайте само на вашата тояжка. Разчитайте на музикантите. Когато раздвижите тояжката си пред добрите музиканти, работата върви вече. Ако музикантите са глухи и неспособни, нищо не излиза. Понякога и вие махате с пръчица, но нищо не излиза.

Двама души говорят върху търпението, но и двамата не обичат да отстъпват. Понеже говорят за търпение, трябва да бъдат търпеливи и взаимно да си отстъпват. Наближават вратата, единият иска да влезе и другият иска да влезе. Да отстъпят, да приложат търпението. Не, единият като шило си пробива път и взима мястото на другия. Това не е разрешение. Като отидеш някъде вземи последното място. Нали искаш да учиш търпение? Някъде се събрали 400 — 500

души, вземи последното място и чакай реда си. Все ще научиш нещо. В живота първородните синове много патят. Христос беше първороден. Че първородните страдат много, мога да ви приведа различни примери. Много се изисква от тях. Ако искаш да бъдеш виден човек, трябва да се въоръжиш. Ако не искаш, вземи последното място. То е най-безопасното. Ако можеш да даваш, вземи първото място. Ако искаш с малко даване голям човек да станеш, на крив път си. Големите търговци разполагат с големи капитали, а малките търговци — с малки капитали.

Първите наши приятели, като ученици, очакваха да приемат Духа Божий, както през времето на Христа и да обърнат света. Не са учениците, които ще обърнат света. Казвате: „Тоя объркан свят не може да се обърне!“ Кое бихте предпочели: старият да изгони младия, младият да изгони стария или и младият и старият да останат? Значи, три положения имате: младия да приемем, стария да изпъдим; младия да изпъдим, стария да приемем; или и двамата да приемем. Как ще постъпите, за да останат и двамата? Гледал съм ония, които танцуват — играят полка или кадрил. Някой момък, преди да играе с мома, вземе стол и се върти в стаята. Той си въобразява, че столът е млада мома, с която може да се върти. И вие трябва да се въртите със стол. Това е доста практично. Не е приятно да ви види някой. Затворете прозорците, въртете се със стола и така ще се научите да играете. Една добра черта има във стола, никога не се обижда. Каквато погрешка и да направите, той ви извинява. Ако е мома, при най-малката погрешка, може да очакваш цял скандал. Ако в играта случайно настъпиш госпожицата, какво ще стане? Ако я хванеш грубо за рамото, ще се оплаква, че я боли. Деликатно, нежно ще държиш ръката на момата, с която играеш. Да играе човек, но хубаво да играе. Всяка добра игра е на място. Ако столът, с който играеш, е от бук, чам или дъб, ще имаш три различни разположения.

Сега ще ви запитам, кой хляб е по-хранителен — ечемичният, ръженият или житният? Житният хляб е за предпочитане. Когато няма жито или ръж, ще ядете ечемик. Когато няма ръж и ечемик, ще ядете жито. Който иска да се угои, да яде ечемик. Казват, че човек затлъстява от ечемика. Често съм слушал да казват за някого, че не е пълничък. Хлябът прави човека пълен. За да не е хлътноло лицето, какво трябва да се прави? Това зависи напълно от яденето, от пиенето на вода, от дишането, от приемането на светлината. Хлътнолото лице показва, че във всичко бързаш. На всеки човек е определено да живее 120 години. Че умираш по-рано, това значи, че си бързал.

Ще ви дам един пример за търпение. Срещат се във Лондон, в една тясна уличка, един руски княз и един английски лорд, със своите кабриолети, но не могли да се разминат. Спира се англичанинът, спира се и руснака. Той отваря вестник „Таймс“ — 16 големи страници и започва да чете. Англичанинът изпраща слугата си при руснака да му каже: „Като прочетете вестника, моля, дайте го и господарят иска да го прочете“. След като и двамата прочели вестника, дошла им идеята да разменят кабриолетите си. Англичанинът се качил в колата на руснака, руснакът в колата на англичанина и продължили пътя си. Това са изключителни случаи. Търпение е нужно на този свят.

Случва се, че някои ден искам да си почина. Тогава, именно, ще се съберат трима — четирима души да ме чакат. Тогава ще се случат най-големите неприятности. Аз ги извинявам. Мисля си: Не разбират тия хора, не знаят положението. При това всеки човек има свои разбирания. Веднъж една млада мома искаше да говори нещо с мене. За да се освободя от нея, казах ѝ: „Ти нали имаш среща с някого? Ако не стане тая среща, ще изгубиш двадесет години от живота си“. Не я пращам за зло. Тя трябва да си отиде.

Така ще спечели повече. Ако остане при мене да се разправяме, няма повече да спечели. Тя иска да ѝ гадая. Чудни са хората понякога! Един момък си харесал една мома. Иде да ме пита, дали ще може да живее с нея. Казвам: Сам ще разбереш това. Една мома може да живее с един момък, ако той е на фокус. Това е закон. Ако е въвн от фокуса или вътре във фокуса, ще се явят големи недоразумения. Всяка мисъл, която ви безпокои не е на фокус. Всяка мисъл, която ви радва е на фокус. Всяко желание, което ви радва е на фокус. Всяка разумна постъпка е на фокус. Всички неща, които не са на фокус, произвеждат отрицателни резултати.

В бъдеще всеки учител може да възпитава децата. Но и вие може да се самовъзпитавате. Един брат ми казва: „Учителю, толкова години говориш за подмладяване. Аз, освен, че не се подмладих, но главата ми побеля. Това знание може ли да се приложи?“ — Може да се подмладиш. Най-лесната работа е да се подмладиш. Ако искаш да не остарееш, не допускай противоречие в ума си, не допускай противоречие в сърцето си, не допускай противоречие в душата си. Ти ядеш и допускаш противоречия. Казваш: „Сол има много; не е сготвено, както трябва; хлябът не е мек; кърпата не е сложена на място; чинията не е добре измита“. Тия неща състаряват човека. Върнеш се в къщи, погледнеш кревата, възглавницата — не са на място. Безпокоиш се за всичко. Ядосваш се, защо, например, жена ти не е лъснала обущата. Ако тя не ги е лъснала, лъсни ги ти — твоя е редът. Казвам: Започни да служиш на ближните съзнателно и с любов. Ето един от законите за подмладяването.

Когато умният човек започне да служи на ближните си, той вече е на път да се подмлади. Даже някои от вас сте подмладени най-малко с 15-20 години. Хората от света са по-стари от вас. Да ядеш с разположение, това значи, да си млад. За да ядеш сладко, трябва

да бъдеш млад. Трима души в света ядат с разположение. Първият е младият, който се е учил и носи любовта в себе си. Вторият е възрастният, който има сила. Третият е старият, който е придобил разумността. Всички останали, вън от тия категории, не ядат добре.

Сега вече сте дали програмата си, имате два комитета. И жените са образували комитет. Трябва да знаете, как да прилагате, да бъдете предвидливи. Ако една от другарките не знае, как да направи нещо, комитетът ще я упъти, да върви работата. Ако съм милионер от американските милионери и ако разполагам със сто милиона долари, лесно ще подмладявам хората. Срещна някого, виждам, че се е замислил — давам му един долар. Втори път пак го виждам замислен — давам му два долара. Той се насърчава. Постепенно увеличавам доларите: за 365 дена му давам 365 долара — още повече се насърчава. Който го види така насърчен, казва: „Тоя човек е късметлия, ще го извикам да направи нещо полезно. Добрите хора са полезни, те са широки души. Дето отидат, пожелават щастие и на другите. Оня, който не е късметлия, на никого не пожелава щастие. Той казва: Достатъчно е, което имаш — повече не ти трябва. Късметлията, като те види в една стая, пожелава ти още една. Не е лошо да имаш две-три стаи. Човек трябва да ма три стаи, както главата: горен етаж, среден етаж и долен етаж. На Земята най-скъпите етажи са долните.

Запитали ли сте се, с какво можете да заинтересувате невидимия свят? Вие искате да отидете в оня свят, но с какво ще се представите там? Българите имат обичай, когато някой умира, започват да се изреждат цялото село, да пращат поздрав на своите покойници. Те му казват: „Хайде, носи много здраве на баща ми, на майка ми.“ Той носи поръчките на цялото село. Трябва да търси тоя-оня, за да им предаде поздравите.

Знайте, че нещата не се постигат лесно. Знание, съсредоточеност се иска от човека. Да пострадаш, да съгрешиш, това е лесно. Да изправиш погрешката си е мъчно. Една от сестрите вървяла по средата на улицата. Настигнал я автомобил и докато да се отбие наляво или надясно, той я засегнал по ръката и рамото и силно я контузил. Едно невнимание ѝ донесе голямо страдание. Като вървите по улиците, дръжте лявата или дясната страна. Средата е определена за коли, автомобили и камиони.

Като ставаш сутрин от сън, първо се спри върху мисълта, какво иска днес Бог от тебе. За себе си аз зная това. Някой ден се иска нещо малко от мене — да нахраня една птичка. Предварително турям трошици в джоба си, че като срещна птичката, да съм готов. Давам ѝ трошици и си заминавам. Някога мога да срещна петел. Като ме види, той ще ми изкукурига. Ще дам трошици и на него. С кукуригането си, петелът ми казва: „Онова, което мислиш да правиш, ще стане. Срещам човек, който се оплаква, че няма пари, гладен е, не може да си купи хляб. Поканвам тоя човек в дома си и му давам един хубав обяд. Някой ден се изисква от тебе да посееш едно дърво — слива круша или ябълка. Посей първо дърво и, ако ти остане време, свърши и друга някаква работа.

Днес повече хора са натоварени със своята карма, поради което правят това, което не искат, а не това, което искат. После става нужда да изправят погрешките си. Наблюдавал съм, какво правят кучетата с хората. Някои хора ги лаят кучетата и те викат, кряскат, но не могат да се освободят от тях. Колкото повече викат, толкова повече ги лаят. Някои хора, като кажат на кучето „шът“, то отстъпва, престава да лае. Същото става и с вашите мисли. Колкото повече кряскате на мислите си, толкова повече ви безпокоят. Кажеш им „шът“ и те утихват. Сричката „шът“ е много материална. Като я чуе, кучето ляга на земята и млъква. То си казва: „Господарят ми заповядва.“

Вървиш по някоя улица, увлечен в мисълта си. Някой се приближи при тебе, извади кесията от джоба ти. Търсиш парите си, няма ги — взел ги някой. Казваш си: „Трябва да бъда търпелив, да понасям всичко“. Тук не е въпрос за търпение. Ако си в гората, и там може да те срещне човек с револвер в ръка и да вземе кесията ти насила. Кое е по-добре: насила да вземат парите ти или доброволно да ги дадеш? В първия случай Провидението те поставя при благоприятни условия — човек се приближава до джоба ти и изважда незабелязано парите. Във втория случай револверът те заставя да дадеш парите. Най-добре е, когато срещнеш човек, който има намерение да те обере, още от далеч да му кажеш: „Ще ти дам не само хиляда лева, но и две хиляди даже“. Ако българинът постъпва така одобрявам го. Българинът харесва хора, които дават нещо от себе си; те оставят нещо в дома ти. Дойде ли някой въшлив човек в дома му, той казва: „Поне нещо живо остави“. Късметлия е този човек. След това посещение работите на домакина се уреждат. Въшката е бавна, едва се движи, но е хитра, меките места избира, под мишниците. Бялата въшка никога не излиза навън, тя се крие вътре. Черната въшка влиза в косата, като в гора. Тя знае, къде да лази — по главите, дето е мисълта на хората. Това показва, че е умна. Защо някой е допуснал въшка в главата си, не е твоя работа. Не съди хората, не търси погрешките им.

„Не съдете, за да не бъдете съдени“, казва Христос. Няма по-лошо нещо от това, да търсиш погрешките на хората. Друг е въпросът, ако си готов да платиш за тях. Вие още не сте готови да плащате за погрешките. Казвате, че някой човек е добър, а друг — лош. Де е добрината на единия и де е лошавината на другия? Посочете мястото на доброто и на лошото в човека. От мое гледище, нито добрият е много добър, нито лошият е много лош. Оня, когото считате лош човек, не е толкова лош, колкото е често-

любив. Главата му отзад е издадена. Оня, за когото казвате, че е добър, главата му отпред е малко издадена. Добрите хора са милосърдни, челото им е добре развито. В това отношение, окултните науки са опасни, нищо не може да се скрие от тях. Още като видиш човека, ще познаеш, добър ли е, милосърден ли е, има ли любов към Бога. Всичко е написано на лицето и на главата му. И лошото се познава, както и доброто. За да се ползува от тия науки, човек трябва да бъде просветен. Те не са за обикновените хора.

Добрият човек има добре оформена глава. Честолюбивият трябва да развива милосърдието си, да оформи своята глава. Добрият, разумният човек е щедър. Каквото е придобил от баща си, щедро го дава. И от онова, което сам е спечелил, пак дава. Ние се ползуваме, както от своите придобивки, така и от придобивките на миналите поколения. Ако дедите и прадедите на някого са работили върху известна дарба или способност и той може да я придобие, да ѝ даде път да се прояви. Талантливият, гениалният човек е резултат на много опити в полето на живота, дето са работили хиляди хора преди него.

Всяко постижение е резултат на усилие и работа. Ето, вие се събирате сутрин, преди изгряване на Слънцето. В ранните часове Слънцето има специфично отношение към хората. Преди години се събирахме вечер, изпращахме Слънцето, а сега го посрещаме. За пръв път в живота си започвате работата си сутрин, когато Слънцето изгрява. В бъдеще животът ви ще се измени благоприятно за вас. Така си създавате добър навик. Ако искаш да ти се изяви светлината, посрещай Слънцето. Има в какво да подражаваме на Слънцето. Да бъдем така точни, както изгряващото Слънце. Да се движим като него, в точно определения за нас път, без никакво отклоняване. Слънцето не ходи по гости. То казва: „Когато свърша работата си, тогава ще ви посещavam“.

Задачата на човека е да свърши работата, за която е изпратен. После ще урежда угощения, вечеринки, театри и концерти. В света има много театри и концерти, но те са свързани с големи противоречия. Често се оказва, че Господ говори на хората. И на мене говори Господ, но чрез хората. Когато иска да ми каже нещо за милосърдието, ще избере един милосърден човек и чрез него ще ми говори. В никой случай Бог не може да ми говори за милосърдието чрез човек, в когото това чувство не е развито. Ако ми говори за музиката, ще избере човек, в когото музикалното чувство е силно развито. Не говорете на човека за онова, което не разбирате. Ако сте милосърден, говорете за милосърдието. Някой минава за милосърден, говори на някого за милосърдието, но успява да го убеди да даде само десет лева. Такова е неговото милосърдие. Какъвто си ти, такъв е и човекът, на когото си говорил. Той не може да даде повече от десет лева. Говориш на хората за щедрост, но те не могат да дадат повече от това, което ти си им дал. Колкото ти си дал, толкова и те ще дадат. Принципът на многото се крие в живото семе. Една идея може да е организирана, жива, да расте и да се развива, а може да е и механична, да не расте и да не се развива. Житното и пясъчното зърна се различават. Житното зърно, като се посее, расте, увеличава се и плод дава, а пясъчното остава едно и също — то може да се намали и разпръсне; то не расте и не се увеличава.

Казвате: „Толкова години следваме школата, нищо ли не сме придобили?“ Ако сте пясъчно зърно, освен, че нищо няма да придобиете, но ще изгубите и това, което имате. Ако сте житно зърно, ще растете и ще се развивате. Законът е такъв. Виждам, че във всички има желание да придобиете нещо. Кой от вас не иска да свири хубаво? Като рече да свири, вижда, че не може. Всеки иска да даде много, но няма, какво да даде. Някой иска да държи реч, но не може. Всички дохождате тук да чуете нещо. Сестрите казват: „Оста-

ряхме вече, главите ни побеляха“. Радвам се, че ви побеляха главите. Щеше да бъде нещастие, ако на старите жени косите бяха черни. Нещастие е, ако главата на малкото дете побелее. Черната коса събира капитал в себе си. Не е лош черният цвят. Бялото харчи, пилее. Ти не можеш да харчиш, ако черното не е събирало. Бялото като пожарчи всичко, черното отива отново да събира. Черното събира, бялото изразходва събраното. Това е процес. Единият изнася, другият внася. Добре е, когато разумно се внася и разумно се изнася. Когато неразумно се внася и неразумно се изнася, тогава е лошо.

Сега какво трябва да правите? Не сте млади, не сте на 15 години, нито на 20; някои от вас са на по 40 лазарника, а други — на 50. Какво трябва да правите, ако сте на 40 или на 50 години? Ако сте на 40 години, дърводелец трябва да станете, да правите четвъртити врати. Ако сте на 50 години, може да станете шивач, да шиете хубави дрехи. Когато сте на 30 години, стоката ще теглите на везни. Това е работа на 30 годишния човек, да мери, кой е взел повече, кой е взел по-малко. Ако сте на 20 години, сами ще разрешите, какво трябва да правите. Ако сте на 20 години, ще се учите да впрягате воловете. Който иска да се подмлади, да дойде при мене. В срок от пет години ще се подмлади. Първата година ще впрягате воловете; втората година ще теглите стоката; третата година ще правите врати; четвъртата година ще кроите и ще шийте. Тия занаяти са почтени и в духовния свят. Шивач, крояч, дърводелец, както и тегленето на стока, са все почтени занаяти. На 20 годишна възраст хората се научиха да орат нивите си, защото впрягаха вече воловете.

За идната седмица намислете някакъв проект за работа. Всеки да измисли по един проект възможен за вас, за вашия живот. Кой каквото може да помисли и да го постигне, нека даде проекта си. Може някой да ни разкаже на кратко, какъв е проектът му. Някой

може би иска да си направи къща. Друг — да си насади лозе, да си направи градина, да пътува из странство. Някой може да се занимава с музика, с изкуство, с различни неща. Каквото ви дойде на ума, мислете върху него. Може проектът да ви се отнася към нещо отвлечено — да отидете на Луната. Всички хора, които са ходили на Луната, челата им са широки. Ако ти не си ходил, твоите деди и баби са ходили на Луната. Те са оставили известни белези и на твоята глава. Помнете: „Когато ти си нещастен, друг някой е щастлив“. Това да ти служи за насърчение. Ти губиш нещо, а друг някой печели. И това да ти служи за насърчение. Някой те обрал, а друг човек доброволно дава парите си. Има хора, които работят най-добре, когато са скръбни, а други — когато са радостни. Слушал съм някой ранен войник да казва: „Откъснаха ми едната ръка, но добре, че не отидоха двете! И при това положение, благодаря на Господа“.

Казвам: „Окултният ученик трябва да вижда Божия Промисъл, т.е. проявите на Любовта навсякъде“. Тя се проявява, както в големите, така и малките неща. Че косата ти побеляла — радвай се на това. Ако цяла година ядеш коприва, косата ти ще почернее. Това е лесна работа. Но да изправиш окото си, това не е лесна работа. Да изправиш лицето си, не е лесна работа. Да изправиш веждите си, не е лесна работа. Да изправиш устата си, не е лесна работа. Някои недъзи се изправят трудно. Еволюцията на човека се заключава в това, да изправи своите недъзи и то тия, които са унаследени от миналото.

Времето е напреднало вече, трябва да прекратя, защото ще плащам за електричество, ще ме глобят. Моята работа прилича на тая на един американски проповедник. Тоя даровит проповедник, отишъл на един от курортите в Америка, с желание да проповядва на хората. Църквата била затворена. Той взел ключа от църквата и започнал да проповядва. Американците останали доволни от него. Проповядвал цели два

месеца. Като свършил проповедите си, той очаквал, че ще му изкажат благодарността си, но останал излъган. Каква била изненадата му, когато му поднесли една покана да плати за изразходваното електричество. Той си казал: Даром говорих, но трябва да си платя за светлината! Когато правиш добро, направи го по всички правила, наполовина не го оставяй. Аз съжалявам, че като ученици на окултната школа, не ви заставих да посеете на Витоша плодни дървета. До сега щеше да има най-малко 20,000 плодни дървета. Отиваш на разходка, посеи едно семенце, дето може да расте. Толкова семена оставихме на произвола. В бъдеще ще посадим всички непосадени семена.

Желая ви всички да бъдете красиви. На красивия човек навсякъде му върви. Ако е грозен, не му върви. Желая всички да сте богати, да имате хубави гласове, да сте добри певци — като запеете, на един километър най-малко да се чува гласът ви.

Божията Любов носи изобилния и пълен живот.

21. Беседа от Учителя, държана на 15 ноември, сряда, 5 часа сутринта, 1944 година.

София — Изгрев.

НАЙ-МАЛКОТО ПРИЛОЖЕНИЕ

— Божията Любов носи изобилния и пълен живот.

Изпейте песента: „Аз ще се подмладя“. Де се крие силата на тая песен? Ще кажете, че силата ѝ се крие в подмладяването. Как се подмладява човек, т.е. по колко начина? За подмладяването има само един начин — пътят на доброто. Който влезе в пътя на доброто, само той ще се подмлади. Без доброто подмладяване не става. Злото състарява човека, а доброто го подмладява. Който служи на злото, преждевременно остарява.

Имате буквите „а,п“ и „б,п“. Буквата „а“ означава извор, който извира непрестанно — п-пъти; или човек, натоварен безброй пъти. Буквите „б,п“ означават посяване на нещо хиляди пъти. Като влезеш в пътя на доброто, да се подмладиш п-пъти. Доброто подмладява, знанието товари. Да придобиваш знание, това значи, да се товариш. Да се подобряваш, това значи, да се посаждаш. В този смисъл, чувството е посаждане, знанието е товарене. Ще кажете, че това се нуждае от обяснение. Обаче, силата не е в обяснението на нещата. Ти може да обясниш една работа, но това не е истината. Под „истина“ разбираме това, което можеш да направиш. Ти можеш да обясниш нещо, можеш да свириш, но силата още не е в свиренето. Силата е в начина, по който свириш. Някой взима лъка, започва да свири, маха лъка на една и друга страна. Казваш за него, че има широк замах. Широко замахва с лъка, но не знае да свири. От неговия широк замах нищо не излиза. Ако цигуларят не вложи мисълта си в цигулката и в струните, какъв тон не може да изкара.

Казват за някого, че е добър човек. Добър е той, но няма енергия, нищо не може да изкара. Кой човек е добър? — Който има енергия. Като стисне един камък, отгоре огън излиза, отдолу вода поти-

ча. А тъй само да пренесе камъка от едно място на друго, това още не е доброта. Добър човек е, казват, хвърля камъка на далеч. Сеячът не прави ли същото? И той взима житото от крината и го хвърля на нивата. — Защо го хвърля? — Идея има. Всеки може да хвърля житото, но трябва да вложи поне малък подтик в него. Ще хвърлиш житото на нивата, а не извън нея. При това няма да сееш два пъти на едно и също място, все на нови места ще сееш. Ще сееш и доброто ще проявяваш.

Къде грешат хората? — В повтарянето на нещата. Караш се на някого, това не е погрешка. Караш му се втори, трети път — там е погрешката. Това каране вече не е на място. Карай се един път и кажи: „Аз посях вече мястото. През лятото ще отидем двамата заедно да ожънем нивата“. Думата карам има нещо общо с турската дума кара — черно. Кара и карам, това е объркана работа. Кара, черно — значи, човек може да се кара само вечер, когато е тъмно вън. Но да се караш през деня, на светло, не върви тая работа. Вие трябва да се обосновете, да знаете, защо се карате. Защо се кара човек най-много? Кое е най-хубавото каране? Кажете ми една хубава караница.

Двама студенти по музика се карат. Единият казва на другия: „Ти си невежа, нищо не разбираш“. Той отговаря: „Вярно е, едно време нищо не разбирах; сега започнах малко да разбирам, а в бъдеще ще разбирам още повече. Благодаря, че се скара с мене. От тоя момент започнах повече да разбирам. Ако не беше се скарал с мене, щях да си остана простак“. Когато двама приятели се карат, по-учени стават. Какво означава думата „простак“? Тя съдържа няколко елемента в себе си: завързване на плода, узряване на плода и пласирането му. Простакът има условия да завърже, да узрее плодът му, да намери търговец, който да купи плода и да го натовари на кон, да го занесе някъде да се продава. Лошо е, когато простакът няма условия да върже и узрее или не може да

използува условията. Простотията дава сладки плодове, но те скоро загиват и стават горчиви. Ще ядеш тия плодове, докато са пресни, току-що откъснати. Някой път искате да се карате с някого, по цели дни и месеци мислите, какво да му кажете. Това ще кажете, онова ще кажете и времето минава напразно. Изгубено е това време. Като си намислил да се караш, скарай се един път и свърши по тоя въпрос.

Всичко, което става в света, е добро и на място. Ако не беше така, природата нямаше да го допусне. Щом го е допуснала, на място е. Лошо е за ония, които не го разбират. За ония, които го разбират, всичко е добро. Например, през лятото стават, големи, непоносими горещини. Лошо ли е това? Ако няма такава топлина, плодовете не могат да зреят. През зимата има големи студове. Лошо ли е това? Ако нямаше големи студове, микробите щяха да се развиват. А така, студът ограничава развиването на микробите. Някой казва, че сърцето му е изстинало. Радвай се, че е изстинало сърцето ти — микроби нямаш. Ако е много горещо, ще има микроби и ще се явят различни болести. При голямата любов се развиват различни болезнени състояния. Следователно, като се казва, че сърцето на човека е много горещо или много студено, това са само твърдения. Лош е светът — това е твърдение; добър е светът — и това е твърдение. Значи „п“ — пъти давате и „п“ — пъти взимате. Като давате, трябва да знаете, как да взимате.

В Провадийско имало двама съседни — българин и турчин. Българинът дал на турчина осем крини жито на заем. След като плащал турчинът десет години житото, останал да дължи на българина още осемдесет крини. Работата излязла много сложна. Турчинът плащал дълга си със сложна лихва. За да не попадате в затруднение, следвайте пътя на природата: Взимайте по възможност най-малкото. Само малките величини не се поддават на закона на сложните лихви. И в придобиване на знанието, следвайте при-

родата. Не се стремете към придобиване на много знания. Малко знание, но сигурно. Кое е малкото? — Това, което носиш с приятност. — Кое е голямото? — Което носиш с неприятност. Може ли Вселената да се повтори „п“ — пъти? — Не може. Обаче, атомът и молекулата могат да се повторят „п“ — пъти. Значи, дългът трябва да се плаща на време, за да не се олихвява. Иначе, задачата остава неразрешена. — Докога една задача остава неразрешена? — Докато човек се научи да дава. Щом се научи да дава, той решава задачата си правилно. Ако само ги взема, без да дава, той прави погрешки. Във взимането се иска голямо знание. Изкуство е да знаеш, как да взимаш.

Сега, какво остана във вас след тия обяснения? Какво разбрахте от лекцията до сега? На какво прилича тая лекция? На чаша вода, която изливам в езеро. Ще забележите ли, че водата от чашата е излята в езерото? Станала ли е някаква промяна с езерото? С колко се е увеличила водата му? Станало е някакво увеличение, но почти незабелязано, микроскопическо. Малцина обръщат внимание на такива числа. И вие, като слушате една лекция, не се интересувате, да направите поне един микроскопичен опит. Обръщайте внимание на най-малкото, което се влива във вас. То ще ви ползува. Каквото правите, всичко се отразява върху вас. То се отпечатва върху лицето ви, както рисунката върху листа, на който художникът работи.

Мнозина се занимават с рисуване, но малцина са истински художници. Някой рисува човешкото лице с къс нос. Без да подозира, той си създава нещастие. Рисувай лице с дълъг нос. И за себе си пожелай дълъг нос. Природата, като види твоето желание, ще ти даде дълъг нос. На кого дава природата къс нос? — На децата. Какъв е клонът на щъркела? — Дълъг. — Коя е причината, че птичката има къс клон, а щъркелът — дълъг? Дълго време е мислил щъркелът, какъв клон да си създаде, за да може свободно да хваща

змии, влечуги, жаби. Най-после природата му помогнала да си направи дълъг клюн. В това отношение, природата е крайно изобретателна. Тя нагажда всяка форма според условията.

Често разискват върху проявите на обикновения и на гениалния поет. Коя е отличителната черта на гениалния поет? Той познава добре законите на речта и ги прилага. Той съчетава думите правилно, затова и мисълта му е лека и логична. Някой обича да поетизира и казва: „Планини високи, долини дълбоки“. Това е логично съчетание на думите, защото само при високите планини има дълбоки долини и при дълбоките долини има високи планини. Среждали ли сте голям човек с къси крака или малък човек с дълги крака? Това са неестествени съчетания, които рядко се срещат в природата. Искате ли да имате малко тяло с дълги крака? Защо ви са дългите крака? Това е все едно, да искате книжни обувки през зимата. Земята може да е суха, но вълн е студено — зима е вече. Искайте неща реални, които могат да се приложат. При това, знайте, че последното впечатление, последната идея, последната мисъл оказват силно влияние върху човека.

Някой е недоволен от себе си, намира, че е грозен. — Защо е грозен? — Когато майка му го раждала, последният човек, когото видяла, бил грозен. Ако последният човек, когото е видяла при раждането на детето си, бил красив и то ще бъде красиво. Ако някой е учен, причината е същата: като го раждала майка му, последният човек, когото видяла, бил учен. Всяко нещо, което човек среща или вижда в последния час или последната минута на деня, оказва силно влияние върху него. Доброто оказва добро влияние върху човека, злото — лошо влияние. Ако срещнеш милосърден човек, милосърдието се отпечатва в съзнанието ти. Всяка добродетел оказва съответно влияние върху човешкото тяло. Казваш за някого, че е лош човек. Не говори така, защото сам си причиня-

ваш нещастие. Не търси недъзите на човека. Това е последна работа. Само ученият, само силният човек има право да се занимава с погрешките на хората. Като станеш съдия, тогава разглеждай погрешките. Докато не си съдия, нямаш право.

Често разглеждате въпроса, кой е прав и кой — крив. Някой отишъл на лозе, набрал грозде и оставил кошницата си настрана. Минал друг, видял кошницата, седнал спокойно и се наял с грозде. Ще кажете, че той направил престъпление. В какво се заключава престъплението му? Той облекчил товара на другия, кошницата му олекнала. От друга страна, дава му възможност още един път да отиде на лозето, да си набере, колкото иска. Оня, който ял от гроздето в кошницата, се задължава към природата. Никой не може да го освободи от задължението. Външно никой не знае, че си сгрешил, но природата те е хванала вече. Тя гледа, какво правиш и те държи отговорен. Ти трябва да изправиш погрешката си и да се хармонизираш с нея. Природата е прочела, колко зърна си взел и очаква да съчиниш от тях една песен. Всяко зърно е нота. Природата те пита: „Каква песен съчини?“ Всеки носи кошница с неразрешени задачи. Всяка семка е една задача. Тя трябва да се посади, да израсте и да даде плод. От плода се познава семката. Също така и мисълта е семка. Като се посади, дава плод. От плода определяме, каква е мисълта. Казано е в Писанието: „От плодовете им ще ги познаете“. Искате ли да познаете, каква е дадена мисъл, посейте я. Хората страдат все от неизпитани работи, от неразрешени задачи.

Често хората със своите мисли и чувства обременяват тялото си. Въпреки това, казват за някого, че е добър човек. За да познаете, кой човек е добър, вижте пръстите на краката му. От отношението между пръстите на краката се познава добротата и разумността на човека. Съвременните физиономисти разглеждат краката, изобщо, а не отношението между пръстите.

Вижте, как са устроени пръстите на краката. Те не са устроени, както пръстите на ръцете — отличават се. Човешките крака са построени на друга гама, различна от тая, по която са построени ръцете. Ако приятелят ви е сприхав, причината за това се крие в пръстите на краката. Искаш ли да се сприятелиш с някой човек, иди на баня заедно с него, да видиш устройството на пръстите на краката му. Вие дружите с някого, без да знаете, какви са пръстите му. Ако палецът му е добре устроен, можеш да разчиташ на него. Ако е скъперник или щедър, ще го познаеш по малкия пръст. Безименният пръст показва отношението на човека към красотата. Средният пръст показва, какъв е човек във взимането и даването, т. е. неговата съвест. Показалецът определя обходата на човека. Палецът показва възгледа на човека, дали във всичките си работи се ръководи от идеята за Бога, т. е. има ли някакъв висш закон, който го ръководи или живее по свои закони. В бъдеще съдията, преди да издаде присъда за обвиняемия, ще прегледа пръстите на краката му. Той няма да търси свидетели, както сега. Пет пръста, пет души свидетели. Те ще определят съдбата на човека. Некултурните народи ще решават делата си по сегашния начин, а културните — по новия начин, по пръстите.

В турско време делата се решавали бързо, по прост начин. Съдията питал обвиняемия: „Иване, имаш ли да дължиш?“ — „Имам“. — „Колко?“ — „Сто лева“. — „Плати ги!“ Иван вади парите от кесията си и плаща. Така се свършва делото. Днес делата се протакат с месеци и години. Сегашният човек разглежда своите вътрешни дела по сегашното съдопроизводство: първо ще каже, в какво се заключава работата; после ще разисква върху нея, ще отлага месеци и години, докато най-после издаде едно решение. Работата е проста. Имаш да даваш пари. Дай ги и свърши. Какво ти струва, като минаваш край сестрата, с която имаш нещо неправилно в отношенията си, да спреш

за момент пред нея и да кажеш: „Имах към тебе лоша обхода, мислех лошо за тебе, но измених мнението си вече, искам да се подобрим“. Кажи така, подай ръката си и отмени напред. Срещнеш друга сестра, към която имаш лоши отношения, спри и нея, кажи ѝ няколко добри думи и забрави лошото. Кажи ѝ, че в лицето ѝ виждаш една добра сестра. — „Вярно ли е това?“ — „Вярно е“. Досега ти си виждал лошото в човека. Започни да виждаш доброто. Живееш десетки години с брата си, роден от същите майка и баща, както и ти, и казваш, че е лош човек. Ако брат ти е лош, тогава и майка ти и баща ти са като него. Те са го родили, но и тебе са родили. Кажи за брата си и за сестра си, че са добри. Кажи и не се съмнявай в думите си.

Ще обясня идеята си. Минавам през едно песъчливо място. Изваждам от джоба си три семки от плодни дръвчета и ги посаждам. Турям им малко тор и си заминавам. След една година те са израстнали вече. Поливам ги, наглеждам ги — те се развиват добре. Който мине край мене, казва: „Защо насади тия дръвчета тук, да ги тъпчат говедата?“ Те нямат основание да говорят така. Мястото, дето съм посадил семената, не е пустиня. Изобщо, там, дето човек посажда семена, рай става. Място, което не се обработва, пустиня става. Мислиш да направиш едно добро, но отлагаш и се отказваш най-после от него. Ти сам си причиняваш нещастие — доброто място превръщаш в пустиня. Всички хора, които не реализират своите мисли и чувства, причиняват големи пакости на човечеството. Приложи най-малкото! Иначе, ще направиш пустиня в себе си. Посей най-малкото семенце, тури го в действие в себе си. Каквото добро намислиш, приложи го без отлагане. Отлагаш ли, ти сам си създаваш нещастие.

Разговарят се двама християни. Единият пита другия: „Кажи ми, защо дяволът е богат?“ — „Ще ти кажа. Всеки християнин, който намисли да даде

милостиня и отложи, дяволът я взима за себе си. Това, което хората обещават и не изпълняват, става капитал на дявола. Кой, каквото не изпълни, отива в банката на дявола. Затова той е богат. Ако хората започнат да живеят добре, ако прилагат доброто, дяволът ще осиромашее. А вие какво правите? Постоянно внасяте в неговата банка и той забогатява. Той ви залъгва, че ще ви даде и все нищо не дава. Погледнеш един ден, банката ти фалирала. Аз съм виждал, някой отчупи парче хляб да даде на някого, но му се вижда малко, отчупи по-голямо парче. Друг някой отчупи голямо парче, вижда му се голямо, отчупва от него половината и тогава го дава. Първият създава своето щастие, вторият — своето нещастие. Който отчупва голямо парче, а дава малко, той създава своето нещастие; който отчупва малко парче, а дава голямо, той създава своето щастие. И първият корегира погрешката си, и вторият я корегира, но в обратна посока.

Допуснете, че някой от вас е раздавач на писма. След като е слушал лекцията, какво трябва да прави? Трябва да раздаде писмата. Ще занесе писмото на човека и ще каже: „Имате едно писмо, заповядайте“. Значи, след лекцията, ще раздаде писмата на приятелите. Представете си, че някой е получил писмо, в което му казват да вземе първи трен и да тръгне. Раздавачът не дава на време писмото. Близките му го чакат, виждат, че той не пристига още. Какво трябва да направят? Да изпълниш задачата си без отлагане.

Сега ще ви дам един съвет: Когато имате някакви проекти не ги съобщавайте на никого. Кажеш ли проекта си на някого, веднага ще ти отговорят: „Тая работа няма да стане“. Защо не стават някои работи? Как ще станат? Казваш, че искаш да бъдеш кротък човек. Знаеш ли, какво е кротост? Искаш да бъдеш мек човек. Знаеш ли, какво е мекота? Искаш да говориш разумно. Знаеш ли, какво е разумно говорене? Не е лесна работа да говориш разумно. Това, в което

ти не вярваш, не можеш да убедиш и другите да ти повярват. В природата нещата винаги стават, защото, каквото замисли тя, вярва в него и го прилага. Светът може да се обърне с главата надолу, но това, което тя е решила да направи, ще стане. В нея няма отрицателни мисли, че това няма да стане или онова няма да стане. Там е нейната сила. Че нещо е закъсняло, че не се изпълнило навреме, нищо не значи. Тя не се отказва от решенията си.

Мнозина обичат да фантазират, стремят се към неща, които не могат да реализират. Например, някой си въобразява, че може да премести Витоша. Преди всичко, това е невъзможно. При това, хората няма да бъдат доволни от преместването на Витоша. Де ще я преместите? Правилно е човек да се стреми към неща, които могат да се реализират, ако не на физическия свят поне в духовния. Имате един скъпоценен камък, трябва да знаете, де ще го турите. На кой пръст ще турите камъка? Ако скъпоценният камък е на пръстен, лесно ще му намерите мястото. Някой туря пръстена си на показалеца. Това показва, че трябва да бъде благороден, да има благородство. Ако туриш пръстена на средния си пръст, трябва да бъдеш справедлив. Ако го туриш на безименния си пръст, трябва да се стремиш към красотата. Ако туряш пръстена на малки си пръст, трябва да имаш правилни отношения към взимането и към даването. Някой човек туря пръстени и на двете си ръце — на всичките си пръсти.

И тъй, не пренасяйте Витоша. Ако направите това мислено, все ще научите нещо. Ще се научите да пренасяте желанията си. Отивате нейде на гости и ви полазва една въшка. Какво ще направите с нея? Турците имат обичай, като хванат въшка, хвърлят я на пода в стаята или на земята. Но така въшките започват да лаят по човека. Хванеш ли една въшка, занеси я на полето, да пасе трева. Кажй й, че си много зает нямаш време да се занимаваш с нея. Въшката като

паразит, представя непотребната човешка мисъл или непотребното човешко желание, които трябва да изнесеш на полето да пасат трева. Само така ще се освободиш от непотребното в себе си. Иначе, трябва да го хванеш с двата си пръста — палеца и показалеца, т. е. между Божественото и човешкото, да го чукнеш и да му дадеш един добър урок. И на вас казвам: „Хванете ли една ваша погрешка на врата или на главата си, занесете я на някое поле, да се научи да пасе трева“. Като постъпите така, работата ви ще се нареди добре.

Прочетете лекцията „Езикът на природата“ от книгата „Път към живота“. Следният път ще направим разбор върху нея.

Изпейте „Благост“. Колко образа има в тая песен? Говори се за благостта, която носи светлина и радост. Какво прави тя? — Стари и млади вдига. — Старите и младите еднакво ли стават? Още какво прави благостта? — Болни милва, здрави радва. Като пеете, трябва да предавате известна динамика, да изпълнят образите.

Често се говори за справедливост, за милосърдие. Справедливостта има един ритъм, а милосърдието — друг ритъм. Справедлият човек без милосърдие е сух, костелив, без мазнина, устните му са прибрани, опнати. Ако справедливостта и милосърдието се съберат заедно, образуват красиви форми. Някой иска да изпълнее малко. За да постигне това, трябва му милосърдие. Ако си само справедлив, ти си сух, костелив. Сухотата е неразбрана справедливост, тя прави човека строг, възискателен. Да бъдеш само справедлив, това значи да пееш една песен, като дете, без изпълнение, без чувство, по буква. Ако детето пее като възрастен, това е неестествено; И ако възрастният пее като дете, пак е неестествено. Ще пееш и като млад, и като възрастен, и като стар. Пишеш с три пръста. Следователно, ще вложиш три елемента в пеенето.

Как започва песента „Благост“? — Тихо, много тихо. Като пеете „радост носи за душата“, ще измените тона, ще станете весели. В радостта има светлина. „Болни вдига“ — под „болен“ разбираме още и недоволен. Недоволен е, защото работите му не вървят добре. Човек трябва да внесе една нова идея в себе си, да стане и да оживее. Болният трябва да си каже: „Достатъчно съм лежал на това легло. Бях здрав, нямаше какво да правя, станах болен. Сега пак мога да бъда здрав“. Внасяйте нови идеи в умовете си. Пейте песента по-нов начин, с нови образи.

Има един ритъм в природата, който действа отрицателно върху човека. Тоя ритъм се среща и в турски, и в български песни. Като чуя такава песен, трябва да мине доста време, докато се освободя от нея. Има нещо изопачено, криво в музиката, от което тя трябва да се очисти. Някои български песни са живи, активни, бързи. В класическата музика има едно продължаване, забавяне. И това е хубаво, но време е нужно, а сега няма време. Някой има да плаща, полицата не чака. Как ще пее: алегро или анданте?

(Учителят свири на цигулка весел, красив мотив. Съдържанието на мотива: „Млад съм; имам да давам, незная, как да платя; гости имам, не зная, как да ги посрещна“.)

Божията Любов носи изобилния и пълен живот.

22. Беседа от Учителя, държана на 17 ноември, петък, 5 часа сутринта, 1944 година.

София — Изгрев.

СЪДЪРЖАНИЕ

МИЛИЯТ ПОГЛЕД	3
СЛУЖИТЕЛИ	21
ИЗМЕНЕНА ПОСОКА	36
СЛАБИЯТ И СИЛНИЯТ	52
ФАКТИ, ЗАКОНИ И ПРИЧИНИ	71
СКРИТО БОГАТСТВО	87
РЕАЛНОСТИ В ЖИВОТА	96
НАЙ-ЛЕСНАТА РАБОТА	111
НЕПОВТОРИМИ НЕЩА	122
КАТО ДЕЦАТА	134
НА ФОКУС	154
НАЙ-МАЛКОТО ПРИЛОЖЕНИЕ	170

Уважаеми читатели,

Вие бихте могли да получите всички новоизлезли книги на издателство СОНИТА от следните разпространители:

1. Книжарница ЕЛРИД — ул. „Раковски“ №112, тел. 87-23-41

2. Книжарница ФЕНОМЕН — ул. „Гурко“ №16, тел. 87-64-51

3. Книжна борса София-прес, издателство Шамбала

4. Книжарница ИЗГРЕВ — ул. „Юрий Венелин“ №2, тел. 89-81-79

5. Книжна борса печатница „Наука и образование“ — издателство Хелиопол

Следва от същия автор:

1. Заветът на Любовта

том трети